

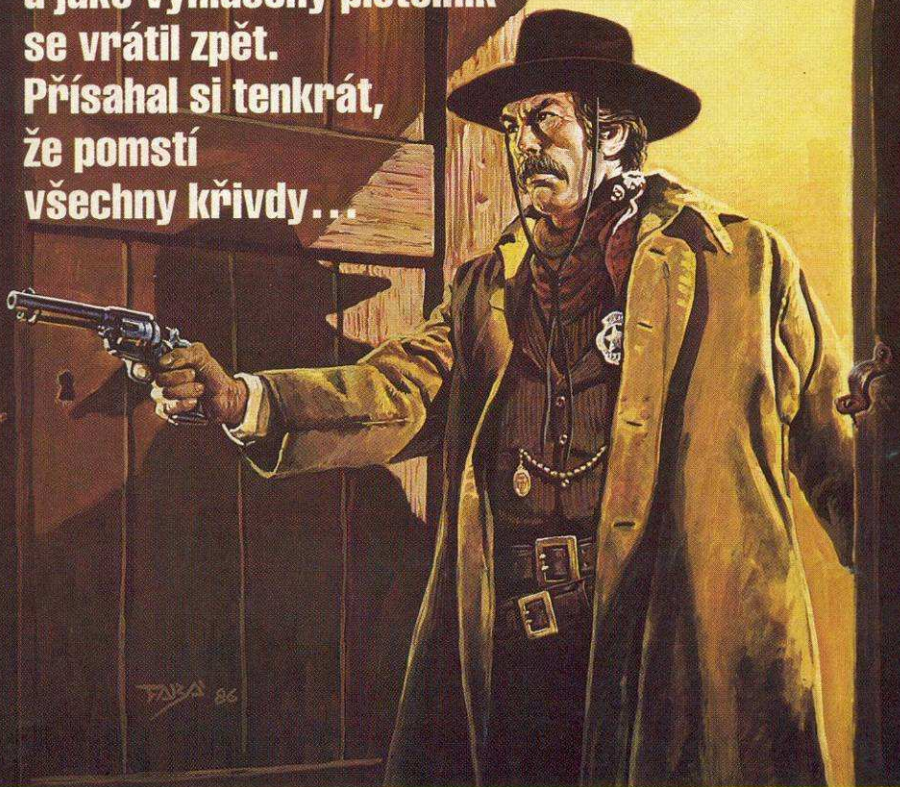
MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Trpká sláva

**Jako chlapec utekl od poručníka
a jako vyhlášený pistolník
se vrátil zpět.
Přísahal si tenkrát,
že pomstí
všechny křivdy...**

MOBA G.F. FUNGER JEHO VELKÉ WESTERNY

Trpká sláva

„Známe se moc dobře,“ řekl Jim Carmod mírně, ale znělo to poněkud nebezpečně. „Je to už deset let, co jsem tady za dřinu dostával jen bití a špatné jídlo. Po nějaké době jsem konečně našel odvalu odejít. Nikde jinde se mi totiž nemohlo vést hůř. Jmenuju se Jim Carmod. A teď hezky rozpal výheň a pusť se do práce, i když už máš možná padla. Chci, abys mi okoval koně.“

Poslední slova pronesl s nesmiřitelnou tvrdostí.

Amos Lock si povzdechl. V očích mu zajiskřilo a prohlížel si Jima Carmoda. Nakonec se pohledem zastavil u Jimova koltu. A tu se jeho šlachovité tělo zachvělo.

„Hned toho koně okovám – hned to bude,“ řekl pak bezvýrazným hlasem a pustil se do práce. Jim Carmod mlčky přihlížel. Kovářův pohled neustále zalétal ke Carmodově vysoké a v tom číhavém klidu jaksi výhrůžně působící postavě. Když pak držel železo ve výhni a mačkal měchy, zeptal se Carmod suše: „Jak to, že tady nevidím žádného vyhladovělého kluka, který by tu dřel, jako jsem tady musel dřít já tenkrát? Copak už tady v kraji nejsou žádní sirotci, kterých by ses velkoryse ujal, aby se u tebe přiučili pořádnému řemeslu?“

Amos Lock pustil měch. Pohlédl za Jima Carmoda. Ten otočil hlavu a spatřil dívku. A slyšel také, jak dívka řekla:

„Kirby Lamm nám včera utekl.“ Řekla to rozhořčeně a obrátila se pak ke svému otci, který stál se svěšenými rameny u ohniště a vypadal podivně ustrašeně.

„Pokračuj, Locku!“ řekl Jim Carmod drsně.

„Jo, Carmode,“ řekl kovář chraptivým hlasem a zase se chopil měchu.

„Jim? – Jim Carmod?“ zeptala se dívka a přistoupila k němu. Jim se otočil a smekl klobouk.

„Jo, Anno,“ zamumlal, „jo, jsem Jim.“

Vzhlédla k němu, protože byl o dobrou hlavu vyšší než ona. Podívala se na něj pevně a zpříma, ale i on si ji velmi důkladně prohlédl.

Uvědomil si přitom, že Anna je už dávno dospělá a má tolik půvabu, kolik jen může jedenadvacetiletá dívka mít.

Byl na ni velmi příjemný pohled a jemu to připadalo jako malý zázrak, protože si ještě velice dobře vzpomínal na vyzáblá ošklivě děvčátko, které znal před mnoha lety. Vzpomínal si také na spoustu věcí, které se mezi nimi přihodily. Když například tenkrát plánoval útěk, chtěla utéci s ním.

Ted už je dospělá a je z ní téměř žena. Měla plné rty, její ústa vytvářela nádhernou linku, která se tolik líbí mužům. Nosík měla pořád ještě trochu malý a nepatrně zdvižený nahoru. Ale oči měla velké a modré a její dříve tak řídké vlasy se teď skvěly plavou nádhrou.

Ano, byl na ni velmi příjemný pohled. Nesla se hrdě, přirozeně a vypadala velmi půvabně.

V očích se jí náhle objevila upřímná radost a její ústa se na uvítanou usmála.

Pak si ale Jim všiml, jak se dívka při jakési myšlence zarazila.

Krátce pohlédla na svého otce, který teď opět vyndal podkovu z výhně, aby jí dal konečný tvar.

Když opět pohlédla na Jima, tvářila se vážně a téměř úzkostně.

„Proč jsi přijel, Jime?“ zeptala se trpce.

Ještě chvíli se na ni díval a pak zamumlal: „Vrátil jsem se domů. Tak to asi bude. Jsou tady pohřbeni mí bratři a otec. A jako jedinému, kdo z Carmodů přežil, mi tady patří ranč. Ale je ještě spousta dalších důvodů, proč jsem přijel. Anno, jsem moc rád, že tě vidím. Často jsem se v duchu ptal, jak se ti daří a jestli jsi hezčí, než všechny holky v kraji.“

Viděl, jak se ještě více napřímila a jak hrdě vystrčila bradu. „Jime, proč ses stal pistolníkem?“ zeptala se roztrpčeně. „Proč sis získal trpkou slávu koltem? Tehdy jsi mi leccos slíbil, Jime! Ale nic z toho jsi nedodržel. – A teď ses vrátil. Copak tě nenapadlo nic lepšího? Vrátil ses, abys tady zabral všechny ranče v okolí? Och, Jime...“

Zarazila se, protože z cesty vjížděl do dvora jezdec. Krátce nato se ve světle lampy zablýskla šerifská hvězda, když jezdec zastavil před otevřenou kovárnou. Neseděl na žlutém koni sám. Za ním seděl chlapec. Oba seskočili z koně.

Pak šerif přistoupil blíž. Vrhł na Jima Carmoda ostrý pohled, nepatrně se zarazil, pohlédl na Amose Locka, který teď přistoupil ke koni, aby ho podkoval, a pak se opět obrátil k Jimovi.

„Máte naspěch?“ zeptal se klidně.

„Moc ne, šerife Truebloode,“ zamumlal Jim ledabyly. „Vrátil jsem se domů a jsem u cíle. Nemám naspěch. Ale kůň by neměl zbytečně dlouho zůstat bez podkovy, že?“

Všechno ostatní počká, až bude kůň podkovaný.“

Šerif Hondo Trueblood se na Jima upřeně zadíval a pak s povzdechem řekl:

„Jim Carmod?“

„Jo.“

Šerif přikývl.

„Dalo se to jednou čekat,“ řekl s chladným vztekem.

Jim Carmod se na něj zpřímá zadíval a viděl před sebou ne příliš vysokého, ale velmi podsaditého muže, který si udělal už před mnoha lety jméno jako nesmírný silák a drsný chlap. Táhl mu teď na padesátku, ale vlasy mu zešedivělý už před deseti lety. A v jeho široké osmahlé tváři se nikdy nezračilo nic z toho, co mu táhl hlavou. Hondo Trueblood byl odjakživa drsný šerif, který se

nerozpakoval často používat revolver.

A zůstal takový jistě doposud.

Upíral pevný pohled na Jima Carmoda a v jeho očích nebyl sebemenší náznak strachu. Vypadal nesmiřitelně a majestátně.

„Získal sis docela dobré jméno,“ řekl pomalu a ztěžka, jako by drtil každé slovo mezi zuby. „Ale jestli jsi sem přišel, abys znova začal ve starém sporu, pak...“

„Jen žádné výhrůžky, šerife,“ přerušil ho chladně Jim Carmod.

„Víš moc dobře, že nikdy nevyhrožuju,“ odvětil mírně Hondo Trueblood.

A tu oba muži i dívka spatřili, že kovář už končí. Amos Lock byl skutečným mistrem svého řemesla, protože se mu podařilo okovat zvíře v rekordním čase – a Jim Carmod si přesto mohl být jist, že odvedl bezvadnou práci.

Když byl Amos Lock hotov, podržel si i dál kladivo v ruce.

„Hotovo,“ řekl drsně. „Co ještě?“

Jim Carmod pomalu přikývl, z kapsy vytáhl dolar, zamyšleně si ho prohlédl a pak ho hodil kováři k nohám.

„Tady máš,“ řekl, „vem si ho, ale taky ho můžeš nechat ležet.“

„Chceš vyprovokovat hádku?“ zeptal se Amos Lock, protože šerifova přítomnost mu dodala kuráže. Nevypadal už nyní tak ustrašeně jako předtím.

Jim Carmod se trpce usmál.

„Nikdy jsem nevyhledával spory,“ zamumlal pak. „Ještě nikdy v životě jsem žádnou hádku nevyprovokoval. A přesto jsem měl mockrát co dělat, abych vyvážl se zdravou kůží nebo abych vůbec zůstal naživu. Locku, s takovým lumpem, jako jsi ty, se nebudu zahazovat. Jen se mi pokaždé raději klid' z cesty – slyšel jsi?“

„Jen pomalu, Jime,“ řekl šerif klidně. „Měl bys trochu krotit svou nenávist, ba nejlépe by bylo, kdybys na ni zapomněl. Nenávist tě přivede jediné do pekla. Nebylo to od tebe zrovna moudré, že ses vrátil zpátky do Show Downu.“

Pokrčil rozložitými rameny a kývnutím přivolał hocha, který po celou dobu stál stranou a ani se nehnul, jako by byl celý zkoprnělý strachem a hrůzou.

„Pojď sem, Kirby,“ řekl šerif. A otočen k Lockovi, řekl drsně:

„Amosi, vím moc dobře, jak hnusně zacházíš se všemi svými hochy. Není divu, že ti pokaždé utečou. Přivezl jsem Kirbyho zpátky, aby se z něj nestal pobuda a tulák. Aby se nedostal do špatné společnosti a aby z něj jednoho dne nebyl psanec. Ale nestrpím, abys ho mlátil. – Není to pes, rozumíš? Buď k němu spravedlivý, Amosi. To je mé poslední varování! Jednou týdně za Kirbym přijedu a zeptám se ho, jak jsi s ním zacházel. Dlaně má plné puchýřů, protože jsi ho prý nechal držet ještě horké železo.“

„Je to hlupák a neumí držet železo v kleštích,“ zavrčel Amos Lock rozzlobeně.

Ale tu řekl Jim Carmod: „Ten kluk u kováře nezůstane, šerife. – U tohohle chlapa ne!“

„Hej!“ křikl Hondo Trueblood a rychle se otočil. „Běž pryč, Anno,“ řekl pak. „Tady pan Carmod chce, aby bylo dusno. Jen hezky odejdi, holčičko.“

„Zůstanu tady,“ řekla Anna odhodlaně a přistoupila ke Kirbymu Lammovi. Položila chlapci ruku kolem ramen. „Tady ve městě ho nikdo nechce,“ řekla roztrpčeně. „A já ho před krutostí svého otce nemohu chránit. Každý kluk v téhle kovárně zažívá hotové peklo – a Jimem Carmodem to před dvanácti lety začalo. Po něm už jich utekly spousty. Jenže Kirby už nemá rodiče ani příbuzné. Je na tom stejně, jako byl tenkrát Jim. Jestli ho při příštím pokusu o útěk nechytíme, stane se z něj možná stejný pistolník, jako se stal z Jima Carmoda. Šerife, nemohl byste odvést Kirbyho k jiným lidem?“

„Zatraceně, holka!“ zvolal Amos Lock vztekle. „Co to slyším za řeči? Stavíš se proti vlastnímu otci a...“

„Měla jsem to udělat už dřív,“ zvolala vzrušeně.

„Jen klid,“ řekl šerif příkře a pohled měl dál upřen na Jima Carmoda.

„Jak to bylo, Jime?“ zeptal se chladně. „Chtěl jsi právě vydat nějaký příkaz? Ten kluk tady nemá zůstat? – No jo, ale kam tedy půjde? – Kde se má vyučit nějakému řemeslu, aby si pak mohl poctivě vydělávat na živobytí? Co?“

Jim Carmod neodpověděl hned. Ubalil si cigaretu a zapálil si ji.

Když začal hovořit, zněl jeho hlas velmi klidně.

„Amos Lock je blázen!“ řekl klidně. „Má prostě brouka v hlavě a je to blázen. Nenávidí všechny kluky – nenávidí je, protože jeho žena při porodu chlapce zemřela. Nesnese ve své blízkosti chlapce, aniž by mu nezpůsobil peklo na zemi. Víím to! Protože jsem to zažil sám! Amos Lock to nemá v hlavě v pořádku. Nemůže za to, ale s každým chlapcem prostě musí zacházet jako s prašivým psem.“

„Samotnému se mi jako klukovi nevedlo líp,“ zasykl Amos Lock. „Sám jsem byl v učení u jednoho drsného kováře – a stal se ze mě dobrý kovář. Není lepšího na stovky mil široko daleko.“

„To možná ne,“ pokračoval Jim Carmod klidně, „ale jako člověk nestojíš za nic. U tebe se každý kluk zkazí. – Šerife, já nedovolím, aby ten hoch zůstal u Amose Locka. Vezmu ho k sobě. Protože jsem tady v kraji jediný, kdo by se mu mohl stát starším bratrem. – Sám jsem zažil, co takového chlapce může potkat.“ Obrátil se k Hondovi: „Vezmu si Kirbyho Lamma k sobě, jestli bude chtít.“

Hondo Trueblood nechtěl nic uspěchat. Chvilí stál bez pohnutí a zíral na Jima Carmoda. Pravačku si přitom zavěsil na pažbu koltu. Ale i Jimova levačka byla připravená.

Amos Lock jen zaklel a pak nevrle řekl: „Hondo, nestrpíš přece, aby nějaký pistolník...“

„Drž hubu, Amosi,“ přerušil ho chladně šerif. „Tady v okolí se nenašel nikdo, kdo by si chtěl Kirbyho Lamma vzít. Jen proto se dostal k tobě, protože nikdo si nechtěl vzít do domu syna takového...“

Zarazil se, protože chlapec se teď poprvé nahlas ozval. Divoce a vztekle zavrčel.

„Jen klid, Kirby,“ chlácholivě řekla Anna.

Její otec, jako by si zase uvědomil, že dívka je ještě tady. Otočil se totiž náhle k ní.

„Ty ses postavila proti mně, dcero! A vždycky jsi nadřžovala tomu klukovi. Měla by ses možná zeptat Jima Carmoda, jestli si k sobě nechce vzít i tebe.“

U mě nemá holka, která se postaví proti vlastnímu tátovi, co hledat.“

Rázně se otočil a odcházel pryč. S nadávkami kráčel přes dvůr, zmizel v domě a zlostně za sebou přibouchl dveře.

Šerif na to vůbec nedbal. Namísto toho se zeptal:

„Jíme, co hodláš dělat? Jestli jsi přišel, aby ses pomstil, pak se přece o toho chlapce nemůžeš starat. Nebo snad už víš, že Maddenové zabili i jeho otce...“

Zarazil se – a náhle očividně znejistěl. Poprvé za celá ta dlouhá léta vypadal jaksi bezradně.

„Maddenové zabili mého otce a usadili se na naší pastvině,“ řekl hoch. „A já bych rád šel s vámi, pane Carmode. Strašně rad bych zůstal u vás.“

Jim přikývl a začal tušit, že osud toho chlapce se jeho vlastnímu osudu podobá mnohem více, než se doposud domníval.

Šerif se ovšem ptal dál: „Co máš v plánu, Jíme Carmode?“

„Zase oživím Carmodův ranč,“ odpověděl Jim. „A ty, protože nosíš šerifskou hvězdu, se budeš muset postarat o to, aby Maddenové zmizeli z pastvin, které neprávem užívají už dvanáct let.“

„A když to neudělám?“ zamumlal Hondo Trueblood chraptivě.

Jim Carmod na něj upřeně pohlédl.

„Koluje o mně pár historek,“ řekl pak. „Víš přece, že jsem za prachy zbavil nejeden ranč nepohodlných banditů? A tady bych to udělal i bez peněz, protože jde o mou vlastní louku. Je zapsaná v pozemkových knihách – a já za ní nechal každý rok upsat daně a zaplatil jsem i staré dluhy. – Teď se tedy ukáže, jestli jsi šerif, který slouží Maddenovu ranči.“

Hondo Trueblood sňal klobouk, vytáhl kapesník a otřel si z čela pot.

Pak rozmrzele přikývl a zamumlal: „Tušil jsem, že to tak dopadne. Pořád jsem věděl, že toho nezůstanu ušetřen, Jíme. Jsi blázen. Neměl jsi sem jezdit. – Teď musím píchnout do vosího hnízda. Musím to udělat, protože nosím šerifskou hvězdu. – Ale za každého mrtvého poneseš odpovědnost ty sám. – Jsi blázen, Jíme Carmode.“

Vypadalo to, že na chlapce už docela zapomněl. Byl zaujat mnohem důležitějšími problémy.

Protože teď se vrátil do zdejšího kraje muž, který se proslavil jako pistolník a teď tady chce opět dobýt svá práva.

Šerif ovšem znal Maddenovy a všechno to, co ve zdejším kraji dřímalo. Znal celou historii příliš dobře na to, aby si dokázal spočítat, že svár, který skončil před dvanácti lety, vzplane nyní znovu – a od samého začátku. Kromě toho cítil v nitru pocit provinění. Pocit, který stále ještě hlodal v jeho duši a který se nyní opět ozval.

Neustále měl přitom dojem, že tenkrát něco opomenul, že neudělal, co bylo třeba. Když byli tenkrát všichni Carmodovi – s výjimkou malého třináctiletého Jima – povražděni, tu Hondo Trueblood nepodnikl vůbec nic. Nejen on, ale všichni lidé v kraji si tenkrát toužebně přáli, aby ten boj už skončil.

A přece jen tehdy Hondo Trueblood na něco zapomněl.

Možná stál tenkrát příliš na straně Maddenových. Snad už s nimi nechtěl mít další problémy – protože Carmodovy už by tím stejně nevzkřísil. Možná mu tehdy byl vhod jakýkoliv konec toho sporu. Ale v pozdějších letech se neustále dostavoval pocit, že měl prošetřit, zda obvinění Maddenů jsou skutečně oprávněná a zda Carmodovi skutečně jednali proti zákonu.

Když teď krácel do své úřadovny, docela jasně pocítil, že pokud se mu nepodaří udržet Maddenovy v klidu, starý spor se rozhoří s novou silou.

Bude to ovšem náramná dřina a jemu samotnému se to zřejmě nepovede.

Nosí však šerifskou hvězdu, takže musí zkusit všechno. A ještě někdo mu přišel na mysl: Kirby Lamm. Není tomu tak dlouho, co otce a bratry Kirbyho Lamma štvali Maddenové krajem, protože prý jim ukradli dobytek. Jistě, byly pro to snad i určité důkazy. Ale protože se Lammové postavili Maddenovým na odpor a zabili dokonce jednoho jezdce Maddenova ranče během pronásledování, které trvalo celé týdny, byli zničeni. Zúčastnil se toho i on, šerif Hondo Trueblood, který jel s Maddenovými. Pronásledoval domnělé zloděje dobytka a chtěl je postavit před soud. Jenže Lammové se nevzdali a bránili se do posledního dechu. – To samozřejmě hovořilo pro jejich vinu. A přesto měl šerif jisté pochybnosti.

Když před svou úřední seskočil z koně, ulevil si sprostou nadávkou.

Anna Locková, Kirby Lamm a Jim Carmod zůstali sami. Dívka pořád ještě stála vedle chlapce. Oba se dívali na lima.

Ten kývl na hoch a klidně řekl:

„Vezmi koně, Kirby. Odved' ho do veřejné stáje a řekni, ať se o něj dobře postarají. Pak na moje jméno najmeš v hotelu dvoulůžkový pokoj. Já přijdu hned za tebou.“

„V pořádku, pane Carmode,“ řekl Kirby a vzal koně za uzdu. „Říkej mi Jime, Kirby. Jsme kamarádi. Pro tebe jsem Jim.“

Chlapec několik vteřin zůstal nehnutě stát. Pak vydal zvuk, který připomínal zavzlyknutí. Když posléze promluvil, zněl jeho hlas stísněně.

„All right, Jime!“

A pak se s koněm odlouдал pryč.

Jim pohlédl na dolar, který stále ještě ležel v prachu dvora a který se matně leskl ve svitu lampy. Zamyšleně ho odstrčil špičkou boty a pak náhle upřel pohled na dívku, která ho celou tu dobu pozorovala.

„Co pro tebe mohu udělat, Anno?“ zeptal se.

Utrápeně se usmála a vypadalo to, jako by se v mysli nezaměstnávala vlastními obavami, ale jako by uvažovala o Jimu Carmodovi.

Pak vzdychla, zvedla ramena a s výdechem je zase spustila.

„Tady jsem už skončila,“ řekla mírně. „Vydržela jsem to tu jen proto, že mě potřebovali ti hoši, co si je táta vodil. Byli to vždycky kluci, kteří zůstali sami a které si nikdo k sobě nechtěl vzít. Pokaždé byli úplně závislí na otci – jenže po jisté době už to nevydrželi a utekli mu. On se neumí chovat jinak. Nemyslím si, že by to dělal proto, že maminka zemřela při porodu chlapečka. Na dosah tehdy nebyl lékař. – Otec by musel nenávidět nejen kluky, ale i doktory. – Ne, ta otcova nenávisť vůči chlapcům má docela jiný důvod. Víím, že

jako malý kluk byl kdysi také vydán zcela napospas jakémusi kováři, který mu připravil peklo na zemi. Jenže otec tenkrát asi nesebral dost odvahy k útěku. Zůstal a vydržel. Jenže tím zřejmě na celý život zatrpkl. Nesnesl by, že by se některý kluk mohl mít lépe, než se měl tehdy on. Nutí ho to, aby je trápil. A možná mu nejvíc vadí to, že mu vždycky utečou a že se odváží něčeho, co on tenkrát sám nedokázal.“

Odmlčela se, přistoupila k Jimovi a položila mu dlaň na hrud’.

„Řekni mi, Jime, na rovinu. Proč jsi se vrátil? A proč jsi k sobě vzal Kirbyho Lamma?“

„Mám na to právo,“ řekl trochu drsně. „A Kirbyho pochopím mnohem líp než kdokoli jiný. Ode mě neuteče a bude ušetřen všeho toho putování, které jsem musel snášet já.“

Osud prostě chtěl, abych se stal pistolníkem. Občas jsem jel i tisíc mil dál, ale pověst o mých soubojích mě vždycky stejně dostihla. Kdybych věděl, co mě čeká, raději bych byl snášel to peklo u Amose Locka. Neutekl bych. – A teď jsem se tedy vrátil domů. Dost dlouho jsem už prchal – ano, prchal jsem před věcmi, které mě stejně pokaždé dostihly. A teď tady chci zůstat. – Co pro tebe mohu udělat, Anno?“

Vypadalo to, jako by jeho poslední slova přeslechla, protože na něj divně pohlédla.

„Ach, Jime,“ řekla. „Já...“ Zarazila se, zavrtěla hlavou a ustoupila o krok dozadu.

„Se mnou si nedělej žádné starosti,“ zamumlala. „Karen Summerová už mi několikrát nabízela, abych se k ní přestěhovala a pomáhala jí. A to taky teď udělám.“

„Karen Summerová?“ zeptal se Jim. Ale v tu chvíli si už vzpomněl. Vzpomněl si na malou energickou ženu, která tehdy vedla salon s dámskými oděvy, dětskými šaty a s bílým prádlem.

„Chceš si vzít svoje věci?“ zeptal se a pohlédl k domu.

Anna viditelně zaváhala.

„Ne,“ řekla pak, „dnes ne. Potřebovala bych pomoc proti svému otci. Ale tomu se chci vyhnout. Pojd’me odtud, Jime.“

Docela samozřejmě ho vzala za ruku. Vyšli ze dvora kovářny a došli až na konec prkenného chodníku a kráčeli pak po něm.

A Jim Carmod si zase vzpomněl, jak s ním Anna tehdy jako holčička chtěla utéci do nejistoty. Tenkrát se mu podařilo ji od toho odradit. Jenže ještě teď si vzpomínal na slova, která jí řekl, než zmizel s malým uzlíkem v temné noci.

„Anno,“ řekl jí tenkrát, „až budu velký a až to někam dotáhnu, vrátím se a odvedu si tě. A potom spolu zůstaneme navždy.“

„Jo, Jime,“ řekla celá uslzená. „Budu na tebe čekat. Určitě se staneš slavným mužem, kterého si všichni ostatní budou vážit. – Nezapomeň na mne, Jime!“

Zatímco kráčeli po prkenném chodníku, vzpomínal Jim na toto jejich tehdejší loučení.

A téměř proti své vůli řekl:

„Přece jen jsem se nestal slavným, kterého všichni ostatní uznávají, Anno. – Jsem člověk, kterého se ostatní spíš bojí, protože si udělal jméno jako pistolník. To se ti asi moc nelíbí, vid', Anno?“

Zastavila se a pohlédla na něj.

„Opravdový muž musí jednoho dne,“ řekla klidně, „vzít do rukou svůj osud a dát mu jistý směr. Ne, určitě tomu nebudeš věřit a snad se ti to bude zdát i dětinské – ale já jsem vážně čekala na to, že tě jednoho dne zase uvidím. Nyní ten den přišel a já mám strach. Bojím se o tebe, Jime – a o Kirbyho. Ach, Jime, Maddenovi jsou v tomhle kraji nyní ještě silnější a mocnější, než byli tehdy. Jestli se pokusíš osobovat si práva, která podle nich nepřísluší nikomu jinému než jim, zatočí s tebou. – A pak budeš zase...“

Zarazila se a pohlédla na jeho kolt, který mu visel nízko pod opaskem.

„Protože jsi musel utéci mému otci, Jime, stal se z tebe divoký hoch – a nakonec obávaný pistolník. A teď jsi tady a budeš se zase muset bít. Jime, jestli ses vrátil jen proto, abys mi něco dokázal, pak se toho mileráda vzdám. Jestli ti jde i o něco jiného, půjdu s tebou ochotně do jiného kraje. Ani kdybys nepřišel, abys dodržel slib, který jsi mi tenkrát dal, nemusel by ses omlouvat.“

Zhluboka se nadechl, uchopil dívku za obě ramena a přitáhl ji k sobě. Pohlédl na ni, a protože k němu zvedla tvář, viděl její doširoka otevřené oči, v nichž se odráželo světlo, dopadající sem z blízké

výkladní skříně.

„Jako kluk jsem utekl,“ řekl. „Ted’ jsem muž. Chtěl bych někde zůstat. Tady mi patří pozemek a zde jsou také pohřbeni bratři a otec. Nepřišel jsem se mstít. Ale budou mě tady muset respektovat. Jakmile muž jednou najde místo, kde může zapustit kořeny, přestane utíkat před svou vlastní minulostí. Tak je to! – Anno, jsem moc rád, že jsi tady.“

Po těchto trochu zvláštních posledních slovech ji náhle pustil. Jistě by ji mohl políbit, ale neudělal to.

Pokračovali dál a záhy zaklepali na dveře módního salonu a počkali, až Karen Summerová otevře.

Jim Carmod se zastavil na nejbližším nároží a ubalil si cigaretu. Ve svém nitru cítil podivný zmatek, který si nedovedl vysvětlit.

Pak spatřil hochy, který se na druhé straně loudal od veřejné stáje a mířil k hotelu, vedle něhož stála restaurace a saloon. Štíty na všech budovách hlásaly, že hotel, restaurace i saloon stále ještě patří Jaku Denverovi.

Chlapec zmizel ve vchodu hotelu a Jim vykročil. Přešel šikmo napříč ulici. Když došel na druhou stranu, přiřítit se noční poštovní dostavník z Cheyenne, tažený šestispřežím. Zastavil se skřípěním brzd před poštovní stanicí. Seběhlo se pár lidí. Ale jinak zůstalo Show Down klidné a tiché. Před saloonem stálo jen několik uvázaných koní.

Když Jim kolem zvířat procházel, vrhl letmý pohled na jejich vypálené značky. Byly velmi rozmanité. Ale jezdci z mocného Maddenova ranče ve městě zřejmě nebyli.

Když Jim vešel do haly, zaslechl, jak Denver povídá Kirbymu:

„Co to povídáš, hochu? Jim Carmod že je tady?“

Pak pohlédl na vcházejícího Jima, zarazil se a posléze spokojeně přikývl. Vyšel z místa za přepážkou a vztáhl k Jimovi obě ruce.

„Jime,“ řekl, „tys ale vyrostl. Vítej tady!“

Stiskl Jimovi ruce a ostře na něj pohlédl. Byl to starý člověk s dravčíma očima. Před více než patnácti lety, když do městečka přišel, vyhrál v kartách hotel, restauraci i saloon. Tehdy to byl neposedný jezdec, kterému přezdívali karbaník a který neustále všude hledal štěstí.

Ted' z něj byl solidní hoteliér a majitel saloonu. Tenkrát, když Maddenovi štváli Jimova otce a bratry, ležel Jak Denver se dvěma těžkými průstřely. Dostal se totiž do přestřelky s několika divokými hochy, kteří v saloonu rozbili zrcadla a nechťeli je zaplatit. Poležel si přes rok – a dodneška měl zchromlou levou ruku a nohu.

„Věděl jsem, že se sem jednou vrátíš, Jime,“ řekl. „Dostaneš ten nejlepší pokoj. Kirby Lamm vážně patří k tobě?“

„Jsme kamarádi,“ řekl Jim a podíval se na chlapce. Konečně si ho mohl ve světle prohlédnout. Kirbymu Lammovi bylo asi čtrnáct, nebyl příliš vysoký, ale zato pěkně urostlý. Měl ryšavé vlasy, obličej plný pih, odstávající uši a šedé oči. Ty oči se Jimovi líbily.

Kývl na Kirbyho. „Zajdi do restaurace a objednej si tam, co by sis rád dal – pro mě pořádný steak se vším, co k němu patří. Přijdu hned.“

„All right, Jime,“ řekl Kirby a zmizel v chodbičce, která spojovala hotel s restaurací.

„Dostanete tady všechno,“ zamumlal Jak Denver. „A nebude vás to stát ani cent.“

„Nejsem tulák s prázdnými kapsami,“ řekl Jim rozvážně a zamyšleně si prohlížel Jaka Denvera.

„Vypadá to skoro, jako by ti můj návrat do Show Downu způsobil radost. Ale když jsem byl kluk, sotva sis mě všímal.“

Jak Denver povytáhl úzká ramena a pomalu vydechl. „Nikdy jsem se moc nestaral o lidi kolem sebe,“ zabručel pak. „Vždycky jsem zastával názor, že každý člověk je sám sobě bližním a že se o sebe musí postarat. – Ale když jsi tehdy pláchl kováři, pomyslel jsem si, že jsem tě měl vzít k sobě – a pak by bylo...“

„Dobrá, nechme toho,“ přerušil ho Jim.

„Kromě mě je ve městě ještě pár lidí,“ pokračoval Jak Denver, „kteří po tvém zmizení měli tak trochu výčitky svědomí. Naštěstí se

z tebe stal slavný muž. Je načase, aby takovýhle chlap už konečně Maddenovým dal jasné na srozuměnou, že nejsou žádní bozi. Jestli se teď pustíš do Maddenů, abys pomstil smrt svého otce a bratrů, najdeš tady v kraji přátele. Maddenovi se ke všem svým sousedům chovají nesmírně krutě a jednoho po druhém likvidují.“

„Kdo ti řekl, že jsem přišel, abych se pomstil?“ zeptal se Jim vážně.

Jak Denver se zarazil a několik vteřin na něj zmateně hleděl. Pak řekl užasle: „Proč jinak by se sem vracel člověk tvého formátu? O tom přece není pochyb! Každému bude naprosto jasné, že jsi sem přijel jen proto, abys pomstil smrt svého otce a svých bratrů.“

Jim Carmod to vyslechl a sklonil hlavu.

„Všichni se mýlíte, jestli si to myslíte,“ zamumlal. „Vrátil jsem se jen proto, že mi tady patří kus půdy. Tehdy jsem byl příliš mladý na to, abych správně pochopil, proč tak najednou byli Carmodovi označeni za zloděje dobytka a proč byli vyhnáni. Víím jen, že se postavili na odpor a že podlehli přesile. – Nevzkřísím je k životu tím, že teď pár lidí odstřelím. Vždyť i tenkrát přišlo o život několik Maddenových. Nechci znovu ožívovat ten spor. Přišel jsem sem, abych vrátil život Carmodovu ranči. To je vše.“

Když řekl poslední dvě věty, začal se Jak Denver usmívat a v jeho pořád ještě ostrých a tvrdých očích se objevil náznak škodolibé radosti.

„To je v podstatě totéž,“ řekl pak téměř spokojeně. „V tom případě s tebou Maddenovi zatočí, Jime. Jako s vlkem, který nedovoleně pronikl do jejich revíru. – Jime, já už jsem dost starý chlap a dokonce i mrzák. Nemám dědice a vydělávám víc peněz, než kdy stačím utratit. Tenkrát jsem si dělal výčitky, že jsem ti nepomohl, když jsi byl bezbranný kluk. Jime, rád ti půjčím bez úroků deset tisíc dolarů. S nimi budeš moci odejít do jiného kraje a daleko od Maddenových si založit ranč. Mám víc peněz, než potřebuju, a měl bych velkou radost, kdybych ti mohl pomoci do nového začátku.“

Jim Carmod se na toho zvláštního muže zadíval. Věděl, že Jak Denver byl kdysi bezohledným karbaníkem, který hleděl jen na svůj

prospěch.

„Ty mi chceš půjčit bez úroku takový balík peněz?“ zeptal se mírně. „A nežádal bys za to žádnou záruku?“

Jak Denver zvedl ramena a zase je spustil.

„Udělal bych to,“ řekl pak. „Nevím proč, ale udělal bych to.“

„A když budu potřebovat počáteční kapitál pro Carmodův ranč tady?“ zeptal se Jim Carmod zvědavým tónem.

Jak Denver chvíli uvažoval a pak na něj zpříma pohlédl. „Nikdy v životě jsem nesnášel chlapy, kteří se považovali za bohy a kteří každého kolem sebe potápěli,“ řekl pak. „A Maddenovi se chovají přesně takhle. – Jo, já bych ti dokonce proti nim pomáhal, seč bych mohl.“

Jim Carmod přikývl.

„Pravděpodobně nebudu tvou pomoc potřebovat, Jaku. Ale možná bys mi mohl vysvětlit, proč Maddenovy tolik nenávidíš. Vidím, že jich máš plné zuby. Co ti udělali?“

Jak Denver se pomalu odvrátil.

„Hunter Madden si bere, co chce,“ řekl, otočen zády. „Před osmi lety mi vzal ženu. Neznáš ji, protože přišla až potom, cos utekl. Bylo to ještě celkem mladé děvče, které odkudsi přivandrovalo sem. Přišla za mnou a chtěla v saloonu tančit a zpívat pro hosty. Bylo na ní vidět, že toho měla za sebou požehnaně. Byl jsem téměř dvakrát starší než ona, ale řekl jsem si. že bych s ní mohl mít šanci. Hned jsem se do ní zbláznil. Netrvalo dlouho a měl jsem její svolení k sňatku. Chtěla se stát mojí ženou. – Jenže jednoho dne přišel do města Hunter Madden. Slyšel ji zpívat. A pak celý týden přicházel den co den. Osmého dne přijel brzy zrána a pozval Jennifer k sobě na ranč. – A odtamtud se už nikdy nevrátila. Byla to velická svatba.“

Jak Denver zmlkl.

„Proti Maddenovým ti pomůžu, co budu moci,“ řekl drsně. „Jsem mrzák a nemůžu se už bít. Ale mám spoustu peněz. Můžeš je mít, jestliže Maddenovy zničíš. Rozumíš?“

„Velice dobře,“ přisvědčil Jim Carmod. „Chtěl bys je vidět na kolenou, aby ta žena poznala, že si nevybrala toho pravého muže. – Jenže já nepotřebuju společníka, který se chce mstít. – Nejde mi o

pomstu.“

Po těch slovech se otočil a odešel za chlapcem do restaurace.

Asi za dvě hodiny projel šerif vodou Medicine Creek a přiblížil se k barákům a ohradám Maddenova ranče. Ležely chráněny půlkruhem mírných kopců a byl to rozlehlý ranč s desítkou budov nejrůznějšího druhu.

Z ohrady vyrazilo stádo koní. Skupina jezdců s vozem opouštěla ranč a zamířila k předhůří Medicine Bows.

Z kovárny ranče se ozývaly úderý kladiva. A na východ od ranče se na loukách, zavražďovaných kanály od potoka, sušilo seno.

Šerif Hondo zajel krokem k verandě rozlehlého domu. Tam čekal Hunter Madden. Byli s ním i jeho synové Morg a Tom. Vedle nich se o sloupek přístřešku opíral předák Drango Hathaway. Držel se stranou a tvářil se nezúčastněně. Nebyl jen pouhým předákem ranče, ale pro Maddený představoval něco víc. Drango Hathaway byl totiž pravou rukou Huntera Maddena, byl tím, kdo spolehlivě plnil všechny jeho rozkazy. A kromě rančera nebylo zde v kraji drsnějšího a nesmiřitelnějšího člověka.

Čtyři muži se klidně dívali na šerifa. Tváře měli nehnuté, ale v jejich pohledech byl přece jen číhavý výraz.

Podle toho šerif poznal, že už vědí, kdo přijel do Show Downu.

Hondo Trueblood si je postupně všechny změřil. Nejprve Dranga Hathawaye. Ten byl vysoký, urostlý a kostnatý. Měl koňský obličej, který byl snědý jako tvář indiána. Opětoval šerifův drsný pohled a beze slova vysunul dopředu spodní ret, jako by chtěl opovržlivě naznačit:

Co jsi ty, Truebloode? Jen ubohý šerif! Co jsi proti předákovi Maddenova ranče?

Hondo Trueblood sevřel rty. Zase si uvědomil, jak nesnáší tohohle drsného nafoukaného předáka Maddenových.

A pak upřel pohled na Toma Maddena.

Tomu bylo asi dvaadvacet a byl to velice divoký hoch. Jistě, Hunter ho nutil odvádět tvrdou dřinu. Ale synům i tak zůstávalo dost času na vyvádění divokých kousků. Cítili se docela jako následníci velkého rančera a moc dobře věděli, že za každým jejich činem stojí vliv obrovské farmy. Pod její ochranou se odvážili spousty věcí a byli rok od roku horší a troufalejší.

Tom Madden se usmál na šerifa, ale byl to opovržlivý úšklebek.

Hondo Trueblood ještě více sevřel rty. Jeho ústa tvořila jen uzounký proužek.

Upřel pohled na Morga Maddena. Ten byl mohutnější ze dvou bratrů. I on měl plavé vlasy jako všichni Maddenovi, ale podobal se více svému otci. Neosobně zíral na šerifa.

Ten teď pohlédl na Huntera Maddena, který měl husté bílé vlasy a tmavou pergamenovou tvář. V tomto ostře řezaném pirátském obličejí se blýskal pár slídivých očí a ostře z něj vystupoval orlí nos. I jeho brada vypadala odvážně a útočně. Bylo mu teď asi padesát, ale stále ještě byl plně při síle. Oblečení neměl o nic lepší než obyčejný kovboj, ale už z dálky na něm bylo vidět, že je to velký šéf. Byl to správný, drsný, nemilosrdný a troufalý pirát – a byl si toho vědom. Domníval se, že právě on, Hunter Madden, má na tomhle světě nárok na všechno – už proto, že je přece Madden.

„Sesedni, Hondo,“ řekl.

Šerif to pomalu udělal. Nezdálo se, že by byl schopen bleskurychlého jednání.

To ovšem Maddenovi vědí. Znají ho moc dobře – a on zná je.

Všech pět mužů se posadilo ke stolu, který stál venku na verandě.

Šerif vytáhl nedokouřenou cigaretu a znovu si ji zapálil. Nikdy si od Maddenových nic nevzal. Na to vždy pečlivě dbal.

„Přijel Jim Carmod,“ řekl mírně. „Chce zase hospodařit na Carmodově ranči a neexistuje zákon, který by mu to zakázal. Na druhé straně ovšem existuje zákon, který zakazuje vám, Maddenovým, dále užívat louky patřící ke Carmodovu ranči. Kdyby Jim Carmod chtěl, mohl by od vás dokonce žádat náhradu za všechnu tu trávu, kterou spásal váš dobytek více než deset let na jeho pozemku. Ale nebude od vás chtít nic. – Navrhují, abyste vyklidili

jeho pastviny a abyste respektovali jeho hranice. – Nezačínajte s rozepřemi a počkejte. Řekl mi, že se nevrátil proto, aby se mstil nebo dosáhl odplaty. Chce jen hospodařit na svém ranči. A na to má právo.“

„Jistě,“ řekl Tom Madden. „Zákon ho musí chránit, dokud ho někdo z nás neodpráskne. Ale je to zatraceně dobrý pistolník. Přijel sem, aby...“

„Drž hubu!“ zavrčel Hunter. „Už mockrát jsem ti řekl, že zbytečně moc plácáš.“

Zíral na šerifa.

„Dobře mě znáš, Hondo,“ zavrčel. „Nejsi blázen. A víš stejně dobře jako já, že z Jima Carmoda se stal vlk, který dříve či později začne dělat něco, co bude proti mým zájmům.“

„Dám pozor,“ odpověděl šerif. „Velice dobře budu dávat pozor na to, kdo s tím vším začne, kdo dá první ránu!“

„Na to jsi dával pozor vždycky, Hondo,“ zavrčel chladně Hunter. „A bylo to vždycky tak, že druhá strana...“

„Protože jste mě pokaždé všichni zahnali do úzkých a navodili jste takovou situaci, že nebylo úniku,“ přerušil ho šerif. „A vždycky jste dokázali...“

„Spojím se s Jimem Carmodem,“ přerušil ho Hunter Madden mírně.

Hondo Trueblood přikývl a vstal. „Tentokrát opravdu dám pozor. Tentokrát nebudu čekat, až mě postavíte před hotový fakt. Tentokrát si vše pohlídám!“

Po těch slovech sestoupil z verandy, nasedl a otočil koně. Nerozjel se však. Ze sedla pohlédl na Huntera Maddena a pomalu, ztěžka a současně vztekle řekl:

„Huntere, před časem jsem poznal, že jsi tím horší, čím dál zacházíš. Je pro mě stále těžší věřit, že se chováš podle práva. Jistě, velký ranč má se zloději dobytka vždycky potíže. Velký ranč je pro tuláky a pobudy jako dojná kráva, kterou je pořád možné ždímat. A velký ranč má jistě nárok na určitá práva. Proto jsem ti, Huntere Maddene, nechal v mnoha věcech volnou ruku. – A to byla chyba. Neustále tě okrádali tví drobní sousedé a občas i stříleli po některém

z tvých jezdců. Vždycky existovaly jednoznačné důkazy proti tvým sousedům. A když pak bylo po všem, pokaždé byl Maddenův ranč o kus větší a vlivnější. Neustále jsi farmu zvětšoval. Zopakoval jsi to několikrát.“

Šerif zmlkl, pomalu zvedl ruku a řekl pak téměř slavnostně:

„Dej si pozor, Huntore, protože od této chvíle tě budu pozorně sledovat. Stejně tak budu sledovat Jima Carmoda. Budu vás pozorovat oba! A teď si, Huntore, vyslechni šerifův rozkaz: Maddenův ranč teď vyklidí ranč i pastviny Jima Carmoda!“

Po těch slovech šerif přitáhl uzdu a pomalu odjel.

Maddenovi za ním němě zírali. Jen předák Drango Hathaway si tiše a falešně pohvizdoval.

Bylo již poledne, když se Jim Carmod a Kirby Lamm přiblížili ke Carmodovu ranči.

Šerif Hondo Trueblood, který seděl před srubem, pozoroval jejich vůz jistě už hodnou chvíli.

Když Jim Carmod zajel ke srubu a sestoupil z kozlíku, šerif se zvedl.

„Maddenovi jezdci jsou pryč,“ řekl šerif. „A v nejbližších dnech a týdnech zmizí z pastvin i dobytek Maddenových. Musíš mít jen trochu strpení, Jime. – Ale dávej si pozor! Běda tomu bláznovi, který začne s hádkou. Nedovolím už nikomu v tomhle kraji, aby se tady rozpoutala nová přestřelka.“

Zamířil ke svému koni a nasedl. Jim Carmod řekl klidně. „Já určitě nevypálím první ránu, Hondo – a vůbec mi nejde o to, abych rozpoutal souboj. Chtěl bych mít klid. Bude to pro mě i tak dost těžké, jestli chci zase rozběhnout ranč. Vůbec netoužím po problémech. Spor by žádné straně nic nepřinesl. Alespoň na to jsem už za ty roky přišel.“

Hondo Trueblood přikývl. Pak pohlédl na Kirbyho Lamma. „Takže ty zůstaneš s ním, hochu,“ zavrčel. „No, uvidíme. Zatím

nemám nic proti tomu, abys zůstal u Jima.“

Opět se obrátil k Jimovi:

„Protože jsi k sobě toho kluka vzal, alespoň zčásti jsi mě přesvědčil, že ti opravdu nejde o pomstu. – Ale jestli je to s tím klukem jen úskok a jestli jsi přišel jen proto, abys vyřídil Maddenovy – pak, Jime, ať už máš jakoukoliv pověst...“

Nevyslovil však už žádnou výhrůžku, jen otočil koně, pobídl ho a odjel.

Jim a Kirby na sebe pohlédli. „Takže začneme, Kirby,“ řekl Jim klidně.

Během následujících dvou hodin se na malém ranči zařídili, jak to jen nejlépe šlo. Dříve tady bylo ještě více stavení, jenže ta vyhořela, když ranč obléhali Maddenovi lidé.

Ted' tady byl pouze srub se dvěma místnostmi, kuchyňský přístavek a stáj s krytým přístavkem. A k tomu ještě několik ohrad.

Za dvě hodiny byli Jim a Kirby hotovi s vykládáním a zařizováním. Kirby začal v kuchyňském přístavku chystat večeři. Jim se ještě postaral o koně v ohradě a pak se vrátil ke srubu.

Vypadal přitom velmi zamyšleně a v ruce svíral veliký klacek. Několikrát se jím jen tak cvičně rozmáchl a pak zamířil na dvoře k místu, kde byla písčitá zem a klacek zahrabal. Když vstal, všiml si, že ho Kirby sledoval otevřeným oknem z kuchyně.

„Kirby,“ řekl, „kdyby se tady něco semlelo, zůstaneš v kuchyni a ani nemukneš a neukážeš se!“

„All right, Jime,“ zamručel chlapec nakvašeně a opět se pustil do míchání těsta v díži.

Jim zamířil k lavičce před srubem a svalil se na ni. Ubalil si cigaretu a začal kouřit. Po chvíli náhle vstal a zmizel v srubu. Ven pak vyšel bez opasku s revolverem.

Celou tu dobu však moc dobře věděl, že se Maddenovi musí objevit.

A těsně před západem slunce je také zahlédl. Přijížděli podél severní větve potoka, takže jeli ze své pastviny. A jeli netrpělivě a rychle. A odvážně – jak to měli Maddenové odjakživa ve zvyku. Na to si ještě Jim dobře vzpomínal.

Brzy se mu ztratili z očí, ale po chvilce už zaslechl dusot jejich koní. Vzápětí se objevili za okrajem terasy a přiřítli se na dvůr ranče.

Jim vstal a pomalu jim vyšel vstříc. Zastavil se přesně na tom místě, kde předtím zahrabal do písku onen klacek. Za ním se v otevřených dveřích kuchyně objevil Kirby. Chlapec měl v rukou pořád ještě díži s těstem – ale bylo zřejmé, že na ni docela zapomněl.

Jim Carmod si prohlížel Huntera Madlena, pak předáka a nakonec oba farmářovy syny. Znal je dobře. Tom byl mladší než on, ale s Morgem se jako kluci častokrát poprali.

Nakonec se zpřímá zahleděl do očí Hunteru Maddenovi. Neřekl ani slovo. Jen na Huntera hleděl a čekal.

Také Hunter Madden si prohlížel Jima Carmoda. Studoval ho pozorně a velmi pečlivě. Pak se pomalu svezl z koně a zabručel:

„Nemá u sebe zbraň, takže to bude mezi ním a mnou celkem klidná domluva. Proti neozbrojenému člověku, který tak chce demonstrovat svou mírumilovnost, my, Maddenové, nikdy zbraně nepoužijeme.“

Po těchto slovech si Hunter Madden odepjal opasek s revolverem a přehodil ho přes sedlo svého koně. Oba synové i předák následovali jeho příkladu, a když pak přistoupili ke svému šéfovi, oči se jim blýskaly škodolibou radostí.

„Hochu,“ řekl Hunter Madden Jimovi, „velice rychle se dohodneme. Zaplatím ti pět tisíc dolarů za vlastnický podíl. Takže půjdeme dovnitř do domu. Tam můžeš podepsat kupní smlouvu. A pak budeš mít čtyřicet hodin na to, abys odjel z tohoto kraje. – Pochopil jsi všechno?“

„Maddene, ty nechceš, abych tady zůstal, co?“ zeptal se Jim.

Hunter jen zlostně odfrkl. Domníval se, že již všechno naprosto jasně řekl.

Ozval se ovšem jeho předák: „Carmode, zkusíme to zatím s tebou po dobrém. A znáš nás asi moc dobře, aby ti bylo jasné, že tě můžeme rozmáčkout jako veš. Tady ti všechna ta tvoje pistolnická sláva není nic platná!“

Jim Carmod přešel Hathawayova slova bez povšimnutí. Podíval

se zpřímá na Huntera Maddena a zkoumavě si jej prohlížel.

Pak klidně řekl: „Už se nikdy neodvažte vkročit na moje pastviny, Huntere Maddene – už nikdy! Nepřišel jsem se mstít za mrtvého otce a bratry. Ale raději se mi vy i vaši lidé vyhýbejte! Chci se pokusit na spoustu věcí zapomenout. A vy mi už nikdy nezkoušejte udílet nějaké rozkazy. Toť vše, pane Maddene! A teď opusťte, prosím, tenhle ranč!“

Když Maddenové a jejich předák vyslechli ta slova, užasli. Už více než deset let se s nimi takto nikdo neodvážil mluvit.

Než ovšem stačili oba bratři a předák spustit kletby, zvedl Hunter Madden ruku.

„Klid,“ zavrčel. Pak přistoupil těsně k Jimovi. Byli asi stejně vysocí a dívali se teď z těsné blízkosti jeden druhému přímo do očí.

Když Hunter Madden promluvil, ovanul Jima jeho dech. Řekl: „Chlapče, já tenhle ranč prostě musím dostat – nebo ho alespoň musím ovládat. To víš stejně dobře jako já. Carmodův ranč...“

„...vám nikdy patřit nebude, Huntere Maddene!“ přerušil ho drsně Jim Carmod.

„Chlapečku!“ zasyčel Hunter Madden divoce a chmátl po Jimově košili. Chtěl jím zacloumat, ale Jim mu odrazil ruce stranou.

„Táhněte k čertu, Maddene,“ řekl chladně. „Klid'te se odtud. Jste zatracený lump! A nepokoušejte se mi vyhrožovat nebo se mě třeba jen dotknout. Vy, Maddenové, si to asi nikdy neodvyknete. Pořád se chcete chovat vůči ostatním povýšeně a zpupně. – Ale na mne to nezkoušejte!“

Sotva to dořekl, když tu se Hunter bez varování rozmáchl rukou. Oba jeho synové radostně vykřikli – a předák jen zlostně zavrčel: „Jasně, moc se nafukuje a je třeba mu dát za vyučenou!“

A tu se všichni vrhli na Jima Carmoda. Bušili do něj a kopali. Nechali ho být, teprve když padl na kolena. Několik vteřin nehnutě a se sténáním ležel na zemi, opřen o lokty.

„Musíme mu pořádně dát do těla,“ řekl Hunter Madden. „Je mi proti mysli zmlátit chlapa, který se už nedokáže bránit. Je nás také příliš velická přesila. Není z toho pak takový požitek. Ale je to holt boj. Ten paličák prostě musí dostat lekci. – Do toho, hoši, bude třeba

mu nahnat pořádný strach!“

Trochu si mezitím oddychli.

Zase zamířili k Jimu Carmodovi. Bratři ho zřejmě chtěli zvednout ze země a držet ho vestoje, aby do něj zbývající dva mohli po libosti bušit.

Jim Carmod by nebyl prvním člověkem, jehož odpor a sebevědomí by takovýmto způsobem zlomili.

Jenže teď poprvé zažili překvapení.

Jim Carmod totiž náhle držel v ruce silný a dost dlouhý klacek.

A tímhle kusem dřeva dostal vzápětí Hunter Madden do holeně, takže vykřikl a svalil se na zem. Tam dostal další ránu přes záda.

Pak byl na řadě jeho syn Morg. Klacek mu zlomil ruku, kterou si chránil obličej, a zasáhl Morga do ramene. Prudká rána zlomila navíc i klíční kost.

Jim Carmod se znovu klackem ohnal a zasáhl nemilosrdným úderem i předáka. Takřka mu srazil hlavu a další ranou mu téměř rozdrtil rameno. Pak se ovšem musel postarat o Toma, který přiskočil ke koním, aby si vzal pušku.

Tom Madden zašmátral po jednom z opasků, přehozených přes sedla koní. Chtěl co nejrychleji vytáhnout revolver z pouzdra. Než se mu to však podařilo a než stačil zbraní namířit na Jima Carmoda, zasáhl klacek i jeho. Jim mu tak vyrazil pušku z ruky a pak ho udeřil ještě jednou. Potom se Jim Carmod otočil.

Morg Madden seděl ještě na zemi. Vytáhl si ovšem z holínky kudlu. Levá ruka mu sice bezvládně visela podél těla, ale pravačkou se rozpřáhl a chtěl nožem mrštit po Jimovi.

Jenže zůstalo u chtění. Protože tu už se vyřítil z kuchyně Kirby Lamm a vyklopil Morgovi na hlavu díži s těstem. Madden byl dočista oslepený.

Jim Carmod k němu přistoupil a lehce ho klackem praštil přes ruku, v níž svíral nůž.

„Pusť ho, Morgu!“ řekl udýchaně.

Morg rychle nůž zahodil a byl pak zcela zaměstnán tím, že si otíral z hlavy a z obličeje lepkavé těsto.

Když se Jim ohlédl, spatřil jezdce. V posledních paprscích dne

poznal šerifa.

Tvář Honda Trueblooda byla naprosto bezvýrazná. Postupně pohlédl na všechny tři Maddenovy a na předáka.

„Všechno jsem to viděl,“ řekl. „Byl jsem tamhle pod stromy. A viděl jsem náramně dobře, Huntere, slyšíš mě?“

Hunter Madden dřepěl na zemi.

„Nemůžu vstát. Zlomil mi nohu,“ řekl přiškrceným hlasem. „Nemůžu vstát, ale slyším tě, Hondo. A jestli to chceš vědět, chápu, kam tím míříš.“

Hondo Trueblood zlostně přikývl.

„Tohle bylo přepadení, Huntere,“ řekl. „Viděl jsem, jak jste se čtyři vrhli na neozbrojeného člověka. Teprve když jste se do něj chtěli pustit podruhé, použil Carmod v sebeobraně klacek – a jestli na vás podá Carmod oznámení, zatкну vás kvůli ohrožování veřejného pořádku a zřejmě také kvůli vydírání.“

„Nepodám žádné oznámení,“ řekl Jim Carmod. „Nikdy Maddenovy neudám. Ale jestli mě ještě jednou napadnou nebo mi způsobí nějakou škodu, pak bude má trpělivost u konce. Pak zničím Maddenův ranč jednou provždy!“

Pronesl ta slova klidně a pomalu. Protahoval jednotlivé slabiky, ale přesto jeho slova působila nesmiřitelně a drsně.

Šerif na něj upřeně hleděl. Pak kývl na Maddenovy.

„Takže jeďte zpátky a respektujte to! Udržíš se na koni, Huntere?“

Ten se s pomocí svých synů postavil. Ukázalo se, že hoši na tom nejsou nějak moc špatně. Hunter ovšem musel mít strašné bolesti. Do sedla ho museli vysadit.

I ostatní muži nasedli se značnou námahou. Všichni cítili rány, které Jim zasadil tím klackem. A pochopili, že tentokrát je dostal. Převezl je ve chvíli, kdy se domnívali, že už ho zmlátili dost a že už nebude schopen klást další odpor. A pak pořádně ztloukl on je.

Přišli tady tentokrát o mnoho.

Mlčky odjeli. Neřekli ani slovo.

Když zmlkl dusot kopyt jejich koní, přijel šerif k Jimu Carmodovi a pohlédl na něj.

„Ted už znám tvůj styl, Jime,“ řekl.

„Vážně ho znáš, šerife?“ zeptal se Jim. Pořád ještě rychle oddychoval a po celém těle cítil bolest. Nejraději by si teď šel lehnout.

Šerif se malinko pohnul v sedle. Zadíval se k východu. Odtamtud se blížila noc. Na západě byla obloha ještě zarudlá posledním odleskem končícího dne.

„Jime,“ řekl Trueblood, „přece jen jsi sem přijel, abys vykonal odplatu. Ted' už to vím. Udělal jsi to, co jinak dělali Maddenové. Ted' je mi to naprosto jasné. Maddenovi přijeli, aby tě zmlátili. Chtěli, abys byl posedlý pomstou a abys na ně vyjel. A přitom by tě zastřelili. Ted' je to ovšem naopak. Zbil jsi Maddeny. Určitě ted' sopčí vztekem, když navíc na tebe byli čtyři. Dosáhl jsi jen toho, že po tobě půjdou. Ted' si myslíš, že je budeš moci v sebeobraně zastřelit. – Jenže já tě varuju, Jime!“

„Chci jen klid a pokoj, šerife,“ odpověděl Carmod. „Ale jestli mě budou otravovat nebo jestli mě ještě jednou napadnou, Maddenův ranč zničím.“

Hondo Trueblood už neřekl nic. Odjel. Když pod terasou přejížděl přes louku, vykoukl za mrakem měsíc. Jim se díval za odjíždějícím šerifem. Osamělý muž s hvězdou – člověk, který se trpce zklamal sám v sobě i v ostatních a který stále více pochybuje o různých věcech.

Jim se odvrátil stranou, když k němu přistoupil Kirby.

„Tys jim to ale nandal, Jime,“ řekl chlapec. „Příště určitě sáhnou po revolveru. Nikdo ti nebude moct vyčítat, jestli budeš taky střílet a jestli v sebeobraně někoho z nich zabiješ. – Ach, ti lumpové...“

„Dobrá, Kirby,“ zamumlal Jim a položil mu ruku na ramena. „Potřebujeme ted' pořádnou večeři. Těsto na lívance jsi vyklopil Morgovi na hlavu, takže nemáme nic. – Nemyslím si, že zabiju někoho z Maddenových. Nejsem soudce. Ačkoliv je mi už jasnější, jak dokázali, že na ně pořád útočili slabší farmáři nebo celé jejich skupinky, takže je pak mohli zmáčknout. Ne, nejde mi o pomstu. Ale tu jejich arogantní povýšenost a nesnášenlivost z nich vymlátím. Pak už se nebudou cítit čímsi víc, než za co se považují ostatní lidé v tomhle kraji. – Pojd', Kirby! Já se jen trochu opláchnu.“

Po těch slovech přistoupil ke korytu s vodou, do kterého z potoka dřevěnými trubkami neustále přitékala čerstvá voda.

Ponořil do ní celou hlavu.

Později leželi na dost tvrdých pryčnách. Hlavy postelí srazili dohromady. Dveře i okna nechali otevřené, protože noc byla celkem vlháká.

„Kirby?“ zeptal se Jim, „spíš už?“

„Ne, Jime.“

„Proč Maddenovy tolik nenávidíš, Kirby?“

„Zabili mi tátu a brášky, Jime.“

„To jsem zažil taky, Kirby,“ zamumlal Jim. „Jestli ti to nebude vadit, hochu, povyprávěj mi svůj příběh!“

Slyšel, jak Kirby utrápeně vydechl.

Najednou chlapec začal, jako kdyby už nemohl dál potlačit hořkost, kterou měl nahromaděnou v nitru duše.

„Přijeli jsme před třemi lety,“ řekl. „Můj táta i bratři byli silní a hrdí. Koupili od Franka Selbyho jeho malý ranč Tomahawk. A Frank Selby byl natolik fér, že nám řekl, co Maddenovi vyvádějí. Takže jsme věděli, že Frank Selby končí proto, že měl strach z Maddenových. Jenže to byl starý muž. – Můj táta a bratři byli dost silní a dokázali se pořádně bít. Nejenže se nebáli velkého Maddenova ranče, ale především věřili tomu, že když se ničím neproviní, dovolají se zastání zákona.“

Po tomto začátku se Kirby odmlčel. Jim ale slyšel, jak ztěžka oddychuje.

„Dnes mi to nemusíš dopovídat až do konce, Kirby,“ řekl mírně.

„Ale ano!“ zvolal chlapec pronikavě a Jim slyšel, že se posadil.

„Jenže Maddenově zatím obsadili louku ranče Tomahawk svým dobytkem a v hlavním domě ranče, který Frank Selby se svou ženou opustil, umístili pár svých jezdců. Maddenově učinili z opuštěného ranče předsunutou baštu a strašně zuřili na Franka Selbyho, že si jen

tak odjel a ranč neprodal jim. Maddenové pak vyjednávali s mým otcem. Ten ale zůstal neústupný a nenechal se zastrašit. Zapletl se do toho šerif Hondo Trueblood a Maddenově nás pak nechali dva roky na pokoji. Sotva bychom se byli udrželi, kdyby otec nenašel někoho, kdo by nám vypomohl penězi. Z krav Franka Selbyho totiž nezůstalo mnoho. Museli jsme koupit chovné stádo. Dokázali jsme si spočítat, kdy poženeme první dobytek na prodej, abychom mohli začít splácet dluhy.

Všechno to vypadalo náramně. Jenže když jsme na jaře začali se značkováním našich telat, zjistili jsme něco hrozného. Bylo...“

„Už vím,“ přerušil ho Jim. „Našli jste telata, která měla sice vypálenou vaši značku, ale v uších měla značky Maddenova ranče. A matky těchhle telat měly vypálenou značku Maddenových. A jednoho dne pak zastavili někoho z vás Maddenovi jezdci a příšerně ho ztloukli.“

Bylo to tak, že?“

„Jo,“ vydechl hoch. Vylezl z postele a přistoupil k Jimovi. Posadil se na okraj jeho lůžka. A když pak pokračoval, hlas se mu chvěl záští.

„Dostali našeho tátu – a skoro ho utloukli k smrti. Trvalo to týden, než mohl zase nasednout na koně. Poslal mě pro cosi do města. A když jsem byl pryč, vyjel i s oběma mými dospělými bratry. Byl to hrdý muž a Maddenově ho zmlátili jako prašivého psa. To nemohl přenést přes srdce.“

„Já vím,“ přerušil ho Jim znovu. „Tak to bylo tenkrát i s námi. Otec mě také tenkrát poslal s matkou do města, aby mohl s bratry vyrazit za Maddený. I mého tátu tehdy hrozně zmlátili.“

Všechno bylo úplně stejné. Maddenově svůj styl nezměnili. Jednají pořád podle starého schématu. Označili poctivého člověka za zloděje dobytka a k tomu účelu obětovali pár telat. Pak toho muže zmlátili a čekali, až na ně zaútočí, aby se pomstil. A pak šlo do tuhého – rozpoutali pronásledování a zapojili do něj dokonce i šerifa. Jenže dříve, než mohl šerif pořádně zasáhnout, byla už věc vyřízena. – Moc dobře to znám, Kirby.“

Chlapec pomalu vstal a odešel zpět ke svému lůžku. Zase si lehl.

Teprve po chvíli řekl:

„Nejradši bych viděl Maddenovy mrtvé, Jime. – Udělali ti totéž, co provedli mně. Proč je nezabiješ? Vždyť ti zabili otce i bratry. Proč jim to neoplatíš? Och, já kdybych byl muž! Já bych je...“

„To není správné, Kirby,“ přerušil ho Jim rázně. „Chápu tě, ale je ještě spousta věcí, které ty ještě nemůžeš chápat. Jsi na to příliš mladý, Kirby! Musel bys projít stejnou cestou jako já!“

Roztrpčeně zmlkl. Pak vstal a tentokrát to byl on, kdo přišel k druhému lůžku. Spatřil Kirbyho oči. Položil chlapci na rameno ruku.

„Když jsem tenkrát utekl kováři, nikdo mě nepřivedl zpátky. A byl jsem plný nenávisti a touhy po pomstě. Chtěl jsem se stát slavným pistolníkem a zastřelit nejen Maddenovy, ale i kováře. – Nebyl jsem o moc starší než ty, Kirby, a nenávist ze mě udělala zlého a drsného člověka. Nenáviděl jsem celý svět! A s výjimkou jednoho jediného člověka by mi bylo docela jedno, kdyby celý svět šel k čertu. Byl jsem tehdy zlý, zuřivý, nemilosrdný kluk. Chtěl jsem odplácet, mstít se – ale jednoho dne jsem přišel na to, že nenávist je jako jed a že může člověka užírat jako nemoc.“

Nenávist vede do pekla, Kirby – a činí člověka slepým, zlým a nespravedlivým. Kirby, získal jsem sice trpkou slávu pistolníka – ale stalo se to skutečně proti mé vůli. Nikdy jsem svůj kolt nenamířil na nikoho ze zášti nebo ve zlém úmyslu. Vždy jsem to dělal jen proto, abych sám zůstal naživu. Pokaždé mě hnal jen pud sebezáchovy, který má každý živý tvor na zemi. – Má smůla byla, že jsem se hned zpočátku musel bít s několika velmi drsnými a obávanými chlapy. A protože jsem nad nimi zvítězil, brzy mě začala provázet hořká sláva, která pak vyprovokovala další chlapy, kteří byli náramně ctižádostiví a chtěli se stát ještě slavnějšími. – Kirby, byla to opravdu zlá cesta. Velice brzy jsem si připadal jako na útěku před svým vlastním stínem. A brzy jsem pochopil, co to znamená zabít člověka. Je to zlé i tehdy, když jednáš v sebeobraně – když jsi k tomu prostě donucen. Kirby, já jsem nikdy nedokázal zabíjet ze msty. Nejsem soudce. – K tomuto poznání by ses jednoho dne taky dostal.“

Vstal a opět si šel lehnout na svou postel. Teprve po chvíli se zeptal:

„Kdo vám dal peníze – kdo vám pomohl?“

„Jak Denver – a pořád ještě má směnku na patnáct set dolarů, kterou mu táta podepsal. Náš ranč vlastně patří Jaku Denverovi. Když nám tehdy půjčil peníze bez úroku, žádal jako záruku podíl majetku. Kdyby chtěl, bude mu pastvina kolem Tomahawku patřit. Ale to nikdo kromě mě – a teď tebe – neví. Nikdo nevěděl, že nám půjčil peníze, protože nenáviděl Maddenovy.“

„To je velice zajímavé,“ zamumlal Jim Carmod.

Další dny uběhly rychle a v klidu. Každý den se někde na pastvině objevil šerif Hondo Trueblood a dohlížel na to, jak kovbojové Maddenova ranče vyklízejí Carmodovu louku.

Asi za týden byla pastvina téměř prázdná a šerif Hondo Trueblood byl spokojen.

Zneklidňovalo ho ovšem ticho před bouří, protože situaci, která nastala, nebylo možné jinak označit.

Maddenovi dostali výprask. Byli čtyři – a přesto je jeden jediný muž zmlátil klackem jako malé kluky.

Šerifovi bylo jasné, co to znamená – totiž nic jiného, než že Maddenové poprvé touží po pomstě a sami zaútočí.

Role se vyměnily.

A šerif pokaždé, když pomyslel na Jima Carmoda, mu nemohl upřít jistou dávku uznání.

Jim a Kirby v těch dnech dřeli naplno. Jednoho krásného dne kolem poledne přijela Anna Locková. Našla ranč opuštěný – ale vzápětí spatřila z terasy jezdce. Výhled z Carmodova ranče byl totiž ve dne výborný, takže bylo odtud možno sledovat i dosti vzdálené okolí. Když Jim a Kirby dojeli k ranči, měla již Anna skoro hotový vynikající oběd. Chlapec i muž ho vychválili a Jim pak vděčně a lišácky řekl:

„Až si to tenhle ranč bude moci dovolit, udělá ti nabídku, Anno.“

A později, když Jim doprovázel Annu na cestě do města, vrátila se

Anna k jeho slovům.

„Jime,“ řekla, zatímco jejich koně klusali těsně vedle sebe po úzké cestě, „Jime, co to bude za nabídku, kterou dostanu od Carmodova ranče?“

Jim se zastavil a chytil i uzdu Annina koně. Naklonil se ze sedla a pevně se na dívku zadíval. V měsíčním světle si ji mohl důkladně prohlédnout.

„Jsi ohromná, Anno,“ řekl a hlas mu přitom zněl trochu drsně. „Ani nevíš, co pro mě po celé ty roky znamenala vzpomínka na malou holčičku s dobrým srdcem. – A když jsem se rozhodl vrátit se, přál jsem si...“

„Jime,“ řekla rozhodně, naklonila se k němu a položila mu paži kolem krku. Pak ho k sobě trochu přitáhla a políbili se.

Jednoho dne se průsmykem a kaňonem přivalilo na tři sta chovných krav. Byly to krásné kousky s krátkými rohy a bílými čumáky.

S tímto stádem přijeli tři jezdci. Když se dobytek roztrousil po pastvině a postupně se začal pást podél potoka, všichni tři jezdci zamířili k ranči.

Jim Carmod seděl na zpola hotové střeše nového čeledníku, Kirby stál na žebříku a podával mu dřevěné šindele. Tři jezdci zastavili své koně a chvíli se na oba dívali. Pak nejmenší z jezdců suše pronesl:

„To není klam, hoši! Tamhle ten pilný otrok na střeše je Black Jim Carmod! Jsme tu správně. Hej, Jime! Kde je tu Carmodův ranč?“

Jim kývl na Kirbyho a pak ukázal kladivem na jednoho z jezdců. Přitom řekl:

„Kirby, tohle je Shortgullet Ben. Jednou za pár let se mu podaří vtip, kterému se člověk musí zasmát. Ahoj, Benny, tady jsi přece na Carmodově ranči!“

Malý jezdec vytréštil oči a rozhlédl se kolem sebe.

„Jime,“ řekl pak, „zklamal jsi mě. Prší snad v tomhle kraji tak

vytrvale, že se všechny věci smrskávají? Tak tohle je tedy opravdu Carmodův ranč?“

„Jasně, Benny,“ zazubil se Jim. „Ale máme tady lavor pro tvé upocené nohy, tři opravdové skleněné tabulky a zrcadlo do noclehárny. Sesedni a pusť se do práce, aby sis zasloužil odměnu.“

„Hned jsem si myslel, že budeš pěkně přísný šéf,“ zavrčel Shortgullet Ben naoko mrzutě a podíval se na Kirbyho.

„Tohle je tvůj předák, Jime?“ zeptal se mírně. „Když je ten ranč tak mrňavý, chápu, že funkci předáka zvládne docela hravě i takový špunt.“

„To je můj společník Kirby Lamm. A až ho jednou svými vtipy rozesměješ, bude ti říkat strejdo Bene a na každé své narozeniny od něj dostaneš pusu na čelo.“

„To jo,“ řekl Kirby, když Jim skončil. Shortgullet Ben si ho důkladně prohlédl. „Ahoj, kovboji,“ řekl pak mírně.

„Ahoj, kovboji,“ opětoval pozdrav a úsměv Kirby.

Shortgullet Ben – což znamenalo něco jako Krátkokrký Ben – zajel na svém unaveném koni do ohrady. Ostatní dva jezdci se zatím drželi trochu stranou a prohlíželi si Jima a chlapce, jako by už nejméně deset let neviděli žádného člověka. Ti dva jezdci vypadali téměř jako bratři – měli tmavou pokožku, ostříží oči a tak ostře řezané tváře, že vypadali jako indiáni z prerie.

Ale nebyli to bratři, ani indiáni.

„Takže tohle je můj společník a kamarád Kirby,“ řekl jim Jim. „Kirby, tohle je Alamo Troop a Sego Rhiley. Tu a tam se stane, že otevřou pusu a pronesou jedno slůvko – ale nedělají to moc často, protože Shortgullet Ben dokáže číst jejich myšlenky, a proto se musejí obejít beze slov.“

„Tak je to, šéfe,“ řekl Alamo Troop a usmál se na Kirbyho.

Sego Rhiley zamyšleně přikývl. Pak zajeli k ohradě. Měli s sebou nákladního koně a několik záložních zvířat. Bylo na nich vidět, že stádo hnali několik dní.

„Takže tohle budou tví lidé?“ zeptal se Kirby a pohlédl na Jima.

Jim se na chvíli zarazil a podíval se na temné mraky, které se valily po obloze a věštily bouři.

„Kirby,“ řekl vážně, „tihle tři muži jsou mí přátelé. Jsou věrní, dobří a tvrdí – jsou to správní drsnáci a nebojí se. A nejsou to mí lidé. Jenom nám pomůžou, protože i my jim pomůžeme. – I oni se tady chtějí usadit a vytvořit něco, co bude mít trvalou hodnotu.“

Šerif Hondo Trueblood se opíral o zeď vedle vchodu do své úřadovny a převaloval na rtech špačka cigarety, když dorazil Jim, Kirby a tři noví muži. Zamířili s koňmi k břevnu před pozemkovým úřadem a sesedli. Chlapec odešel do obchodu a přitom si vytahoval z kapsy u košile složený kousek papíru.

Jim Carmod zamířil k obchodu s železářským zbožím, zbraněmi a municí a zmizel v něm.

Šerif Trueblood si prohlížel tři cizince, kteří s Jimem přijeli. Všiml si, jak mají zaprášené a ošumělé šaty. Ale nepovažoval ty tři chlapy za tuláky – na to vypadali příliš cílevědomě a vystupovali příliš suverénně.

Když zmizeli v pozemkové kanceláři, vydal se šerif za nimi. Pustili se tam do jednání s pozemkovým komisařem, který přijížděl každý týden na dva dny do Show Downu a už léta tady tyto dva dny jen nečinně posedával.

Dnes to ovšem bylo jinak. Dnes tihle tři muži s odvoláním na osídlovací zákon vznesli požadavek na přidělení pozemků a zanesení do pozemkové knihy.

Nejen pozemkový komisař, ale i šerif nastražili sluch, když muži na mapě přesně označili polohu požadovaných parcel.

„Pánové, tam je ale docela suchá půda,“ řekl vládní úředník. „Tam se nebude dařit ani ovčím, neřku-li dobytku. A na pole není ani pomyslení. Všechno tam uschne.“

„Vodu si zavedeme – jen hezky zapište náš požadavek,“ řekl Shortgullet Ben s úsměvem.

Podíval se přitom na šerifa. „Dobrý den,“ řekl.

Hondo Trueblood se na něj jen mlčky podíval. Pak upřel pohled

na Sega Rhileyho a Alama Troopa. To, co spatřil, mu naprosto stačilo.

Na místě se otočil, vyšel ven, přešel přes cestu a vešel do obchodu se zbraněmi.

Jim Carmod tam právě vyjednával s majitelem, ale Hondo Trueblood přerušil jejich hovor drsnými slovy:

„Carmode, nepřipustím, abys takhle provokoval Maddenovy a abys jim dával nůž na krk. Nedovolím to, Jime Carmode. Protože to, co tady chystáš, neznamená nic jiného než krvavý boj. Jime, dojdí pro ty své kumpány a pošli je pryč!“

Zlostně se díval na Jima. Očí mu sršely bezmezným vztekem. Podobal se teď šedivému tygroví, který náhle vycítil nebezpečí. Ale Jim Carmod zachoval klid.

„Šerife,“ řekl pevně, „nikdo z nás nedělá nic nezákonného. Ale dobrá! Řekni mi jediný důvod, proč bychom měli brát ohled na Maddenovy a dbát o jejich blaho? Jmenuj mi jedinou rodinu v tomhle kraji, na kterou bral ohled Maddenův ranč! – Šerife, přišel čas, aby někdo Maddenovým dal jasně najevo, že nejsou žádní bozi, ale docela normální lidi. – A já s tím začnu.“

„Zahráváš si s ohněm!“ zamumlal šerif ztěžka. „Tak tedy takhle jim chceš dát za vyučenou. Nepoužiješ kolt – ne, to neuděláš. Vezmeš jim vodu a vynutíš si tak boj.“

„Omyl, šerife, omyl.“ Jim Carmod se drsně zasmál. „Je tady dost vody. Dokonce i kdybychom kanálem odvedli polovinu vody na vysušené pozemky, zůstalo by pro pastvinu ještě víc než dost. Bude ovšem záležet na Maddenových, jestli vodu dostanou, nebo ne. – Ano, šerife, mám v úmyslu už skoncovat s bezohledností, nelítostnou mocí a zpupností toho jejich ranče. Dřív na téhle pastvině žilo více než deset rodin.“

Jim Carmod se odmlčel a pak se drsně zeptal:

„Kde jsou Boydovi? Waynovi? Hopkinsovi? – A to už nemluvím o Carmodových a Lammových, Selbyových a Morganových. Kde jsou všichni tihle rančeři a osadníci? Buď je vyhnali, nebo zničili. A po celou tu dobu jsi tady byl šerifem ty! Pro tebe byli všichni lidé špatní! Jen Hunter Madden byl dobrý! A ať udělal cokoli, tobě se to

zdálo v pořádku a podle zákona. – Nu, šerife, už jednou jsem ti řekl, že jsem se nepřišel mstít, ale tomu zpupnému ranči ukážu, jak to chutná, když někdo utlačuje svého souseda a myslí jen na svůj vlastní prospěch! – To teď udělám, šerife! Budu vodu prodávat! Odvedu ji do vysušeného území na druhé straně průsmyku a prodám ji všem osadníkům, kteří se tam začnou zabydlovat.“

Když zmlkl, zvedl šerif ruku a nervózním pohybem si otřel tvář.

Pak se podíval na majitele obchodu a zeptal se:

„Rebe, co si u tebe nakoupil?“

„Krumpáče, kladiva, dláta a nálože s prachem,“ řekl muž a opřel se oběma rukama o pult.

„Rebe, nic mu neprodáš,“ řekl šerif roztrpčeně. „Chce vyhodit do vzduchu pramen potoka a...“

„Je to jeho pramen, šerife, ne? Může si přece se svou vodou dělat, co chce. Prodám mu všechno, oč si řekne.“

Hondo Trueblood sebou mírně trhl. Beze slova se otočil a vyšel ven. Ve své kanceláři se znaveně svalil za stůl.

Věděl moc dobře, jak všichni v kraji velice nenávidí Maddenovy. Ale až doposud se mu to zdálo naprosto přirozené. A přece se domníval, že občané i obchodníci v městečku zůstanou neutrální.

Podíval se ven z okna a viděl, jak Jim Carmod vychází z obchodu a kráčí po ulici. Zastavil se před módním salonem Karen Summerové, smekl klobouk a vešel dovnitř.

Aha, jde za Annou Lockovou, pomyslel si šerif. Pak spatřil tři cizince, jak vycházejí z pozemkového úřadu a jak přecházejí ulici. Zastavili se před obchodem. Odtamtud právě vyběhl Kirby, prohodil s nimi pár slov a zamířil pak k veřejné stáji. Zřejmě si odtamtud přiveze vůz obchodníka, na který pak naloží nákup a odveze ho na Carmodův ranč.

Šerif najednou vstal a tiše cosi zavrčel. Vyšel na ulici a vydal se za chlapcem. Chtěl zabránit tomu, aby Kirby odešel z města. I kdybych si ho měl nechat u sebe, pomyslel si šerif, ten kluk se už na Carmodův ranč nevrátí!

Přešel za ním na druhou stranu ulice a všiml si, jak ze saloonu vyšel cizinec, který se objevil ve městě včera, a jak přistoupil ke

svému koni u břevna. Už záhy ráno si cizinec toho koně vzal z veřejné stáje a přivedl ho před saloon. Ted' onen muž nasedl a jel ulicí.

Předtím, než muž vyšel ze saloonu, zmizeli v něm tři přátelé Jima Carmoda.

To všechno šerif zaregistroval, zatímco kráčel za Kirbym Lammem do veřejné stáje.

Obchodníkův vůz stával za stájí pod přístřeškem. A oba tažní koně byli tuto roční dobu po celé dny i noci zavření v malé ohradě poblíž. I stáj spravoval obchodník.

Když šerif vyšel za rohem budovy stáje, po chlapci už nebylo ani památky. Ale malá dvířka, která vedla do kovářovy zahrady, byla otevřená.

Trueblood do nich také vešel, prošel zahradou, a když už mu ve výhledu nebránily ovocné keře a splývající větve stromů, spatřil hochu, který zmizel v kůlně vedle kovárny. Z kovárny samotné se ozývalo bušení do kovadliny.

Hondo Trueblood se v duchu ptal, co asi chlapec v kůlně hledá. A protože to chtěl zjistit, vydal se za chlapcem. Pohyboval se přitom naprosto tiše – jako zkušený tygr. Dostal se až ke stěně kůlny a zastavil se. Škvírou mezi prkny nahlédl dovnitř.

Chlapec klečel mezi všelijakým harampádím a z jednoho starého kbelíku vytáhl jakýsi předmět zabalený do voskového plátna. Odhalil plátno – a v ruce držel starý revolver. Schoval si zbraň pod košili a vyklouzl ven dříve, než šerif stačil kůlnu obejít a zastavit ho.

Hondo Trueblood měl ovšem dost času. Věděl, že chlapec by utekl, kdyby na něj křikl. Kirbymu by okamžitě došlo, že ho někdo sledoval. – Určitě by se snažil uprchnout. Ne, šerif ho dostane mnohem snadněji, když se k němu přiblíží, až bude chlapec zapřahat vůz.

Stál pořád ještě za kůlnou a uvažoval, co asi Kirby s revolverem chce udělat a proč byla zbraň schovaná. Tu šerif zaslechl kovářovy kroky a kašlání.

Hondo Trueblood se opět sehnul trochu níž a nakoukl škvírou do kůlny. Viděl, že kovář něco postavil do kouta vedle dveří – a pak

Amos Lock zase zmizel.

Trueblood by později nedokázal říci, proč ho najednou tak velice zajímalo, co to tam kovář postavil do kouta. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu náhle zatoužil se na to podívat.

Když se z kovárny zase ozvalo bušení do kovadliny, Hondo Trueblood vešel do kůlny a porozhlédl se po ní.

V koutě stála dvě zbrusu nová železa pro vypalování značek. Ještě nepoužitá a dokončená teprve před několika minutami.

Hondo Trueblood si důkladně prohlížel značky.

Byl to rovnoramenný trojúhelník.

Šerif znal všechny značky v kraji – na stovku mil široko daleko. Každý pěstitel dobytka – i kdyby měl jen tři krávy a dvě políčka – který měl svou vlastní vypalovací značku, ji musel zaregistrovat v Show Downu.

Ale takováto značka zde v kraji neexistovala.

Trueblood několik vteřin uvažoval. Pak opět obě železa postavil do kouta za dveřmi a vyšel ven.

Pomalů odešel do dvora za veřejnou stájí a zadíval se na Kirbyho, který zapřahal vůz. Když k němu chtěl zamířit, aby mu vzal revolver, ozvaly se městem náhle výstřely.

Šerif se rázně otočil a odběhl ve směru střelby.

Když Jim vycházel z módního salonu, přistoupil k němu na chodníku jakýsi muž. Objevil se náhle z úkrytu mezi dvěma osedlanými koňmi, kteří stáli u chodníku, přivázání k břevnu.

Byl to vyšší, hubený člověk, působící drsným dojmem. Zešíroka se na dřevěném chodníku rozkročil a zadíval se na Jima. Ten se zastavil deset kroků před cizincem.

„Vy jste Black Jim Carmod?“ zeptal se.

Jim se pomalu nadechl. Tohle všechno už mnohokrát zažil. Nestalo se mu to tudíž poprvé. Takové věci se mu stávaly všude – pronásledovaly ho jako stín nějakého netvora.

Trochu ztěžka polkl a pak přikývl. „Jsem Jim Carmod. Chcete snad ode mne něco, pane?“

Cizinec se chladně usmál. „Jsem Jesse Ringo – jeden z Ringů od Brazosu. Už jste to jméno asi slyšel, že, Jime Carmode?“

Jim ani nemusel uvažovat. O Ringových toho slyšel už spoustu. Pokud si vzpomínal, ani jeden muž téhle divoké rodiny nezemřel v posledních deseti letech přirozenou smrtí. Ringové byli známi jako pistolníci a bandité.

Pomalů přikývl. „Znám vás, už jsem o vás slyšel, Jessi Ringo.“

Ten také přikývl a vypadal velmi spokojeně. Přitom se chladně usmál a pravačkou sjel dolů, až si ji zavěsil za pažbu svého koltu, která byla vykládaná slonovinou. Měl pichlavý pohled. Jim v něm viděl divokou nenasytnou touhu.

„Jste blázen, Jessi,“ řekl najednou vztekle. „Snad mne nechcete vyzvat na souboj? Jste už dost nechvalně známý. Není třeba, abyste si zanesl do seznamu odstřelených i mě!“

„Přijel jsem, abych zjistil, kdo z nás je ve střelbě z koltu rychlejší! No tak – do toho, Carmode!“

Ten trpce povzdychl a bylo mu jasné, že má zase jednou před sebou chlapíka posedlého touhou po slávě. Řekl Jessi Ringovi: „S mým koltem mě nedostaneš, Ringo. – Nebudu se bít. Chápeš – už vás mám dost, mám dost všech bláznů, kteří za mnou pořád dolézají. Můžu ti dát svůj kolt.“

Když to dořekl, přiložil prsty k přezce opasku a chtěl ji rozepnout.

Jenže v té chvíli se najednou všechno divně semlelo. Jimu Carmodovi se situace vymkla z rukou. Byl najednou stržen událostmi – jako plavec proudem rozvodněné řeky. Jim už nemohl jinak, než se bít.

Protože když chtěl rozepnout přezku opasku, aby tím Jessi Ringovi naznačil, že se nechce bít – v té chvíli Jesse Ringo procedil skrze zuby: „A jdeme na to!“

A přitom jeho ruka pleskla o pažbu koltu.

V téže chvíli ale za Jimovými zády zvolal dívčí hlas:

„Jime, co se děje?“

Anna vyběhla z obchodu na chodník a hned zpozorovala

nebezpečí, v němž se Jim ocitl. Současně s výkřikem se pohnula. To vše zaregistroval Jim Carmod jen vlastně podvědomě a způsobilo mu to nesmírný šok. Ale protože si zároveň všiml, že Jesse Ringo vytahuje revolver, začal zběsile jednat.

Měl jen dvě přání: aby kulky Jesse Ringa nezasáhly dívku a aby se mohl dostat až těsně k tomu pistolníkovi!

Vrhl se vpřed jako startující sprinter. Nevytáhl kolt, ale jen se vrhl vpřed. Musel to udělat, protože neměl jiné východisko. Kdyby zůstal stát, nebo kdyby vytáhl svůj kolt, znamenalo by to příliš veliké nebezpečí pro to děvče. Jesse Ringo by totiž střílel docela bezohledně. A při takovémto souboji nezasáhne každá kulka svůj cíl. Na to oba soupeři zpravidla táhnou a mačkají spoušť příliš rychle.

Jim Carmod se musel vrhnout vpřed, aby zkrátil vzdálenost a aby svým vlastním tělem chránil přibíhající dívku.

Jesse Ringo vytáhl svůj kolt velmi rychle a naprosto hladce. Udělal to obdivuhodně lehkým, ale přitom naprosto precizním pohybem.

Když zmáčkl poprvé, měl široce rozevřené oči. Táhnout a zmáčknout spoušť – to byl tisíckrát nacvičený pohyb. Jeho kulka zasáhla Jima Carmoda těsně u krku, vysoko na rameni.

A teprve pak, až po tomto výstřelu, si pistolník Jesse Ringo všiml, že zasáhl muže, který se na něj vrhl holými pěstmi.

Pár zlomků vteřiny nad tím žasl. Vytáhl přece kolt a vystřelil z něj. A jeho soupeř má stále holé ruce!

Najednou ucítil zábrany.

Nemohl stisknout spoušť podruhé. Ačkoliv měl palec položený na úderníku koltu a rána by tedy vyšla hned, jakmile by mírně pohnul palcem, nedokázal to.

Zíral na Jima Carmoda užasle a vyjeveně vytřeštěnýma očima – ale netrvalo to jistě déle než jednu vteřinu.

Za Jimem Carmodem spatřil dívku. Anna se chvíli předtím zastavila. Ale stála uprostřed chodníku a cosi křičela.

Teprve teď Jesse Ringo pochopil, proč se na něj Jim Carmod vrhl. Vykřikl a zvedl ruku se zbraní, aby jí praštil blížícího se Jima do hlavy – a úderník spustil. Kulka projela přístřeškem sousedního

domu.

Pak na něj Jim Carmod skočil a Ringo se po něm ohnal revolverem. Nezasáhl však přesně. Zbraň jen zavadila Carmodovi o ucho a dopadla mu na rameno.

Carmod ovšem na protivníka narazil tak prudce, že se oba svalili na zem. Carmod dopadl na Ringa a dal mu co proto. Vrazil mu koleno do břicha a loket mu vtlačil pod bradu. Levačkou chytil Ringovu ruku s revolverem v zápěstí a zkroutil mu je stranou. Ringo opět zmáčkl spoušť, ale kulka se zaryla do stěny domu.

Pochopitelně se mezitím seběhli na ulici lidé. Dívčin výkřik, hekání mužů a výstřely způsobily, že celé okolí bylo na nohou.

A všichni viděli, jak Jim Carmod bije hlava nehlava do zákeřného pistolníka. Všimli si, že Jesse Ringo ztratil kolt a zoufale se snaží klást odpor.

Ale útok Jima Carmoda byl jako exploze. Jesse Ringo, který se až dosud pokládal za drsného chlapíka, jež je schopen bít se i holými pěstmi, záhy neměl šanci. Divoký vztek Jima Carmoda opustil teprve, když Jesse Ringo zůstal nehybně ležet v prachu vozovky.

Jim pak povzdechl a otřel si tvář. Rameno ho nesnesitelně bolelo. Cítil také, jak se mu z rány řine krev. Přistoupil k Jessi Ringovi a špičkou boty do něj dloubl.

„Hej, Ringo...“ začal. Ale kdosi mu zlověstně řekl:

„Tys ho ale zřídil, Jime Carmode! Zatýkám tě pro rušení veřejného pořádku! Pojd' se mnou, Jime. A vy, lidi, odneste toho člověka k doktorovi!“

Jim se otočil k šerifu Truebloodovi.

„K čertu, šerife! Takhle tedy ne! Nějaký zatracený pistolník tady na mě začne střílet, já se na něj vrhnu holýma rukama – a ty mě za to chceš zavřít, protože mu to nandám? Copak ses zbláznil, člověče?“

Hondo Trueblood přimhouřil oči a zadíval se nesmiřitelně. Předtím ovšem, než vůbec něco stačil pronést, ozval se jeden z občanů, kteří tady vytvořili půlkruh:

„To je tedy velice divné. Tenhle pistolník Jima Carmoda zastavil. Seděl jsem u holiče v krámu a velice dobře jsem celou tu scénu mohl sledovat. Ten chlap zastoupil Jimu Carmodovi cestu. A když vyběhla

ze salonu slečna Anna, vytáhl ten chlap kolt a vystřelil na Jima Carmoda. Ten by mohl stejně dobře taky táhnout a střílet. Ale udělal pěknou bláznivinu. Chlapa, který na něj mířil koltem, napadl holýma rukama. Podívejte, lidi, jak Jim krvácí na rameni! Dostal zásah kulkou. Zoufale bojoval o svůj vlastní život a svým tělem chránil slečnu Annu před dalšími kulkami toho blázna. – A náš šerif ho chce zatknout! Šerife, už delší dobu je nám divné, jak se chováš. Ale nepřeháněj to!“

Šerif zíral na člověka, který mluvil. Byl to Jak Denver. Ostatní muži ovšem více či méně hlasitě projevovali souhlas s Denverovými slovy.

Hondo Trueblood se podíval na Jesse Ringa.

„Kdo je to?“ zeptal se zlobně.

„Jesse Ringo,“ řekl udýchaně Jim a všiml si, že jeho tři přátelé se posunuli blíže k šerifovi. Ten se najednou rychle ohlédl. A ihned poznal Shortgullet Bena, Segu Rhileyho a Alama Troopa. Obklíčili ho a dívali se na něj velmi drsně. Neřekli ovšem nic.

Mezitím přiběhl doktor, poklekl vedle Jesse Ringa a začal ho prohlížet.

„Tihle proklatí pistolníci!“ řekl Hondo Trueblood vztekle. Vrhł na Jima Carmoda zvláštní pohled.

„No dobrá,“ řekl, „zmýlil jsem se. Dobrá tedy! Podáš na něj udání, Jime? – Přijde ještě spousta takových, co si to budou s tebou chtít rozdat, Jime! Po světě se potuluje spousta bláznů, kteří chtějí získat pistolnickou slávu a ti teď zamíří do Show Downu. – K čertu, Jime Carmode, proč už konečně nepochopíš, že není dobře, když se dlouho zdržíš na jednom místě? Teď se sem pohnou davy bláznů, co si to budou chtít rozdat s Jimem Carmodem. – Podáš na něj udání?“

„Má zlomené obě ruce,“ řekl doktor a vstal.

„To Jessi Ringovi stačí,“ zamumlal Jim trpce. Podíval se na šerifa Trueblooda.

„Nepodám udání, Hondo. Ale jestli v tomhle městečku strpíš pistolníky, kteří na mě budou střílet, tak počítej s tím, že příště se to už neobejde bez mrtvých. A ty je budeš mít na svědomí. Já jsem se tady narodil. Mám právo na to, abych tu žil. Nechce se mi už táhnout

od jednoho města k druhému. – Jestli nejsi schopen tyhle divoké hochy udržet za hranicemi města, pak si holt budu muset svou kůži chránit sám, rozumíš?“

Šerif se zlostně rozhlédl kolem sebe a pak se svěšenou hlavou odešel.

Náhle se ovšem otočil doleva a chmátl po Lammovi, který tam stál mezi ostatními. Rozepnul chlapci košili a vytáhl revolver, který měl za ní ukrytý.

„Kirby,“ řekl, „z tebe se pistolník nestane, to přísahám. A už se nevrátíš na Carmodův ranč. Zůstaneš tady ve městě. Budu se o tebe starat sám. Pojď se mnou, hochu!“

Kirby udělal pohyb, jako by chtěl utéci. Ale pak k němu přistoupil Shortgullet Ben a řekl klidně:

„On tady představuje zákon, Kirby. Když bude chtít, může tě dokonce dát zpátky kováři. Jsi prostě v jeho moci, chlapče. Podvol se, nebo to bude ještě horší. Mohl by tě odtud poslat pryč – do městského sirotčince. – Jen počkej, Kirby, však my už najdeme nějaké řešení. A nikdy u sebe nenos zbraň! To byla pěkná pitomost, Kirby!“

Chlapec přikývl a nasucho polkl.

Pak se vydal za šerifem.

Šerif Hondo Trueblood vyšel ze své úřadovny právě ve chvíli, když před ní zastavil vůz. Na kozlíku seděl Shortgullet Ben, Jim Carmod a oba další muži seděli na koních.

Jim zajel s koněm až těsně k chodníku a pohlédl na nasupeného šerifa.

„Proč jsi mi vzal Kirbyho?“

„Schoval si v kůlně kovárny kolt svého otce a dnes si ho šel vyzvednout,“ řekl Hondo chladně. „Možná se u tebe chtěl začít učit střílet. Jime, nechám si Kirbyho u sebe.“

Jim Carmod chvíli přemýšlel. Pak se zeptal: „Co dělá Kirby teď?“

Hondo Trueblood otočil hlavu.

„Kirby, pojď ven!“ křikl otevřenými dveřmi do místnosti.

Chlapec hned vyšel a divně pohlédl na Jima.

„Jime, ty to dovolíš?“ zeptal se ho. „Jsem přece tvůj kamarád, ne? Copak mě necháš šerifovi? Zachází se mnou jako s nějakým...“

„Mlč, Kirby,“ přerušil ho Jim mírně. „Bylo to od tebe náramně hloupé, žes u sebe měl revolver. Tady šerif si myslí, že jsem pistolník, od kterého se toho dobrého nemůžeš moc naučit. Nejprve mu musím pár věcí dokázat. A jednoho dne zjistí, že se ve svém soudu o mně šeredně zmýlil. Kirby, zůstaneš pořád mým kamarádem a společníkem. Jen vydrž, hochu! Jednoho dne tě šerif sám přivede k nám na ranč.“

Kývl na Kirbyho a zvedl ruku na pozdrav.

Pak odjel. Ostatní jezdci a naložený vůz za ním.

Chlapec se šerifem se na sebe zadívali. Hoch měl nasupený pohled. Truebloodovy oči byly ovšem zamyšlené.

„Máš ho rád?“ zeptal se pak.

„Kromě něj na světě nikoho nemám – nanejvýš ještě Annu Lockovou. A chtěl bych být jako on. Slyšíte, šerife? Chtěl bych být jako on!“

„To jsem poznal,“ usmál se šerif. „A ještě mi není jasné, jak to doopravdy je. Doposud byl pro mě jen takový vlk samotář. Získal si dost trpkou slávu a přišel sem možná jen proto, aby tady rozpoutal peklo. A ty ho máš rád taky možná jen proto, že si to chce rozdat s Maddenovými. – Kirby, slibuju ti jedno: jestli zjistím, že je Jim Carmod někým jiným než pouhým pistolníkem, pak tě k němu opravdu sám zavedu a budu moc rád, když v něm získáš staršího bratra. – A teď, Kirby, běž! Vezmi si v kůlně barvu a natři plot kolem zahrady. Přesně v jednu půjdeme na oběd.“

Po těch slovech se šerif vrátil zpátky do své úřadovny a usedl ke svému psacímu stolu. Chvilí přemýšlel. Pak vzal kus papíru a tužku a začal kreslit všelijaké obrázky.

Nejprve nakreslil značku Maddenova ranče – tedy velké M. Chvilí se na ní díval a pak vedle nakreslil značku, kterou vypalovali kravám na Carmodově ranči. Byly to dva trojúhelníky, jejichž špice se

dotýkaly. Této značce se v kraji říkalo dvojité trojúhelník.

Šerif si tedy nakreslil obě značky a pak spodní polovinu M doplnil klínem.

A rázem se z M staly dva trojúhelníky.

Hondo Trueblood si vzpomněl na dvě vypalovací železa, která kovář ukryl v kůlně za kovárnou.

A v duchu se ptal, kdo si asi pro ta dvě železa přijde, aby z krav Maddenova ranče udělal dobytek se značkou Carmodova ranče.

Velice ho to zajímalo. Když už se ale pustil do kreslení, namaloval si také značku bývalého Lammova ranče – velké X v obdélníku. I tuto značku bylo možné snadno udělat z velkého M.

Jenže to věděl šerif už dřív.

Maddenovi si přece stěžovali, že jejich malí sousedé mohou snadno zfalšovat jejich značku.

Dnes se šerif na celou věc podíval z druhé strany.

A neustále si kladl otázku, kdo si přijde do kovářovy kůlny pro nová vypalovací železa.

Za deset hodin už to věděl, protože se za setmění vplížil do zahrady za kovárnou a čekal. Nechal toho muže pro jít kolem sebe, a když se pak stín plížil zpátky, železa o sebe tiše zacinkala. Hondo Trueblood počkal, až ten muž bude pár kroků od něj a pak vystoupil zpoza velkého ořešáku, vrhl se vpřed a rozmáchl se rukou. Pažbou revolveru zasáhl toho chlapa naprosto přesně.

Když zaslechl, jak se svalil na zem, pomalu vydechl. Několik vteřin pozorně naslouchal, ale nikde se nic nehnulo. Jen ze saloonu sem doléhalo brnkání klavíru.

Šerif si odfrkl. Pak se shýbl a škrtl o holíčku zápalkou.

Chlap ležel tvář k zemi. Hondo ho otočil.

Ve světle plamínku poznal Jaka Denvera. Byl to opravdu Jak Denver, který sem před lety přišel jako tulák a během partie karet, která trvala tři dny a tři noci, se mu podařilo vyhrát hotel, restauraci a

saloon.

„K čertu,“ zavrčel Hondo Trueblood, „co to znamená? K čertu s tím!“

Prohledal Denvera a našel malý dvouhlavňový derringer, jaký rádi používají hráči. Takovou malou zbraň bylo totiž možno docela snadno schovat v šatech nebo třeba i jen v rukávu.

Pak šerif našel obě železa a čekal. Po chvíli zaslechl, jak Denver zasténal. Počkal, až se muž vrávoravě zvedne.

Denver střídavě úpěl a nadával. Hondo Trueblood řekl zlostně a suše: „Pojďme! Mám obě ta železa a držím v ruce svůj kolt! Pojďme, Jaku!“

Ten byl ještě docela mimo. Jistě ho strašně bolela hlava. Pohyboval se velmi nejistě a přiškrceně oddechoval. Když ovšem v zádech ucítil ústí Truebloodova revolveru, hned mu došlo, co to znamená. Vykročil a potácel se před šerifem vpřed.

Úzkou uličkou se dostali na hlavní ulici a odtamtud už bylo jen pár kroků do šerifovy úřadovny. Nikdo neviděl, jak šerif odvádí zajatce do dveří své kanceláře. Vešel pak za ním a zajistil za sebou západku dveří.

Uprostřed kanceláře stál hoch a vypadal velice vyděšeně. Zíral na oba muže, jako by ho při něčem vyrušili.

„Kirby,“ zabručel Hondo Trueblood. „Říkal jsem ti přece po večeři, že už máš jít do postele. Sakra, co tady děláš?“

Nakvašeně se rozhlédl kolem sebe, ale nikde si nevšiml ničeho zvláštního. Všechny skříně i šuplíky byly zavřené.

„Cos tady v kanceláři hledal, Kirby?“ zeptal se.

Chlapec ztěžka polkl. Pak se ovšem jakoby trucovitě vzpřímil a řekl:

„Chtěl jsem si vzít starý kolt svého otce, který jste mi zabavil, šerife.“

„A pak jsi chtěl utéct, co?“

„Jo, pane – chtěl jsem pryč. Nemůžu u vás zůstat, pane Truebloode. Budu se snažit utéct. Nenávidím Maddenovy a nemůžu zůstat u šerifa, který jim nadřuzuje. Klidně mě teď můžete zbít, pane – mně to vadit nebude. Jednou vám stejně uteču. A nikdo mě nenajde.“

– Uteču daleko.“

„A pak se staneš pistolníkem jako Jim Carmod a jednoho dne se vrátíš, aby ses pomstil?“

„Přesně tak, šerife! Protože Jim Carmod nechce Maddenovy zabít. Já to ale udělám. Vy jste, šerife, jen nečinně přihlížel, když mého otce a bratry...“

Ted' už propukl Truebloodův vztek. Přiskočil k chlapci a udeřil ho do tváře.

V téže chvíli toho ale zalitoval. Vyděsilo ho to. Poprvé v životě se neovládl.

Hořce pak řekl: „Nikdy jsem nečinně nepřihlížel – nikdy! Už o tom nemluvme, Kirby! Ted' půjdeš do ložnice a lehneš si do postele.“

Chlapec na něj divně pohlédl, beze slova se otočil a zmizel ve dveřích, které vedly do obytných místností. Na Jaka Denvera se hoch ani nepodíval.

Když za sebou Kirby zavřel dveře, zíral Trueblood nejprve chvíli do prázdna. Pak se rázně obrátil ke svému zajatci, který se před psacím stolem sesul na jedno z dřevěných křesel a držel si hlavu v dlaních. Denver měl zakrvácené čelo a v týle měl bouli.

Náhle vstal a odpotácel se se sténáním do kouta ke stojánku s umývadlem.

V umývadle byla voda. Vzal z háčku ručník, namočil ho do vody a přitlačil si ho na rány. Šerif ho zasáhl zezadu. Čelem však přitom dopadl na kámen.

Když se Jak Denver otočil, seděl šerif za stolem a prohlížel si obě značkovací železa.

„Tímhle se dá z velkého M udělat dvojitý trojúhelník, že?“ řekl Trueblood chladně. „Pojď sem, Jaku. Posad' se zase do křesla. A pověz mi, kteří hoši to za tebe dělají. A nezkoušej to na mě s lhaním. Spousta věcí je mi už teď jasná. – Byl jsem celé ty roky pořádný blázen. Jenže koho by napadlo, že za všemi těmi věcmi je někdo takový...“

„Jo, byl jsi celou tu dobu pořádný blázen, šerife,“ přerušil ho Jak Denver s ledovým klidem. „Ale ještě horší bylo, že tvá víra v Huntera Maddena byla naprosto neotřesitelná. Vlastně existovaly jen

dvě možnosti, pokud šlo o krádeže dobytka a falšování značek. Jedna možnost byla, že Maddenův ranč tyhle věci dělá schválně, aby měl záminku, která by mu umožňovala beztrestně ohrožovat své sousedy. – Jenže tys byl příliš přesvědčen o Maddenově poctivosti, než abys tuhle eventualitu připustil. Tys nikdy nezapochyboval o té druhé možnosti – že Maddenovy okrádají jejich sousedé. A na třetí možnost jsi nikdy nepomyslel, šerife...

A přesně to jsem potřeboval. Tys dal vždycky za pravdu Hunteru Maddenovi a nikdy jsi nepodnikl nic, když začal někoho pronásledovat. To se mi hodilo. Dva se prali a třetí se smál. – Hondo, jako pistolník sis kdysi vydobyl jistou slávu. Ale jako šerif jsi byl pořádný hlupák. To by ale nebylo nic hrozného, kdyby sis navíc nevykládal zákony po svém. – Neseš na tom všem část viny! Chápeš to? Maddenův ranč ničil a vyháněl nevinné lidi, kteří nedělali nic jiného, než že chránili své životy a majetek. A každý z těch lidí ti nedůvěřoval, šerife. Věděli, že jsou nevinní. Takže byli přesvědčeni o tom, že všechno tohle na ně navlékli Maddenově. A protože tys byl vždycky na straně Huntera Maddena, byl jsi pro všechny lidi šerifem Maddenových.“

Jak Denver se odmlčel. V očích měl nesmiřitelný výraz.

Hondo Trueblood pomalu zavrtěl hlavou.

„Já že nesu část viny?“ zeptal se užasle. „Já? – K čertu, Hunter Madden a já jsme vždycky jednali v dobré víře. Jistě, byli jsme dost přísní. Ale byli jsme vždy přesvědčeni, že jsme v právu. – Ale vinen... K čertu, vinni jsou ti lumpové, kteří nám to všechno tady vyváděli. – Jenže teď jsem tě dostal, Jaku!“

„Ty blázne!“ řekl Denver ještě jednou s důrazem. „Všechno ti to důkladně vysvětlím. Ale nejdříve se tě na něco zeptám. Byl někdy v tvém kraji předveden některý ze zlodějů dobytka před soud? Tak mi odpověz, ty spravedlivý šerife! Rozhodlo se někdy v tvém okrese o něčí vině před soudem, před porotou? – Ne! Nikdy! Ne, pane Truebloode! A to byl ten tvůj zatracený způsob, jak udržovat v kraji pořádek! Když se něco stalo, Maddenovi dali dohromady pár svých jezdců a vyrazili. A svými zástupci jsi vždycky jmenoval právě některé z jejich jezdců. Pořád Maddenově, pořád oni! Všechno, co

Hunter Madden podnikl, bylo podle tebe naprosto v pořádku. Jenže tys měl každého z těch, které Hunter Madden pronásledoval a vyšťval, každého z nich jsi měl předvést před řádný soud! I kdybys s těmi zajatci měl jet dvě stě mil až do Laramie. – Chápeš už, šerife, jak veliký podíl viny na tom všem neseš? i o, cos prováděl s Hunterem Maddenem, to skutečně hraničilo se zločiny. Takhle se mohou chovat jen bozi, kteří se nikdy nemýlí, a proto mohou i soudit.“

Pak zmlkl a přísně si šerifa prohlížel.

Hondo Trueblood se díval do prázdna. Několikrát nasucho polkl. Pak začal uvažovat o cestě, kterou celé ty roky krácel.

Uvědomil si, jak jednostranně soudil a jakých chyb se dopustil.

Jen nad jednou věcí pocítil hořké zadostiučinění. Hunter Madden byl oklamán stejně jako on. Hunter Madden nehrál falešnou hru. Byl rovněž přesvědčen o vině svých sousedů a ani ho nenapadlo podezírat Denvera z něčeho nekalého.

Upřel pohled na Jaka Denvera.

„Proč jsi to všechno dělal, Jaku?“ zeptal se chraptivě. „Ach, já vím... Hunter ti vzal ženu, o které sis myslel, že už ti patří. Jenže Jennifer Sorrelová se tady v kraji objevila až poté, co se stala ta věc s Carmodovými. Nebo tehdy Carmodově skutečně ukradli dobytek z Maddenova ranče a stříleli na jejich jezdce?“

Jak Denver se usmál.

„Odjakživa jsem chtěl mít moc – co největší moc. Jenže nikdy jsem nechtěl bojovat s Maddenovými přímo. Ano, měl jsem pořád po ruce pár drsných hochů, kteří pro mě pracovali – se značkovacími železy, jako jsou třeba tahle. A ti hoši pracovali vždycky ve prospěch malých sousedů Maddenova ranče. Jednoho dne na to Maddenovi jezdci přišli a bylo zle. S Carmodovými jsem začal. Měl jsem plán, že od nich odkoupím jejich pozemky. Protože je tehdy štváli krajem a oni se jen zoufale bránili, určitě by na mou nabídku přistoupili. – Ale právě toho dne, kdy mi moji lidé ohlásili, kde bych mohl Carmodovy najít, dostal jsem se v saloonu do hádky s jedním opilým pistolníkem. Víš sám, Hondo, jak dlouhou dobu jsem pak musel strávit na lůžku. Takže jsem se tehdy nemohl ke Carmodovým vydat.

Byla to opravdu velká smůla. A přece jen bych je byl zachránil. Byl bych jim dal peníze za jejich ranč. A oni by mohli prchnout před Maddenovými z tohoto kraje. Takhle tady ovšem zůstali. Nechtěli se vzdát a svedli s Hunterem Maddenem a s tebou strašný souboj. – Dobrá, Carmodův ranč mi unikl. Ale dostal jsem jiné ranče. A postupuju pořád stejně. Mí lidé to pokaždé navlékli tak, aby Maddenův ranč vždycky našel důvody podezřívát někoho ze svých sousedů z krádeže dobytka. A pak se Hunter Madden do těch chudáků pustil. A přitom vždycky získal tvou podporu!“

Poslední slova pronesl velmi pomalu a rozvláčně. Pak se odmlčel a trochu se naklonil dopředu. Oči mu blýskaly.

„Jeden soused za druhým šel k čertu. To byl způsob, jak jste zacházeli se zloději dobytka. Pár lidí bylo zastřeleno – pár oběšeno – a ostatní utekli na stovky mil daleko. Já jsem je stačil najít, než byli příliš daleko. Zahrál jsem si na dobrodince. A tak jsem za pakatel získával jeden pozemek za druhým. Byli rádi, že dostanou ze svého majetku zpátky alespoň část. – A tahle hra se mi, šerife, dařila pořád skvěle. Patří mi už ranče Boydových, Wayneových, Hopkinsových i Summerových a Stonewellových! A mám dlužní úpisy Lammových a Morganových. Šerife, tihle vyhnání farmářů utekli z kraje, aby se sem už nikdy nevrátili. – A taky se už nevrátí, protože jsem je vyplatil. Na papíře mi patří víc pastvin, než kolik jich mají Maddenovi. Kdybych chtěl, Maddenův ranč bude mými pozemky dokonale obklíčen.“

Když zmlkl, aby se nadechl, ozval se chladně šerif:

„A nač ještě čekáš, Jaku?“

„Věděl jsem, že se Jim Carmod jednou vrátí,“ řekl Jak Denver ztěžka. „A aby se věci daly do pohybu rychleji, nechal jsem si udělat tahle dvě značkovací železa. Mí hoši zase přeznačují pár Maddenových krav. A pak to začne zase. Tentokrát se ovšem Maddenovi spálí – jako ještě nikdy. A to, co z nich Carmod nechá, to převezmu já. Mám v jednom táboře nedaleko odtud hrstku pěkně drsných chlapů. Nějak už se mi podaří odkoupit ten kus pozemků. Protože pokud Jim Carmod celý ten boj přežije, bude muset prchnout. – Tak, šerife, tohle je můj plán. Pořád pokračuju dál.“

Jednoho dne mi tady v kraji bude patřit každá čtvereční píď – na sto mil kolem dokola – všechno! Nebudou už pak žádní Maddenové, žádný šerif Hondo Trueblood – ani Jim Carmod – nikdo – jen já!“

„A Jennifer Sorrellová, kterou ti vzal Hunter Madden,“ zamumlal Hondo. Na jeho bledých rtech se objevil náznak chladného úsměvu.

Namířil kolt na Jaka Denvera a řekl:

„Byl jsem možná špatným šerifem, Jaku, a možná jsem se dopustil spousty chyb a občas trpěli i nevinní. – Ale to si všechno odpykáme – Hunter i já. Jenže ty...“

„Stal se z tebe pořádný hlupák, šerife – starý, zabeďněný hlupák, to už jsi do čista pozbyl rozumu? Proč si myslíš, že jsem ti to všechno vyklopil? Proto, že bych byl najednou tak ukecaný? Nebo snad proto, že bych se ti chtěl vyzpovídat? Nebo že bych dostal strach? Šerife, tvůj věrný přítel Hunter Madden se pustí do Jima Carmoda, protože ten mu bude chtít vzít potok. Zaútočí na Carmoda, protože Jim bude chtít vzít Maddenovu ranči vodu. A rozpoutá se boj, kterému stejně nebudeš schopen zabránit.“

„Ale mohu mu zabránit! Mohu zadržet Huntera Maddena – i Jima Carmoda!“

„Nesvedeš to, šerife!“

„Ale mohu Jimu Carmodovi přiznat, že jeho rodina byla pronásledována neprávem.“

„Tak to teprve dostane vztek.“

„Nemyslím si. Bude muset uznat, že jsme byli tenkrát přesvědčeni o tom, že jednáme v souladu s právem, ale že jsme byli oklamáni. Bude muset uznat, že Hunter Madden se domníval, že pronásleduje zloděje, a přijde na to, že ty krádeže dobytka nezařídili Maddenovi lidé proto, aby zlikvidovali nebo vyhnali své sousedy. – To tvé přiznání změní v kraji spoustu věcí. – A spousta chyb se bude moci napravit. Tak, Jaku, a teď tě zavřu.“

„Dobrá,“ řekl Denver prudce a vstal. Před koltem, kterým na něj mířil Hondo Trueblood, kráčel do místnosti s celami. Byly tam celkem tři zamřížované cely – momentálně všechny prázdné. Když se Hondo otočil, aby z háčku vzal klíček od cel, tu Jak Denver udělal svou zdánlivě bezvládnou rukou krátký pohyb.

V dlani se mu náhle ocitl derringer. Zbraň měl upevněnou v rukávu na zvláštním poutku. Denver od samého začátku nehybnost ruky jen předstíral.

Kirby ležel v posteli necelé dvě minuty a už ho to znovu nutilo vyskočit a jít ke dveřím, které vedly do kanceláře. Věděl, že světlo lampy nedosáhne až ke dveřím. Proto se odvážil je na škvíru otevřít.

Rád by se totiž dozvěděl, proč šerif přivedl do kanceláře Jaka Denvera pod namířeným revolverem, proč Denver krvácel z hlavy, ale hlavně – co vlastně bylo s těmi dvěma značkovacími železy, která šerif přinesl.

Chlapec pak zaslechl každičké slovo.

A pochopil, že Jak Denver po celé dlouhé roky hrál nesmírně špinavou hru.

Chlapec pak slyšel, jak muži odešli do místnosti s celami. Pak najednou zaslechl dva výstřely. Nebyly příliš hlasité, protože zdi domu byly dost silné.

Kirby najednou dostal o šerifa strach. Otevřel dveře a udělal pár kroků do kanceláře. Mohl tak nahlédnout do místnosti s celami – a spatřil, jak se v téže chvíli Jak Denver otočil.

Chlapec vykřikl a na vteřinku stál celý zkoprnělý. I Jak Denver na něj zíral.

„Vy lumpe!“ vykřikl pak Kirby.

Viděl přitom, jak se Denver shýbá pro šerifův kolt, který ležel na podlaze. Chlapec najednou pochopil, že vrah bude chtít zabít i jeho.

Jako kočka se otočil a utíkal pryč. Zamířil do svého pokojíku, prudce otevřel okno a hlavou napřed vyskočil do zahrady.

Pelášil pryč, seč mu síly stačily.

Jak Denver ho nedostihl. Ačkoliv lidem celá dlouhá léta bezvládnou ruku jen předstíral, nohu skutečně v pořádku neměl. Chlapec mu proto utekl.

Denver divoce zaklel a vyběhl předním vchodem na ulici. Vzápětí

spatřil hochu, jak vyběhl o kus dál z jedné uličky a jak míří k osedlaným koním, kteří stáli uvázaní u břevna před saloonem.

Kirby kolem dvou koní proběhl, ale u třetího se zastavil, rozhlédl se kolem a pak se vyšvihl do sedla.

Jak Denver počkal, až se ozve dusot kopyt.

„Pomoc! Pomoc! Lidi, pojd'te sem! Kde je doktor! Zavolejte doktora! Ten kluk utíká! Lidi, pojd'te sem!“

Jeho křik nezůstal bez odezvy. Z domů vybíhali na ulici lidé. Ze saloonu vyběhl jakýsi muž, rozhlédl se a začal křičet, že mu kdosi ukradl koně.

„Kde je šerif?“ řval ten chlapík a spěchal ulicí k šerifově úřadovně. Ostatní lidé se pustili za ním. Městem se pořád ještě ozývaly i výkřiky Jaka Denvera.

A když k němu první lidé dorazili – byla mezi nimi dokonce i jedna žena v županu – tu se Jak Denver sípavě a udýchaně rozvykládal:

„Stál jsem na ulici, abych se trochu nadýchal čerstvého vzduchu. A tu jsem zaslechl dva tlumené výstřely. Rozběhl jsem se směrem, odkud přišly. Ale když jsem se tady zastavil, abych se rozhlédl, spatřil jsem vyběhnout tamhle z té uličky Kirbyho Lamma. Utíkal ke koním. Jednoho si vzal a jako indián vyrazil tryskem pryč. – A ty výstřely se ozvaly ze šerifovy úřadovny.“

Po těch slovech se pohnul. Protože ovšem značně kulhal, doběhli do domu ostatní muži ještě před ním. Když konečně došel ke dveřím, zaslechl, jak jeden z mužů zařval:

„Zastřelil ho! Ten zatracený spratek asi chtěl zase jednou zdrhnout! Hondo ho zřejmě překvapil – a ten kluk určitě začal střílet jako pominutý. Už dnes ráno mu Hondo zabavil kolt. – Ten Kirby se musel dočista zbláznit!“

„Ten pacholek se chce asi stát druhým Jimem Carmodem!“ zaskřehotal čísi hlas. „Má přece v tom pistolníkovi náramný vzor!“

Denver ten hlas poznal. To promluvil kovář Amos Lock.

Jak Denver nešel dovnitř. Netlačil se v davu, ale vrátil se zpátky ke svému hotelu. Musí teď myslet na to, že hochu dopadnou. A musí si ošetřit boule na čele a na zátylku. Jinak si budou lidé myslet, že se

s někým porval.

Vedle vchodu do hotelu se o zeď opíral jakýsi muž, který zahodil nedopalek cigarety rovnou Denverovi k nohám. Ten se zarazil a pohlédl na toho muže.

„Stalo se něco, šéfe?“ zeptal se muž. „Měl jste mi přece přinést ta železa...“

„K čertu,“ přerušil ho Jak Denver. „Zaplatím za toho kluka tisíc dolarů! Slyšíš, Royi, musíte toho kluka chytit dřív, než se dostane ke Carmodovi. Ten spratek teď jede ke svému příteli Jimu Carmodovi.“

„Na mém koni,“ řekl muž. „A je to dobrý kůň.“

„Vezmi si jiného a jed’ za ním!“ zasípal Jak Denver.

„Jasně, šéfe, jasně! Ostatní hoši už taky čekají nedaleko odtud. Jen nemějte obavy, šéfe. Počkáme na vás potom v táboře.“

Muž zamířil k jednomu z koní, vyhoupl se do sedla a odcválal.

Jak Denver pospíchal do svého bytu. Když se zastavil před zrcadlem, dlouho na sebe zíral.

„Jestli se ten kluk dostane ke Carmodovi, bude mu věřit na slovo,“ zamumlal.

Asi po třech mílích divokého a panického trysku strach z Kirbyho Lamma poněkud opadl. Zase začal pracovat jeho rozum. Chlapec se uklidnil a začal se ovládat.

Kirbymu mělo být za dva týdny patnáct – takže byl ještě chlapcem, zdaleka ne mužem.

A přece už teď všechno pochopil. To, co vyslechl a co pak sám zažil, bylo nejen strašné, ale bylo to zároveň rozřešením mnoha věcí.

Kirbymu bylo už také jasné, že Jak Denver má k dispozici lidi, kteří už vyrazili v jeho stopách. V hotelu Jaka Denvera se neustáli objevovali tuláci a bezejmenní jezdci, kteří sem přijížděli z odlehlých táborů, nebo kteří se krajem potulovali zdánlivě bez cíle.

Kirbymu už teď svítalo. V této situaci měl jediný cíl: Jima Carmoda! To si ale jistě uvědomil i Jak Denver.

Chlapec cválal napříč loukou. Noc byla stále jasnější. Na obloze zmizela poslední mračna a hvězdy i měsíc teď zářily ve vsí nádheře.

Když hoch ujel asi osm mil, zastavil se na jednom návrší ve stínu skupinky stromů. Jeho kůň odfrkával a supěl. Kirby seskočil ze sedla a konečně si zkrátil třmeny. Když pak opět nasedl, cítil se už v sedle jistěji. S obavami se ohlédl dozadu po své stopě. Noc byla tak jasná, že by se dalo docela dobře i číst. Po pláni, zalité mdlým světlem, byl výborný rozhled do dálky. A chlapec spatřil své pronásledovatele.

Lidé Jaka Denvera jeli tryskem. Onen Roy, se kterým mluvil Jak Denver před vchodem do hotelu, jen navenek vypadal unyle a flegmaticky.

Skupinka zkušených ostřílených mužů jela tryskem v chlapcových stopách a vrhala mihotavé stíny.

Kirby ustrašeně vykřikl. Otočil koně a popohnal ho do trysku. Měl náskok asi tří mil.

To nebylo moc pro hochy, jemuž byli v patách ostřílení jezdci, kteří se vyznají ve všech způsobech pronásledování. K ranči Jima Carmoda to bylo ještě dobrých deset mil.

Asi míli před pronásledovateli dorazil Kirby ke kopcům Show Dance, projel jimi a pak se dostal k potoku. Neměl dost času, aby mohl zajet až k brodu. Musel zvíře nahnat do vysoké vody a měl z toho strach, protože zvíře bylo celé zalité potem. Chlapec ovšem neviděl jiné východisko.

Kůň však velice dobře vytušil, že mu studená voda může uškodit. Ještě před pár lety byl tenhle hnědák divokým koněm. Tenhle mustang, vyrostlý v divočině, by se v takto určeném stavu ke studené vodě ani nepřiblížil.

Když chtěl Kirby nahnat zvíře do vody, zapřelo se o přední nohy a zadníma vyhodilo do výšky.

Kirby prolétl vzduchem a dopadl s plesknutím do vody. Pořádně si lokl, vyplaval na hladinu a zamířil ke břehu. Kůň už ale utíkal pryč.

Zvíře prchalo dál od chladné vody a Kirby zaslechl dusot koní svých pronásledovatelů.

Brzy se jezdci objeví u potoka.

Kirby se s divokým výkřikem vrhl do vody a plaval k protějšímu břehu. Stačilo uplavat jen pár yardů a už ucítil pod nohama dno. Pak se ke břehu brodil. Vyšplhal nahoru, vrhl se do křoví a celý udýchaný v tomhle úkrytu čekal.

A pak se objevil první jezdec. Muž přitáhl svému koni opratě. Vedle se vynořili další. Chvíli zmateně přejížděli po břehu. Jejich koně odfrkovali a podupávali. Pak bylo ticho, až čísi drsný hlas řekl:

„Jeho kůň utíkal najednou bez něj. To jsme si všimli. Bud' ten kluk visel jako indián na boku vedle sedla, nebo skočil sem do potoka.“

Jiný hlas řekl chladně:

„Pete a Bracku, vydejte se za tím koněm. Přiveďte ho sem, jestli bude bez toho kluka.“

Dva z pěti jezdců okamžitě vyrazili.

Ostatní tři ještě chvíli stáli a zírali na potok. Voda se stříbřitě zrcadlila v měsíčním světle, ale tam, kde se chlapec ukryl, vrhaly keře i stromy temný stín.

„Chtěl nahnat koně do vody – jenže kůň ho setřásl a utekl,“ řekl náhle čísi chladný hlas. „Vidíte to, tamhle dole v písku na břehu se kůň zapřel předníma nohama. – Takže ten kluk je někde tamhle na druhé straně!“

Po těch slovech se jezdec vztyčil ve třmenech a křikl:

„Hej, hochu! Víme, že jsi tam! Pojd' zpátky! Slyšels?! – Jestli pro tebe budeme muset dojít, dostaneš pěkný nářez! Pojd', hochu!“

Kirby se ani nehnul – jen celý rozechvělý ležel v křoví a neodvažoval se ani dýchat.

„Možná šel dál pěšky,“ řekl jeden z jezdců. „Nebo se možná nechal nést proudem trochu dál. Musíme se tam podívat, ne? Ale jestli si kvůli tomu spratkovi budu muset namočit nohavice, dostane ode mě na zadek tak, že to ještě nezažil.“

Pak jezdci několik vteřin mlčeli. Ani oni se samozřejmě nemohli odvážit nahnat své určité koně do potoka. Právě zde byl potok hlubší než jinde.

„Zůstaň tady, Brazosi,“ řekl jejich velitel po krátké odmlce. „Až se Pete a Brack s koněm vrátí, jeden z vás se vykoupe a podívá se na

druhou stranu. Sime, ty pojeděš po proudu a pokusíš se na některém mělkém místě přejet na druhý břeh. Já pojedu nahoru až k brodu. My toho kluka dostaneme. Vždyť už nemá koně. Hej, hochu! Slyšíš mě? – My tě dostanem! Nemá to smysl. Jen nás našťveš!“

Kirby se tedy rozhodl. Zavolal: „Co ode mě chcete? Proč mě pronásledujete? Vždyť jsem nikomu nic neudělal.“

„Aha, tamhle je!“ řekl chladný hlas spokojeně. „No tak, hochu, pojď sem! Pan Denver by si s tebou rád promluvil. Určitě ti neutrhne uši. Dětem on neublíží. Ale budeš u nás muset nějakou dobu zůstat. Tak poplav, hochu!“

Kirby neodpověděl. Začal se pozpátku plazit dozadu. Byl celý zoufalý. Z Jaka Denvera měl větší strach než z celého pekla. Byla to pro něj strašlivá chvíle, když se dozvěděl, že Jak Denver celé roky šťval v tomhle kraji lidi proti sobě a přitom sledoval ty nejsobečtější cíle. A pro Kirbyho bylo ještě hroznější, když v místnosti s celami třesky výstřely a on pak spatřil Jaka Denvera nad šerifem, který ležel bez hnutí na podlaze.

Najednou se ho zmocnila strašlivá panika. Vstal a příkrčený se rozběhl.

„Tamhle utíká!“ zařval vztekly hlas.

Kirby ale slovům nerozuměl. Skákal pryč jako vyplašený králík – a když se nestane zázrak, jezdci Jaka Denvera ho za chvíli dostihnou. Nemuseli už teď příliš pospíchat a v klidu si mohli najít místo, kde šlo přebrodit potok tak, aby koním nesahala voda až po břicha. Kirby už skutečně neměl mnoho šancí.

Prvních dvě stě yardů utíkal jako pomatený. Občas také upadl. A pak zůstal nadobro ležet a bezmocně se rozvzlykal.

Dozněl dusot kopyt. Vypadalo to, že muži se vydali proti proudu k brodu. Byla to pro ně sice zajížd'ka, ale chlapec jim skutečně už nemohl uniknout.

Kirby najednou dostal nápad. Hned se zvedl a odběhl zpátky k potoku. Znovu skočil do vody a přeplaval na druhý břeh. Tam už nebyl nikdo.

Všichni jezdci odcválali k brodu. A protože se tam dostali na druhou stranu, byl opět mezi nimi a chlapcem potok.

Chlapec se zase trochu zklidnil. Klusal podél potoka jako mladý vlk.

Asi po míli doběhl k brodu, ale pokračoval dál a držel neustále směr ke kopcům. Potok zahýbal velikým obloukem, ale chlapec stále běžel původním směrem. Občas na stovku yardů přešel do chůze. Jazyk měl vyplazený jako pes. Ale pořád a pořád znovu se dával do klusu a neomylně mířil ke kopcům.

Pak se konečně opět dostal k potoku, který tady dokončil svůj veliký oblouk a zase směřoval původním směrem – takže ke kopcům – a rovnou také k Jimu Carmodovi. Pramen tohoto potoka byl totiž na Carmodově ranči.

Chlapec se občas zastavil a naslouchal dusotu kopyt. Musel teď také na druhou stranu, protože terén začal být velmi obtížný. Potok si razil klikatou cestu mezi kopci. Na tomto břehu už nemohl Kirby dál zůstat.

Chlapec proto sešplhal po kamenech dolů a na druhém břehu zase nahoru. Kuň by tudy neprošel, spíše by si zlomil nohy. Voda šplouchala a šuměla.

Kirbymu se podařilo přejít bez úhony.

Když se obrátil k potoku zády a rozběhl se k malému kaňonu, to už se skoro najisto domníval, že jeho pronásledovatelé ztratili stopu.

Vrátit se po vlastních stopách byl velice dobrý nápad, pomyslel si.

Když o tom Kirby uvažoval, právě vešel do ústí malého kaňonu. Jenže ze stínu této průrvy, vedoucí mezi kopci, se ozval ledabylý hlas:

„Nikdy bych si nepomyslel, že takový malý kluk dokáže funět jako bizon. – Poslouchej, ty rošťáku! Jim ti přece řekl, že máš zůstat ve městě u šerifa. Teď tě k němu musím odvézt zpátky, víš?“

Hlas patřil Shortgullet Benovi. Kirby ho okamžitě poznal. S úlevou vydechl a přiškrčeně zvolal:

„Chtějí mě zabít! Je za mnou celá horda! Chtějí mě zabít, protože jsem viděl, jak Jak Denver zastřelil šerifa. Jen taktak jsem stačil Jaku Denverovi utéct. Poslal za mnou svoje lidi!“

„Jestli je to pravda, chlapče...“ zavrčel Shortgullet Ben a dvě tři vteřiny seděl nehnutě v sedle.

Pak popohnal svého koně k hochovi.

„Naskoč si za mě, Kirby!“

Podal rychle chlapci ruku, rázně ho vytáhl k sobě nahoru a vzápětí vyrazili. Teprve po chvíli řekl Ben stroze přes rameno:

„To je moc dobře, že jeden z nás je v noci vždycky venku a kontroluje pastviny. Nevěřím totiž, Kirby, že by se ti podařilo dostat se až na Carmodův ranč. Už taky ostatně nebydlíme na ranči, ale nahoře u pramene potoka.“

Kirbyho zaplavil po všem tom napětí uplynulých hodin slastný pocit úlevy.

Konečně se necítil v téhle noci tak beznadějně opuštěný. Seděl teď za Shortgullet Benem na jeho koni a jel s ním k Jimu Carmodovi.

Poblíž bublal vydatný pramen potoka. Byl to teplý pramen, který zde vytékal ze skály a plnil obrovskou, téměř kruhovitou nádrž o průměru snad padesáti yardů.

Jim Carmod i oba další muži se podívali na Kirbyho a Shortgullet Bena.

Ten ovšem poklepal Kirbymu na rameno a řekl chvatně. „Neboj se, jenom jim všechno pověz, hochu! Povídej! A vy ho, pánové, nepřerušujte. Povídám, nechte ho mluvit až do konce!“

Jim Carmod se na chlapce podíval a všiml si, jak je vystrašený. Přistoupil k němu, položil mu ruku kolem ramen a řekl:

„Ať už se stalo cokoliv, Kirby, myslí na to, že jsi mezi přáteli nebo staršími bratry.“

„Tak je to,“ ozval se rozvláčně Texasan Alamo Troop.

Kirby jen vzlykl. Oči mu trochu zvlhly.

Pak ale ze sebe vychrlil, jak Denver zabil šerifa. A co bylo předtím...

Kirby vyličil úplně všechno, co spatřil, co vyslechl a co zažil. Mluvil velmi rychle a celou tu dobu stál Jim Carmod vedle něj a měl paži položenou na Kirbyho rameni.

Když chlapec zmlkl, bylo Jimu Carmodovi vše jasné. A zmocnil se ho vztek.

„Takže Jak Denver,“ zamumlal ztěžka. „Tohle všechno je hra Jaka Denvera. – Och, přišel sem do kraje jako karbaník – a hazardním hráčem taky zůstal. Všechny nás proti sobě navzájem poštvál a...“

Zarazil se. Jeho myšlenky ovšem pokračovaly dál. Teď už mu také nebylo divné, že mu Jak Denver nabídl bezúročnou půjčku. Stal by se tak Denverovým dlužníkem.

„Takže takhle to dělal,“ zamumlal Jim. „A Hunter Madden nebyl tedy takový lump. Vždycky byl přesvědčen o vině svých sousedů a pevně věřil tomu, že ho okrádali. – A věřil tomu i Hondo Trueblood.“

Jim Carmod se hořce odmlčel. Stále jasněji si uvědomoval, že celá záležitost se teď posouvá do jiného světla. Pochopil už teď také, proč šerif tak neochvějně věřil v poctivost Huntera Maddena. Bylo to skutečně tak: Maddenův ranč nikdy opravdu nedal žádné záminky, aby se mohl vrhnout na své menší sousedy. A přesto jistý díl viny Hunter Madden i šerif nesli. Protože domnělým viníkům vlastně nikdy nedali šanci se obhájit.

Jeho tři jezdci i chlapec ho pozorovali.

A tu všichni zaslechli dusot koní skupiny jezdců, kteří se blížili kaňonem k prameni.

Alamo Troop vykročil kupředu a chtěl uhasit oheň.

Ale Jim Carmod zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „Vezmi si našeho koně, Kirby! Osedlej si jednoho z nákladních koní. A pak s koňmi počkáš tamhle na okraji plošiny. Jen se dobře ukryj mezi skalami.“

Po těch slovech se Jim Carmod sehnul a vzal si své sedlo. Přistoupil s ním ke koním, kteří stáli uvázáni opodál, osedlal si své zvíře a nakonec si z pouzdra u sedla vzal pušku.

S ní se pak otočil ke třem ostatním, kteří následovali jeho příkladu.

„Vy to nemáte zapotřebí,“ řekl jim. „Tím kaňonem se neblíží jen jezdci Jaka Denvera nebo pár lidí z městečka. Je to veliká skupina. Nedivil bych se, kdyby to byl Hunter Madden se všemi svými jezdci. Zřejmě narazil na pronásledovatele Kirbyho, když už byl na cestě

sem.“

„S tím jsme počítali, že?“ zeptal se Shortgullet Ben klidně. „Předpokládali jsme, že se mu nebude líbit, když mu část vody odvedeme jinam.“

„Jistě,“ řekl Jim. „Ale teď už tady není šerif. Hondo Trueblood by toho starého lva jistě dokázal zkrotit. Jenže teď už Hunter Madden nebude k udržení. Poprvé v životě se pustí do boje, i když bude vědět, že není v právu. – Hoši, rozjel jsem tuhle hru proto, že jsem si byl jist, že nakonec se šerif přece jen postaví na mou stranu a že se mi s jeho pomocí podaří zlomit samolibost a moc Huntera Maddena.“

Teď mi tedy šerifova pomoc, se kterou jsem počítal, chybí. – A proto byste se měli od téhle chvíle držet stranou, přátelé. Hra teď začíná...”

„A ty toho nenecháš?“ přerušil ho otázkou Shortgullet Ben.

„Ne,“ řekl Jim stroze. „Jsem o svém právu přesvědčen. Jestli chce Hunter Madden znovu souboj, má ho mít. Ale to už nebude vaše věc, kamarádi. Takže raději odjeďte...”

„On se snad zbláznil,“ řekl suše Sego Rhiley. „Když mě tehdy vytáhl z Cimarron River, kde jsem se skoro utopil, taky to nemusel udělat. Nikdo ho nenutil, aby skočil do vody a aby tam poskakoval po tělech plovoucích krav, dokud se mu nepodařilo mě vytáhnout. Tehdy to udělal taky docela dobrovolně.“

Usmál se. A Alamo Troop řekl ještě klidněji: „Když jsem Jima spatřil poprvé v životě, měl jsem v rameni šíp a byl jsem už třetí den bez vody. Kolem mě sedělo pár supů. – Jim je moje druhá máma, protože se postaral o to, že můžu takříkajíc podruhé slavit svoje první narozeniny.“

„No tak,“ řekl Shortgullet Ben ostře. „Každý z nás je mu zavázán za záchranu života. K čertu, Jime, proč si myslíš, že jsme sem přišli? Nade mnou už porota u soudu vyřkla ortel. A následujícího dne mě měli oběsit. A přestože mám krátký krk, hodně mě to trápilo. – Ale pět minut před popravou přivedl tehdejší zástupce šerifa Jim Carmod skutečného viníka a taky měl plný pytel důkazů méj nevin. Jime, k čertu, ty si vážně myslíš, že se teď zdekujeme, když konečně půjde do tuhého? Tamhle dole na těch vyprahlých pozemcích jsme si už

vykolíkovali osadu. Chceme tam dostat vodu. A Hunteru Maddenovi pěkně přistříhneme křídýlka, jestli se k nám přiblíží.“

Zatím se kaňonem stále hlasitěji ozýval dusot kopyt. Přijížděla sem velická skupina jezdců.

Pak dusot utichl.

Kirby s koňmi zmizel. Jim pokývl na své přátele. „Dobrá – nemohu vás odtud vyhnat klackem. Na to teď nemám čas.“

Trpce, ale zároveň i jaksi vděčně se při svých slovech pousmál. Pak se otočil, proklouzl skalami kolem velké přírodní vodní nádrže a zastavil se u kamenného násypu. Tři ostatní muži zaujali podobné pozice nalevo a napravo od něj.

Všichni hleděli k temnému ústí kaňonu. Ačkoliv noc byla velmi jasná, v hlubokém kaňonu byla tma. Ležely tam temné stíny.

Protože dusot kopyt umlkl, bylo slyšet šumění silného pramene a šplouchání vody, která přetékala přes okraj skalní nádrže.

Pak se v ústí kaňonu objevili jezdci. Přijížděli ve dvojřadu.

Jistě si už všimli tmavě rudého světla táboráku mezi skalami. Pomalu projížděli přes plošinu.

Jim Carmod se vyšplhal na skalní bariéru a pak ostře zvolal:

„To už stačí, Maddene! Huntere Maddene, jste na pozemku Carmodova ranče!“

Široké čelo Maddenových lidí se zastavilo. Byli vzdáleni asi sedmdesát yardů – a tam, kde zastavili, byla plošina velmi rovná a neposkytovala jezdcům pražádný úkryt. Jen skalní úžlabina, kterou si potok za dlouhá tisíciletí v hornině vyhloubil, mohlo mužům posloužit jako možný úkryt, protože neprobíhala přímo, nýbrž se klikatila.

Pouze jeden z jezdců vyjel dopředu, postavil se ve třmenech a zvolal ostře:

„Carmode, chci toho kluka! Mohl utéct jen k tobě! Vydej mi ho! Pojed' sem a přivez Kirbyho Lamma! Šerif je mrtev. Chci jeho vraha!“

„Víc nic, Huntere Maddene – víc nic?“ zvolal Jim.

„Chci i tebe, Carmode, protože nepřipustím, aby voda z tohoto pramene...“

Dál se nedostal, protože jeden z jeho jezdců náhle nasadil ostruhy svému koni a ostře křikl:

„K čertu, dojedeme si pro něj, nemluvte už dál! Jedeme, hoši!“

Byl to Morgan Madden, kdo to zvolal. Docela tím překřičel svého otce. Mladší muž poprvé vzal svému otci vítr z plachet.

Byla to téměř vzpoura – ale musela přijít, protože Morgan a Tom Maddenovi a předák Drango Hathaway už celé dny téměř nedokázali snášet vztek a touhu po pomstě.

Byli to horkokrevní, hrdí a arogantní muži.

A ten muž tamhle je zmlátil klackem jako nějaké spratky. Několik dní si poleželi a museli si ošetřovat četná zranění. A když pak zase mohli nasednout na koně, čekali celé dny na to, až Hunter Madden konečně zavelí k hrozné pomstě.

Ted měli Jima Carmoda před sebou. Slyšeli ho – a z jeho hlasu zněla tvrdost a sebedůvěra.

To bylo na ně příliš. Morg Madden dal signál. Když vyrazil, připojili se k němu Tom Madden a Drango Hathaway, jako by si to předem domluvili.

Jenže to ve skutečnosti neudělali. Nechtěli už jen dál přihlížet téhle debatě. Už to prostě jen nemohli vydržet.

A tak hnali koně kolem Huntera Maddena, který jen zuřivě zařval. Vyrazili za nimi i ostatní jezdci. Nebylo divu, protože jezdci tohoto ranče byli odjakživa hrdí na velikost a sílu svých rančérů. Pro Maddenovy jezdce znamenal jejich ranč více než pouze mzdu, ubytování a stravu. Moc tohoto ranče byla pro ně něco jako mohutná skála – jako pevnost. A byli na ranč hrdí, dodával jim sebevědomí, pocit důležitosti a velkého formátu. Jezdec Maddenova ranče byl zde v kraji něčím víc než jiný jezdec. Proto také bedlivě a téměř žárlivě sřežili všechno, co by mohlo jménu jejich ranče jakkoliv uškodit.

A tamhle stojí muž, který zmlátil jejich rančery klackem. Hunter Madden už nedokázal udržet své jezdce pod kontrolou. Docela ho strhli.

První ránu ovšem vypálil Drango Hathaway. Převzal velení. Když byl vzdálen od Jima Carmoda necelých třicet yardů, vypálil na něj ze sedla svého klusajícího koně.

Sotva pohasl plamínek v ústí jeho zbraně, když napravo od něj třeskl výstřel. Kulka zasáhla jeho koně. Ten se svalil a byl na místě mrtev. Drango Hathaway spadl na zem a narazil si hlavu. Byl to Shortgullet Ben, který mu zastřelil koně rovnou pod sedlem – ale Ben nemířil na zvíře.

Hathawayova kulka z revolveru zasáhla přesněji. Srazila Jima Carmoda ze skalního převisu. I Jim dopadl tvrdě a bolestivě na zem. Když se s nadáváním postavil, zabořila ho pravá noha. Ale byl stejně jako Maddenovi pln zášti a vzteku.

Jim Carmod teď věděl, že Maddenovi lidé se změnili ve zdivočelou smečku. Vedli ji divocí synové Huntera Maddena – a pokud by si teď Jim nechránil vlastní kůži, určitě by ho zabili.

Napravo a nalevo od Jima třaskaly zbraně jeho přátel. Zaslechl, jak Alamo Troop vyrazil pokřik vzbouřenců někdejší slavné Texaské brigády. Jindy tak tichý Texasan se teď také změnil v divokého Apače.

Na Jima se valili čtyři jezdci.

Tak vystřelil. Bojoval o život. A přece jen ještě v nitru cítil, že by měl postupovat co nejšetněji. Střílel rychle, ale mířil na koně.

Jezdci se ale řítili po obou stranách dál. Jedna kulka se mu otřela o zátylek, až ucítil pálivou bolest. Jeho kolt byl prázdný. Odevšad se ozývaly divoké výkřiky. Shortgullet Ben neustále pálil ze své pušky. Také Jim sáhl po winchestrovce. Musel znovu začít střílet, protože jezdci nalevo a napravo od něj sesedli a zkoušeli to teď po vlastních. Shortgullet Ben už teď pušku zřejmě vystřílel, protože se ozval jeho kolt. Mezitím bylo slyšet, jak volá:

„No tak pojd'te, banditi! Jen pojd'te blíž! Tady máte žhavé olovo a ještě něco navíc!“

Sego Rhiley a Alamo Troop také začali střílet. I oni si museli dobít kolty.

Maddenovi lidé ovšem mezitím už zase poslouchali povely svého nejvyššího šéfa Huntera Maddena. Něco se muselo stát s jeho syny Morgem a Tomem. Hunter už opět velel.

Jenže když už se celá věc jednou dala do chodu, nedal žádný povel k ústupu. Naopak. Nenadával už na své syny a na ostatní

jezdce, ale ležel kdesi za velkým balvanem a vydával docela jasné rozkazy.

I poslední jezdec teď seskočil z koně a kryl se. Poranění muži se plazili pryč. Pár nehybných těl zůstalo ovšem ležet. Koně ržáli bolestí. Jim vystřelil na zvíře, které nemohlo vstát.

Hořkostí se mu sevřelo hrdlo.

Pak nastalo ticho.

Za chvíli se ozval hlas Huntera Maddena: „Carmode, já tě dostanu a pověším tě! Dostanu tě!“

„Pojďte jen, vy proklatí banditi!“ zařval Shortgullet Ben.

A Alamo Troop drsně a vyzývavě zvolal:

„Tady leží chlapík z Texasu! Tak jen pojd’te, vy zelenáci! Pojd’te si pro žhavé olovo! Jen pojd’te, čeká na vás tady Texasan!“

Když se pak ozval Rhileyův hlas, zněl chraplavě a přiškrceně, ale přece jen z něj byl cítit vztek. „Dostali jste mě, hoši! Pojd’te, ukažte se, než docela vykrvácím!“

Jim Carmod si najednou s hrůzou uvědomil, že Sego Rhiley musí být těžce raněn. Ačkoliv jemu samotnému stékala z rány na noze krev, hned se odplížil směrem, odkud se ozýval Sego. Když k němu dorazil, připlazil se z druhé strany i Alamo. Za balvanem poklekli vedle Segy.

Ten však už umíral. Pronesl ještě svá poslední slova:

„Tohle nám ti lumpové zaplatí. Napadli nás. Přijeli sem, aby nás zabili. S šerifem nebo bez šerifa, musíme prostě proti těm lumpům bojovat...“

Když se odmlčel, zasténal kdesi mezi koňmi někdo z raněných.

„Proč mě tady necháváte ležet, vy darebáci? Tak mě konečně odnesete! Vždyť vykrvácím! Proč mě neodnesete, vy zbabělci? A proč konečně nepošlete Jima Carmoda a tu jeho bandu k čertu?“

Mužův rozechvělý hlas zmlkl.

Jim se ukázal za balvanem a zvolal:

„Maddene! Huntere Maddene! Můžete si toho raněného odnést! Nebudeme střílet!“

„Jak jsi velkorysý, hochu!“ ozval se Maddenův hlas. „Ale za chvílku dorazíme až k vám! Tak do toho, hoši! Teď pořádně!“

Byl to povel k novému útoku.

Ihned zaburácela puška Shortgullet Bena.

„Musíme utéct,“ řekl Jim Carmod drsně. „I kdybychom zasáhli ještě pár z jeho lidí – Hunter Madden už neustoupí. Bude pokračovat tak dlouho, dokud nás nevyřídí. Když už teď jeho hoši začali, bude to chtít dovést až do konce. – Pojd', Alamo!“

„Zůstanu u Segy a ještě té bandě připravím peklo!“ zasípal Texasan a mezitím střílel mezi balvany dál.

Náhle zavrával, ušel několik kroků a padl na kolena. Aniž by řekl jediné slůvko, padl vedle svého přítele tváří na zem.

Jim to všechno zaregistroval jen koutkem oka. Protože sám neustále střílel na útočníky, kteří při plížení dokonce před sebou valili balvany.

Náhle zmlkla puška Shortgullet Bena. Také Jim musel dobít zbraň, ale i poté, co byl hotov, Benovu pušku stále nebylo slyšet.

Zato se ozval triumfující hlas:

„Mám ho, ten už si nezastřílí!“ Tu Jim pochopil, že mrtev je i Shortgullet Ben. Párkrát ještě vystřelil a pak se odplížil k Alamu Troopovi. Ten ležel tváří v kaluži krve.

Jim Carmod zoufale vykřikl. Vzal si Alamův kolt, vyskočil a zvolal:

„Pojďte, vy banditi! Pojďte, zločinci! Už jste zabili všechny, všechny – kromě mě! No tak jen pojd'te, ať s tím definitivně skoncujeme!“ Nastalo ticho. Jeho hlas zněl divoce a zoufale. Útočníci, kteří střídavě stříleli a plazili se blíž, najednou ustali.

Všichni jasně cítili zoufalství a divoký vztek v hlase Jima Carmoda. Pochopili, že se chce u svých mrtvých kamarádů postavit té ohromné přesile k poslednímu boji.

A pochopili, že Jim Carmod je schopen rozpoutat ještě peklo. Nemůže už teď ztratit nic. A určitě ještě několik útočníků zabije.

Muži Maddenova ranče začali uvažovat. Dosud jednali jako v

opojení násilím a vztekem, jako posedlí pomstou. Chtěli zničit pár mužů, kteří se odvážili vzdorovat Maddenovu ranči.

Ted' ovšem bylo ono opojení pryč. Byli tady mrtví a ranění. Muži Maddenova ranče uvažovali.

Do nastalého ticha řekl Hunter Madden pronikavým hlasem: „Mí synové jsou mrtví! Bože, zabili jste mi syny! Carmode, jdeme! Je docela jedno jak, ale teď zemřeš. Rychle, hoši! Ted' to dokončíme!“

Jim Carmod stál přikrčen za velkým balvanem. Váhu těla musel přenést na levou nohu, protože po pravé mu stékala z rány krev a hromadila se mu v holínce.

Jim Carmod chtěl vystoupit před skálu a přivítat útočníky střelbou z obou koltů.

Ale v té chvíli, kdy se už už mělo rozpoutat poslední peklo, zaslechl z dálky chlapecký hlas: „Jime! Jime! Jime!“

Znělo to, jako by osamělé, ztracené a ještě velmi malé štěně volalo otce a mámu a sourozence.

Jim věděl, jak hrozné musí být pro Kirbyho to čekání. Chlapec musel jistě velice dobře slyšet všechnu tu střelbu a další hluk, který doprovázel souboj. Jim Carmod se náhle otočil kolem své osy a rozběhl se. Při třetím kroku mu podjela noha, ale plazil se tedy dál po čtyřech.

Poblíž byly další balvany. Doplazil se k nim, zvedl se a užasl, proč po něm nikdo nestřílí. Ale všichni útočníci byli zřejmě ukryti v nepříznivém úhlu, takže ho nezahlédli.

Jim Carmod kulhal a belhal se dál. Skupinka skal mu poskytovala dobrý úkryt. Za sebou zaslechl divoký výkřik:

„Tady leží dva mrtví! Hej, tady za balvanem leží dva!“

Takže první útočníci se už dostali mezi skály a obešli balvan, za kterým leželi Sego Rhiley a Alamo Troop. Jim se vlekl dál a došel až k okraji tábora. Uprostřed plácku mezi skalami pořád ještě doutnal oheň, ale pomalu už vyhasínal. Kolem se povalovaly rance a balíky. Poblíž se do výšky tyčila strmá skalní stěna, z jejíž průrvy vytékal pramen. Nebyla to jen nějaká stružka, ale silný proud podzemní řeky.

Jim se potácel. Za ním se ozývaly divoké a ostré výkřiky. Maddenovi lidé ho hledali a podávali si přitom zprávy.

Jim přelétl lítostivým pohledem teplý proud, vytékající z nitra země.

Madden si i tenhle pramen zabere jednou provždy. Protože teď dopadne Jima Carmoda – vůbec posledního člověka, o němž se domnívá, že by mu mohl dělat problémy v tomhle kraji.

A šerif, který by se teď jistě proti Maddenovi postavil, jak to správně předvídal Jak Denver, je mrtev.

Jim se belhal dál.

Náhle se před ním objevil chlapec s koňmi a se vzlykotem na něj volal:

„Jime, Jime, proč nikdo nejde?“

Chlapec se velmi vyděsil, když se k němu Jim dopotácel. „Nasedni a ujeď, Kirby,“ zasípal Jim.

„Bez tebe neodjedu!“ vydechl chlapec. Ale viděl, jak Jim zamířil ke svému koni a vytáhl se do sedla. Slyšel Jimovo bolestivé sténání. Nasedl tedy také a pak se přiškrceným hlasem zeptal:

„Kde jsou tvoji přátelé, Jime? Kde jsou? Musíme počkat na Bena, Sega a Alama.“

„Ti už nepřijdou! Jedeme, Kirby,“ řekl Jim divoce.

A tak oba vyjeli. Ostatní koně klusali s nimi. Dorazili na terasu, z níž vedl široký pruh skály dolů do údolí. Dostali se dostatečně daleko, než se objevili první pronásledovatelé a začali po nich střílet. Oba jezdci unikli kulkám a zajeli do rokle, která vedla do takzvané Čertovy zahrady – do nepřehledné změti roklin a kaňonů, hlubokých spár, do míst s mnoha a mnoha úkryty a zákoutími.

Jim Carmod jel vpředu – a nevěděl, jak dlouho se ještě v sedle udrží. V pravém stehně měl kulku. Byla to palčivá a nesnesitelná bolest. Neustále krvácel. Jednou se zastavil a s chlapcovou pomocí si podvázal stehno tak, že už mu krev tolik netekla.

Pak jeli zase dál.

Jako dva ztracenci. Jim věděl docela přesně, co bude dál. Hunter Madden je dá hledat a nepřestane, dokud neuvidí Jima mrtvého.

Jen Kirby, Kirby ještě i přes svůj strach doufal. Dokud je Jim Carmod naživu, bude chlapec stále ještě doufat.

Bylo brzy ráno, když Jak Denver zamířil do veřejné stáje. Měl dnes obuté jezdecké holínky a kvůli jejich vysokým podpatkům dnes kulhal ještě víc než jindy. Jenže Jak Denver byl člověk se značnou vůlí a energií.

Ve stáji si dal osedlat malého a vytrvalého koně. Na větším zvířeti by jet nemohl, protože se zchromlou nohou by na něj nenasedl. Tenhle kůň byl však pravý criollo neboli grullo – tedy čistokrevný španělský mustang. A tenhle koník, vážící dobré čtyři metráky, by dokázal uběhnout jistě dvě stovky mil za třicet hodin. Protože mustangové jsou houževnatí a vytrvalí jako vlci.

Jak Denver se vyšplhal do sedla a pak vyjel na ulici. Když projel kolem vjezdu do kovárny, vyšel kovář a zvláště se na něj zadíval.

Jak Denver přitáhl koni uzdu a zamířil ke kováři Lockovi. Ten na něj mlčky pohlédl. Také Jak Denver na něj chvíli beze slova zíral.

Mezi těmito dvěma muži bylo jakési tajemství. V očích Jaka Denvera to podivně zajiskřilo. „No, Amosi?“ zeptal se.

„Děláš pokroky,“ řekl kovář. „Včera tě obecní zastupitelstvo Show Downu zvolilo smírčím soudcem. Jsi už teď blízko cíle. Vždycky jsem obdivoval tvoji výdrž a cílevědomost. Patrně se ti podaří vyřídít Huntera Maddena. – Ale co město udělá, až zjistí, žeš všechny podvedl a že ti šlo jen o to, abys mohl zaujmout Maddenovo místo? Co uděláš, až lidi přijdou na to, žeš jim ukradl pastviny a že jsi ve skutečnosti ještě horší než Hunter Madden?“

Jak Denver se usmál.

„Byl jsem zvolen soudcem na čtyři roky,“ řekl. „A budu mít šerifa, který bude stát při mně. Co se mi může stát?“

Amos Lock přikývl. „Mě by zajímalo,“ zamumlal, „co se může stát mně. Protože já jsem ten, kdo ti celé ty roky dělal vypalovací železa, kterými pak tví lidé vzbudili u Maddenových podezření, že je okrádají sousedé. Hunter Madden místo tebe vyčistil kraj. A ti chudáci, kteří odtud pak museli odtáhnout, byli ještě ohromně rádi, když jsi jim vyplatil pár stovek dolarů za odstoupení vlastnických

práv. O tom všem vím, Jaku. Co s tím chceš udělat?“

„Proč se bojíš, Amosi?“ zeptal se Jak Denver chladně.

„Já se nebojím,“ zamumlal kovář. „Takovou cenu pro mě zase můj život nemá. Ztratil jsem ženu, a to byl jediný člověk na světě, se kterým jsem mohl zapomenout na své mládí. Měla tu schopnost, že mi dala zapomenout na všechno, co se tenkrát stalo. A ztratil jsem i svou dceru. Anna se už na mě ani nepodívá, když mě potká na ulici. – Jaku, nemám nic, takže by se mi umíralo velice snadno. A přece bych rád věděl, co se mnou hodláš udělat. Protože už tě znám. Ty jsi schopen starému opelichanému psovi, který ti po celá dlouhá léta sloužil, rozbít hlavu, jakmile ho už nepotřebuješ. – Ale měj se na pozoru, Jaku! Všechno, co vím, jsem sepsal. Jestli zemřu násilnou smrtí, jeden z mých přátel pošle tuhle mou zpověď guvernérovi. A pak se jednoho dne dostaneš do náramných nesnází.“

Kovář se zlobně odmlčel.

Ale Jak Denver se usmál. „Zapomeňme na všechno, Amosi,“ zamumlal ze sedla. „Zapomeňme, žes mi dělal vypalovací značky a že o mně toho tolik víš. Pak i já zapomenu, že oba pocházíme z Kentucky a že jsi tam jako kovářský učeň zabil svého mistra a pak utekl. Víím, že celý tvůj život bylo jedno velké peklo. Dokonce tě lituju. Jen vedle své ženy jsi na všechno zapomněl. Dala ti lásku a ty jsi uvěřil, že Bůh ti všechno odpustil. – Jenže když zemřela, zase ses začal domnívat, že jsi poznamenan. A dokonce tě napadlo, že i smrt tvé ženy byla jen trestem božím. Tvoje myšlení bylo už předtím dost zvrácené, ale po její smrti jsi už vůbec nebyl schopen uvažovat normálně. Amosi, vím, že jsi své učně trápil jen proto, aby to s tebou jednou dopadlo stejně, jako to dopadlo s tvým bývalým mistrem. Chtěl jsi zemřít stejně jako on. – Jsi zatracený blázen! Nechám tě na pokoji – ale ne proto, že bych se bál nějakého dopisu, který jsi u kohosi uložil. Dám ti pokoj, protože je mi tě skutečně líto. – Protože žiješ v pekle – až na těch pár let, kdy jsi žil se svou ženou. A to všechno proto, že jsi naprostý blázen!“

Po těchto slovech odjel Jak Denver pryč.

Amos Lock se za ním ještě dlouho díval.

Pak se ohlédl jiným směrem. Výhled měl na celou dlouhou ulici.

A spatřil svou dceru Annu, která vyšla z pekárny. Opět si uvědomil, jak velice se Anna podobá jeho ženě.

Za dvě hodiny se Jak Denver setkal se ženou, jíž patřily vlastně pořád jeho myšlenky a pro niž spřádal všechny své plány. Setkal se s Jennifer Sorrelovou, která se teď ovšem jmenuje Maddenová.

Jennifer seděla v lehké bryčce, jejíž čalounění bylo potaženo bílou kůží. Pro svou mladou ženu nelitoval Hunter Madden ničeho.

Jak Denver zamířil koněm napříč přes cestu, takže Jennifer musela se svým spřežením zastavit. A protože to byla žena, která prošla velmi klikatými životními cestami a která se v mužích vyznala lépe než v šití či pletení, neřekla nic a jen mlčky pohlédla na Jaka Denvera.

I on si ji chvíli mlčky prohlížel a spatřil před sebou skutečně skvělou dívku v plném rozpuku mladosti. Byla jednou z těch, které v každém muži hned probouzejí ty nejskrytější vášně a které i toho nejzarytějšího starého mládence nutí myslet na svatbu.

„Jak se máš?“ zeptal se chraptivě.

„Dobře,“ řekla stroze a její hlas měl podivnou barvu. I ten hlas působil na muže opojně.

„Hunter Madden by ti skoro mohl být otcem,“ zavrčel. „Ale je nesmírně bohatý, že? Cítíš se skoro jako královna, co?“

„Je na mě hodný,“ zamumlala. „A je velkorysejší než ty, Jaku. Už dávno jsem ti řekla, že je mi líto, že jsem tě zklamala. Ale každý člověk se může zmýlit. Bylo dobře, že jsme se nevzali. Jsi jiný než Hunter Madden.“

„I já bych byl na tebe hodný – a jsem větší než on – ne sice fyzicky, ale mám větší formát. Hunter Madden je v koncích, Jennifer. Skončil se svou velikostí a je u konce své cesty. Vsadila jsi na špatného koně. Měla jsi vsadit všechno na mě, na Jaka Denvera, smířícího soudce v Show Downu!“

Jennifer sebou mírně trhla a pak sklopila hlavu. Ve slunci se jí leskly havraní vlasy a pod tmavou pokožkou zbledla její poněkud exotická tvář.

Vzpomněla si na to, jak včera přinesli na ranč raněné a mrtvé. Doktor je dosud na ranči. A ona teď jela do města pro léky, obvazy a

další věci.

Pomalů zvedla hlavu a zadívala se na Jaka Denvera.

„Soudce? – Soudce v Show Downu? – Ty jsi soudcem? Copak se lidi ve městě docela zbláznili?“

„Mají strach,“ usmál se Jak Denver. „A ve strachu z Huntera Maddena by se spřáhli i s ďáblem.“

„Hunter ztratil oba své syny,“ odpověděla. „Kdo by mu mohl zazlívát, že teď hledá toho obávaného pistolníka Jima Carmoda, který sem přijel, aby se mstil? Kdo by mohl Hunterovi zazlívát, že si to nedá líbit?“

„Tentokrát si přitom ovšem zlomí vaz,“ odpověděl Jak Denver chladně. „Jasně, Jim Carmod sem přijel – ale neudělal nic, co by nemohl udělat kdokoli jiný. Carmod se pořád držel v mezích zákona. A Hunter Madden na něj neustále útočil – pořád. Kdyby nebyl šerif Hondo Trueblood mrtev, zadržel by Huntera Maddena. Jenže to už Hondo Trueblood neudělá. Hunter Madden je jako posedlý. Jennifer, nebudu moci zabránit tomu, aby si Hunter Madden přivázel na kopí skalp Jima Carmoda. Ale jestli Jima Carmoda zastřelí, bude za to viset. A toho dosáhnu. Proto ti říkám, žes vsadila na špatného koně, Jennifer. Myslela sis, že Hunter je schopnější. Ale nedokáže tolik, co já. Měla bys vědět, že tě pořád ještě chci, Jenny. A taky tě dostanu.“

„Myslíš?“ řekla tiše a zkoumavě si ho prohlížela. Poznala, že Jak se chová nesmírně sebejistě. Najednou jí došlo, že Hunteru Maddenovi hrozí opravdu velké nebezpečí.

„Nikdy mě nedostaneš, Jaku,“ řekla klidně. „Možná jsem nikdy nestála za mnoho – a jistě jsem se stala ženou Huntera Maddena proto, že byl bohatý. Nu – a mně se navíc zdálo, že je mocnější, než ve skutečnosti byl! Ale byl na mě hodný. Za posledních osm let jsem se ho naučila vážit. Jaku, jdi mi z cesty! Chci do města! Uvolni mi cestu!“

Denver se ovšem ani nehnul, jen se usmíval. A protože už nedokázal přes veškerou snahu udržet svůj vztek na uzdě, řekl prudce:

„Nezahrávej si se mnou, Jennifer! Nezahrávej si! Budeš patřit

vždycky tomu, kdo je nejmocnější! A co je na tom špatného, když zničím Huntera Maddena a vezmu si všechno, co mu patří? Co je na tom zlého? Všichni živí tvorové na zemi se tak chovají. – Vítězi patří kořist. – Jennifer, zvykej si pomalu na myšlenku, že mi budeš patřit!“

Po těchto takřka slavnostně pronesených slovech jí uvolnil cestu a odjel.

Věděl dobře, kde najde Roye Behana a jeho partu. Jak Denver mu chtěl učinit velkorysou nabídku. Royi Behanovi se bude určitě nesmírně líbit, že bude nosit šerifskou hvězdu v Show Downu.

Denver tedy jel plný optimismu do tábora banditů. Začalo poslední kolo jeho hry. Vsadil všechno na jednu kartu. A byl se svými trumfy docela spokojen. Nevěřil, že by někdo mohl mít v ruce lepší.

Nejel rychle, ale nezadržitelně mířil k pohoří Medicine Bow. Zchromlá noha mu ani příliš nevadila. Seděl jen na koni poněkud zešíkma, protože třmeny měl nestejně dlouhé.

Když vyšlo slunce, Jim Carmod náhle zastavil. Kirby popojel k němu, podíval se mu do tváře a zděsil se. Protože Jim byl celý sinálý a obličej měl dočista odkrvený. Vpadlá tvář prozrazovala smrtelnou únavu.

Chlapec upřel pohled na Jimovu nohu a zjistil, že nohavice je celá nasáklá krví. Také holínka byla od krve.

„Jime!“ zvolal ustrašeně. „Jime, co je s tebou?“

Ten chvíli nepřítomně zíral. Pohyboval rty, ale teprve napotřetí se mu podařilo dát dohromady větu.

„Kamaráde,“ zašeptal sípavě, „musíš mě ke koni přivázat, jinak spadnu. A jestli ztratím vědomí, nesmíš zastavovat, jasné? – Hunter Madden nás určitě pronásleduje a já jsem ztratil tolik krve, že se nezmůžu na nic kloudného. Jsem dočista ze hry, Kirby.“

Po těch posledních slovech, která byla spíše sotva slyšitelným šepotem, přepadl dopředu. Protože ovšem jeho kůň stál, zůstal Jim v

sedle. Jenže už po prvních krocích zvířete by se byl svalil na zem. Kirby sám by ho pak určitě zpátky do sedla nedostal. Seskočil tedy z koně, vzal ze sedla laso a přivázal jím Jima co nejpevněji. Celý se přitom zadýchal. Ještě nikdy nepocítil takovou bezmocnost a zoufalství. Byl to ještě chlapec a chvíli pomýšlel na to, že všechno vzdá.

V těchto krušných chvílích si však vzpomněl, jak utekl lidem, které za ním poslal Jak Denver.

A naděje Kirbyho Lamma se teď opět upřely k možnosti, že se mu to podaří znovu. Když šplhal do sedla svého koně a v ruce přitom svíral uzdu Carmodova zvířete, byl už chlapec pevně rozhodnut.

A rozjel se směrem zpět, dokud půda nezměkla, takže musel ze směru uhnout. Ten chytrý tah se také vzápětí vyplatil. Kirby teď jel po opačné straně několik mil dlouhého horského hřebene. Jen občas nechal Jimova koně stát a vyjel nahoru, aby se podíval na druhou stranu za hřeben.

A najednou spatřil, jak v jeho a Jimově stopě jede Hunter Madden a pár jezdců. S úlevou si oddechl. Bylo dobře, že nejel dál ve vlastní stopě, když začala být půda měkčí. Chvíli ještě sledoval Huntera Maddena a jeho jezdce, jak po indiánském způsobu sledují jejich stopy. Viděl, jak se dostali až ke kamenitému terénu, kde ale stopu ztratili a rozptýlili se. Zmizeli pak v rokli na severozápadě.

Kirby pospíchal zpátky k Jimovi. Ten ležel v bezvědomí, skloněn přes hrot sedla, a bezmocně spočíval koni na šíji.

Byl však dobře přivázán a vypadal jako mrtvý.

Chlapec bezděky natáhl ruku a položil ji Jimovi na týl. Byl teplý. Jim Carmod měl horečku. Když ztratil tolik krve, bude následovat jistě prudká zimnice.

„Musím ho zavést k doktorovi,“ zašeptal chlapec. Pak jel zpátky.

Kolem poledne dorazil na místo souboje a zdržel se tam v úkrytu za skalami. Viděl, jak se u pramene pohybují muži a koně. Hořel tam oheň. Kirbymu bylo jasné, že tudy neprojde. Otočil se a vrátil se k Jimovi a ke koním. Brzy nato se ztratil v jedné z roklí. Vzápětí musel sesednout a oba koně vést. Velice často musel převádět koně přes překážky jednoho po druhém. Nevěděl, kam ta rokle vede, ale

doufal, že z ní vyjede na druhé straně hor.

Když nastala noc, měl přechod skutečně pomalu za sebou. Ve světle měsíce a hvězd poznal vytyčovací značky a pochopil, že je asi pět mil severně od Carmodova ranče – na pastvině.

Jeho cílem bylo městečko. A tak se vyhoupl do sedla svého unaveného koně a pomalu vyjel. Kůň Jima Carmoda ho jen neochotně následoval a pokulhával přitom. Zvíře se na jednom kamenitém místě poranilo, přestože to byl ten nejšikovnější kůň, jakého kdy Kirby poznal. Kůň nesl celou váhu Jimova těla. Carmod nijak zvířeti nepomáhal, protože visel celou dobu na hřbetě koně jako bezvládný pytel. A přesto zvíře zvládlo i onen obtížný terén snáze než kůň Kirbyho.

Ted' ovšem zvíře kulhalo.

Kirby opět nasucho polkl. Měl hlad a byl vyčerpaný. Nevěděl, jak toho raněného muže v bezvědomí dopraví na kulhajícím koni k doktorovi do Show Downu. Byl příliš sláb na to, aby Jima Carmoda přeložil na svého koně.

Ještě několik mil trápil sebe i zvířata dál. Pak se dostal na cestu, která vedla z velkého Maddenova ranče na poštovní cestu a do města.

Tady na chvíli zastavil a snažil se přemýšlet. Už sotva udržel víčka očí od sebe. Nakonec zajel ke křoví a svezl se tam ze sedla.

Kůň Jima Carmoda klesl na kolena a vydal téměř lidský povzdech. Kirby pochopil, že zvíře je vyřízeno. Poslední míli už vlastně klopýtalo jen po třech.

Odvázal Jima Carmoda a stáhl ho na zem. Zvíře se převalilo na bok.

Kirby uvažoval.

A pak přišel na nápad. Musí nechat Jima tady, jet do města sám a přivést pomoc. Pociťl ohromný strach z Jaka Denvera – ale pak si vzpomněl na Annu Lockovou, která by mu přece mohla pomoci. Musí se pokusit přivést Annu k Jimovi.

A tak se nejprve postaral o Jima, jak jen nejlépe dovedl. Uložil ho do křoví a přikryl ho přikrývkou, kterou měl u sedla. Jimova hlava byla rozpálená horečkou. Občas mumlal nesrozumitelná slova. Jeho

vysílené tělo se zachvívalo v křečích.

Když chtěl Kirby nasednout, jeho unavený kůň ho se sebe setřásl. Zvíře mělo dost. Už nechtělo dál. Samo jaksi poznalo, že chlapec je slabý a vyčerpaný. Když Kirbyho setřásl, prodral se kůň kamsi do křoví a tam si lehl.

Kirby zůstal nehnutě ležet na zemi a rozplakal se.

Vyčerpaním a únavou pak usnul. Bylo toho na něj příliš. Vždyť to také ještě nebyl muž, ale jen k smrti vyčerpaný chlapec.

Ačkoliv v rozhovoru s Jakem Denverem na sobě Jennifer Maddenova nedala nic znát, byla velmi zmatená – a tento zmatek stále více přerůstal v strach. Čím více se blížila k městu, tím jasnější jí leccos bylo. Jennifer se navíc snažila být čestná a otevřená sama k sobě. Jistě, kdysi to bývala jedna z těch dívek, které jsou posedlé po dobrodružství, po penězích a po štěstí. Tehdy se vydala do země zlata – do Montany po Bozemanské cestě do údolí Gallatin. Také ona chtěla najít toho správného muže, který by jí mohl nabídnout po celý život domov a ochranu ve vši nejistotě pozemského bytí.

Jenže se dostala pouze do Show Downu. Nejprve si myslela, že by tím člověkem, u něhož by se po celý život cítila v bezpečí, mohl být Jak Denver.

Jenže pak přišel Hunter Madden, spatřil ji a dal jí pocítit svou zvláštní velikost a moc. Hunter Madden byl pro ni dobytčí král a muž, který vždy bude poroučet slabším a který je a bude šéfem.

Stala se jeho ženou – a nebylo to pro ni snadné, protože synové Huntera Maddena byli jen o pár let mladší než ona – a to navzdory i nedůvěře předáka Dranga Hathawaye.

Podářilo se jí v jejich nevyhlášené válce zvítězit a Hunter Madden se k ní po celou dobu choval galantně a rytířsky. Velmi si ho vážila a byla mu věrná. Udělal z ní dámu a dal jí víru v bezpečí a klid.

A to vše že by se teď ocitlo v nebezpečí?

Jennifer velmi dobře pochopila, proč teď Hunteru Maddenovi

hrozí nebezpečí. Nepodceňovala Jaka Den vera. Jennifer teď velmi dobře pochopila, že Hunter Madden se poprvé dopustil něčeho protizákonného. Hunter Madden své jednání poprvé nepojistil dohodou s mužem zákona a vrhl se na člověka, který ho ani neoloupil, ani mu nic neukradl, ba ani nikoho z Maddenova ranče neohrožoval zbraní. A šerif je mrtev.

A soudcem se stal Jak Denver, protože město dostalo strach, že se stane pouze skomírajícím ostrůvkem v Maddenově dobytčím království. Protože velký ranč žádné město nepotřebuje.

Byli tu i mrtví – celé ty roky někdo umíral násilnou smrtí. Teď jsou mrtví dokonce i Maddenovi synové. Jennifer moc dobře tušila, jak strašně se Hunter Madden pomstí za to, co nezpůsobil ani Jim Carmod, ani jeho přátelé, ale Maddenovi sami, když tak nesmyslně zaútočili.

Hunter Madden najednou ztratil všechny zábrany. Jenže teď tady není šerif Hondo Trueblood.

Tentokrát je ve hře zákeřný Jak Denver.

To bylo Jennifer naprosto jasné. A protože to tak bylo, začala si toužebně přát Hunterovi nějak pomoci a z celé té záležitosti ho nějak dostat.

Když o tom začala uvažovat a chtěla popohnat koně k rychlejšímu klusu, vyskočil najednou z křoví jakýsi chlapec a postavil se doprostřed cesty.

Chlapec držel v ruce revolver. Když Jennifer přijela blíž, spatřila zoufalý výraz v jeho tváři.

Najednou pochopila, že Kirby Lamm už neví kudy kam a je schopen jistě zastřelit i její koně, kdyby nezastavila.

Zatáhla za opratě a kočár se zastavil. Kirby k němu přistoupil.

„Madam,“ řekl stroze, „Maddenův ranč nám dluží víc než jen vůz. Prosím, vystupte a pomozte mi. Tamhle v křoví leží Jim Carmod – a zemře, jestli mu někdo nevytáhne kulku z rány v noze. – Vystupte, madam, a pomozte mi. A nepokoušejte se o žádné uskoky! Jsem sice ještě kluk, ale Maddenův ranč mě dohnal na pokraj pekla. Jsem už schopen všeho...“

„Dobrá, chlapče, dobrá,“ přerušila ho. Pocítila nad ním lítost, jistě

postřehl právě tenhle výraz v jejích očích, protože spustil revolver. Z hrdla se mu vydral zoufalý vzlyk.

Jennifer zatím vystoupila z vozu.

„Ráda ti pomůžu, hochu,“ řekla. „Ty jsi Kirby Lamm, že?“

Příkývl, otočil se a odvedl ji mezi keře. U Jima Carmoda se zastavili. Kirby na ženu zvláštěně pohlédl a řekl:

„Zase jeden z těch, kterému Maddenův ranč udělal ze života peklo. Když Jimovi zabili tátu a bratry, bylo mu tolik, kolik je dneska mně. A protože zůstal sám, tak se dostal k tomu šílenému kováři. Odtamtud pak utekl. A říkal mi, že kdyby předem věděl, co na kluka čeká ve světě, raději by snášel všechno to trápení u kováře Locka. Madam, Jim je mým bratrem a přítelem. A Hunter Madden ho zabije. Maddenův ranč zabil za ta léta už tolik lidí!“

Během chlapcových slov Jennifer poklekla. Nahmatala Jimovi tep a pak se podívala na zaschlou krev na jeho noze, kterou měl převázanou provizorním obvazem.

Jim Carmod v horečce otevřel oči. Podivně se leskly a vypadaly naprosto nepřítomně.

„Celou tu dobu stíhal ty nepravé lidi, blázen...“ blábolil Jim v horečce. „Hunter Madden zažije peklo, až se dozví, že...“

Jeho sípání ustalo a Jim zavřel oči. Chtěl se převalit. Ale Jennifer ho zadržela. S chlapcovou pomocí ho posadila. Měla sama dost síly, takže chytila Jima pod pažemi.

„Pomoz mi, Kirby,“ hekla. „Musíme ho naložit do vozu.“

Chlapec pomáhal ze všech sil, a protože celkem dlouho spal a nabral sil, nebyla jeho pomoc malá. Odvlekli Jima k vozu, položili ho na zem a pár minut udýchaně odpočívali. Než ho naložili do vozu, zeptala se Jennifer v neblahé předtuše:

„Co myslel tím, že Hunter Madden celou dobu pronásledoval ty nepravé lidi – a že zažije peklo? Co tím Carmod myslel?“

Odpověď přišla jako smršť, která strhla závoj z toho, co bylo až dosud tajemstvím, a rázem vrhla do všeho jasno, protože Kirby Lamm řekl hoře:

„Hunter Madden celou tu dobu ničil nevinné lidi, kteří mu nikdy nic neudělali – a oni bojovali jen proto, že se domnívali, že Madden

není nic jiného než pokrytec a zločinec. On a šerif Hondo Trueblood byli v tomhle kraji ti největší blázni. Věřili v to, že jednájí v právu, a věřili ve vinu těch, které ničili. Ve skutečnosti to ovšem bylo tak, že celá ta léta pracovala pro Jaka Denvera parta drsných lumpů, kteří byli tak mazaní, že Hunter Madden vždycky našel spoustu důvodů k tomu, aby podezříval své sousedy z krádeží dobytka. A vrhal se pak na ně jako bůh pomsty. Tak to celé ty roky bylo, madam. Slyšel jsem to na vlastní uši, protože jsem byl přítom, když šerif Hondo Trueblood dopadl a zatkl Jaka Denvera. Vyslechl jsem celou Denverovu zповěď, kterou šerifovi přednesl velice nadutě a povýšeně, protože věděl, že šerifa může kdykoliv zničit. Denver nemá zchromlou ruku. Viděl jsem, jak...”

„Kirby, to všechno mi dopodrobna řekneš cestou. Pojď, pomoz mi! Tenhle chudák musí do postele! Kam bychom ho mohli odvézt? Doktor je totiž u nás na ranči. Možná bychom měli Jima Carmoda...”

„Aby ho Hunter Madden mohl oběsit?“ zeptal se Kirby pronikavě.

„Madam, dopravíme ho do Show Downu k Anně Lockové. A tam taky všem lidem řeknu, co vím. Možná nebudou klukovi věřit. Ale snad nedopustí, aby Hunter Madden vytáhl z postele raněného člověka a zabil ho. To nepřipustí snad žádné město na světě – nebo si tím podepíše ortel. Vždyť město, ve kterém žijí skuteční lidé, musí jednou projevít rozum a lidskost! Někde přece musí žít lidé, kteří zabrání Hunteru Maddenovi ve vraždění a nespravedlivém trestání! Ten člověk se tady v kraji chová jako Bůh... K čertu s ním!“

Jennifer neříkala nic. Vytáhli Jima Carmoda do vozu. A pak vyjeli. Carmod seděl mezi nimi a chlapec musel vynaložit veškerou sílu, aby ho udržel vsedě.

Jennifer jela opatrně a mlčky. Jen jednou řekla:

„Já dokážu Huntera Maddena zadržet, Kirby – mám k tomu sílu. A ty bys neměl Huntera Maddena nenávidět. Nenávidět bys měl Jaka Denvera, pokud už nutně musíš k někomu cítit zášť. Hondo Trueblood a Hunter Madden byli přesvědčení, že trestají viníky.“

Bylo právě poledne a horký vzduch se chvěl nad zemí.

Tou dobou bylo v městečku vždy jako po vymření. Všichni spali a snažili se nějak přečkat polední vedro.

Nikdo neviděl vůz, který se blížil po polní cestě do města a zastavil v úzké uličce u bočních dveří do módního salonu. Teprve mnohem později vyjela Jennifer s vozem na hlavní ulici, zastavila před doktorovým domem a zmizela v něm. Vyšla pak zase s jednou velkou a s jednou malou taškou.

Brzy nato se vydal na cestu sedlářův syn, aby odvezl na ranč velkou tašku, na kterou už tam netrpělivě čekal doktor. Jennifer nechala vůz stát a s malou taškou se vydala do módního salonu.

Anna Locková a Karen Summerová již všechno připravily. A Jennifer řekla: „Našla jsem potřebné nástroje. Kulku odstraníme jistě i bez doktorovy pomoci. A jsou tady i další věci, které bude Jim Carmod potřebovat. Takže začneme.“

Hodila do vařící vody zubaté kleště a další nástroje. Anna odnesla nádobu do ložnice, ve které spávala spolu s Karen Summerovou.

Jim Carmod ležel v Annině lůžku a převaloval se z jedné strany na druhou. Anna a Karen ho přidržely. Jennifer mu s Kirbyho pomocí stáhla kalhoty.

Když očistila ránu a chystala se vytáhnout mu z ní kulku, tu Jim znovu zasípal:

„Ten blázen ještě zažije peklo, až zjistí, že to byli samí nevinní...“ a pak Jimova slova přešla do nesrozumitelného blábolení.

„Já Huntera Maddena zadržím – dokážu to,“ řekla opět Jennifer. „Řeknu mu, co mi pověděl Kirby. A i když se už věci nedají vrátit zpět, i když bude muset i nadále žít s takovou vinou, kterou z něj nikdo nesejme, bude alespoň moci zabít pravého viníka. Protože Jak Denver nezasluhuje nic jiného než smrt. Je to jediný člověk, kterého Hunter Madden potrestá právem. – Protože Jak Denver už tady nemá skutečně žádná práva.“

Když zmlkla, zhluboka se nadechla.

A pak se pustila do práce.

Provedla ji dobře. Vyznala se v ní. Protože její matka byla markytánkou u armády. Jennifer se narodila v plachtovém voze. A už jako malá holčička častokrát sledovala, jak matka pomáhala ranhojičům v armádním lazaretu.

Jennifer Maddenová se prostě vyznala.

Uběhl den, dlouhá noc a další den.

Město čekalo na zprávy.

A bylo to napjaté čekání.

Nikdo netušil, že u Karen Summerová leží raněný Jim Carmod a že se tam ukrývá i Kirby Lamm.

Jennifer Maddenova se zatím nevrátila na ranč. Vzala si pokoj v hotelu. Ted' stála u okna a sledovala dění na ulici. Ani ona nemohla dělat nic jiného, než pouze čekat. Občas ji napadlo, že by měla na ranč přece jen zajet. Ale pak opět zadoufala, že Hunter Madden se svými jezdci přijede do Show Downu.

Musí si s ním promluvit, než se rozběhnou další události. Čekala na něj s rostoucí netrpělivostí. A doufala, ba téměř se modlila, aby Hunter Madden přijel ještě dříve než Jak Denver.

Jenže její přání ani modlitby se nesplnily. Když zaslechla dusot kopyt skupiny jezdců, která se v noci blížila do města, vyklonila se Jennifer z okna.

Bylo to půl tuctu jezdců, kteří sesedli u saloonu. Jenže tyto jezdce vedl Denver.

Takže on přivedl tuto partu do města. Jennifer pozorovala, jak se ze všech stran sbíhají lidé. Denver stál nahoře na chodníku, postával těsně vedle dveří do saloonu. Stál v pruhu světla, který ze saloonu vycházel – světlo ozařovalo jeho nevelkou postavu, která však působila zvláštním, nebezpečným a chladnokrevným dojmem. Vyhlížel jako někdo, kdo chce dovést svou hru skutečně až do samého konce.

Jeho zdánlivě bezvládná ruka mu visela podél těla. Rozhodným gestem druhé paže zvedl na pozdrav dlaň a posunul si dozadu klobouk.

A pak řekl hlasem, ochraptělým po dlouhé jízdě:

„Tak a je to, lidi! Poslouchejte, občané Show Downu – tady je náš nový šerif Roy Behan! A na jeho podporu a k ochraně města jsem hned najal pár dalších mužů. Máme všichni stejný zájem. Chceme napomoci našemu městu k dobrému startu do šťastné budoucnosti. Pojd'te do saloonu, lidi. – Dnes se bude pít na účet soudce Show Downu. Pojd'te dál! Naše město bude brzy vzkvétajícím rájem a zažije skvělou budoucnost!“

Vešel do saloonu první. Dav se valil za ním. Tři z jeho lidí však zůstali stát venku. Jeden pak vzal koně na dlouhých opratích a odváděl je směrem k veřejné stáji. Dva další muži se začali loudat každý jiným směrem od saloonu. Jistě měli za úkol kontrolovat vjezd do městečka.

Jennifer stačilo, co viděla. Chtěla ustoupit do pokoje a zavřít okno.

Jenže tu spatřila v ústí uličky nehybnou postavu, která upřeně hleděla k saloonu. Jennifer toho muže nejprve nepoznala. Když se však pohnul a také přešel přes ulici a zmizel v saloonu, poznala v něm showdownského kováře Amose Locka.

V saloonu dal Jak Denver nalévat whisky. A jistě tam bude mít dlouhý proslov.

Jennifer chvíli tiše stála ve ztemnělém pokoji. Stalo se to, čeho se obávala. Jak Denver se vrátil do města dříve než Hunter Madden. A Denver teď celé město štve proti Maddenovu ranči. Na tom by nebylo nic zvláštního, kdyby přitom ovšem Jak Denver sledoval skutečně jen čestné cíle. Nikdo by městu nemohl zazlívat, kdyby se rozhodlo vykázat drsného rančera do příslušných mezí, aby bylo opět dost volných pozemků pro další přistěhovalce a jejich rodiny.

Jenže tak tomu bohužel nebylo.

Jak Denver chtěl Huntera Maddena definitivně zničit, aby sám zaujal jeho místo. Ano, až bude Hunter Madden mrtev, zjistí obyvatelé Show Downu, že se dostali z louže pod okap.

To si Jennifer naplno uvědomila. Napadlo ji proto, aby zašla dolů do saloonu a řekla občanům Show Downu pravdu o Jaku Denverovi.

Jenže se musela té myšlenky velmi rychle vzdát. Ženě Huntera Maddena by nikdo nevěřil ani slovo. A nevěřili by ani Kirbymu Lammovi.

Jennifer může udělat pouze jediné. Musí varovat Huntera Maddena před lidmi, kteří na něj čekají v Show Downu. Protože běda mu, kdyby sem přijel pouze s hrstkou jezdců, a ne se všemi lidmi ze svého ranče! Běda mu!

Jennifer chtěla vyjít z pokoje, když tu najednou zaslechla dusot kopyt. Opět přijížděla do města skupina jezdců, ale tentokrát to mohl být jediné Hunter Madden.

Jennifer chvátala k oknu, otevřela je a vykoukla ven.

Ano, přijížděl Hunter Madden se čtyřmi svými lidmi. Jedním z nich byl předák Drango Hathaway. Jeli pomalu, jako kdyby byli už u cíle své cesty a mohli si dopřát spoustu času.

Jennifer se prudce otočila a vyběhla ke dveřím pokoje, jenže když je otevřela a chtěla vyběhnout na chodbu, která vedla ke schodišti, objevil se před ní chlap s drsným obličejem a zatlačil ji zpátky do pokoje.

„Fajn, madam,“ řekl ten chlap chladně. „Slyšeli jsme, že jste v hotelu. Takže zůstanete hezky v pokoji!“

Jennifer cítila, že se jí zmocňuje strach, který se mění v zoufalství. Vrhla se na muže jako divoká indiánka.

A tu onen drsný chlapík udeřil.

Ano, Hunter Madden byl pevně přesvědčen o tom, že je u cíle své cesty.

Jeho mužstvo se dnes odpoledne opět shromáždilo, protože byla nalezena stopa pronásledovaných. Pomocí kouřových signálů a jízdních posílů během krátké doby sehnali opět všechny lidi Maddenova ranče dohromady. Chybělo jen pár jezdců.

Hunter Madden také viděl místo, kde strávili Kirby a Jim noc. Našli stopy na místě, kde bylo vlečeno Jimovo tělo k vozu – a našli i dva osedlané koně, z nichž jeden silně kulhal.

Když nastala noc, dorazil se svými lidmi k městu. Většinu svého

mužstva rozptýlil po okolí a město tak dokonale obklíčil.

S Drangem Hathawayem a třemi dalšími muži teď mířil k saloonu. Cítil se velmi jistý, protože jeho jezdci drželi město v obklíčení.

Než ale se svými muži sesedl z koní, vyšel ze saloonu jakýsi muž a řekl:

„Pane Maddene, pokud nemáte nic proti tomu, pojd'te do saloonu. Pan Jak Denver má pro vás překvapení, které vás určitě potěší.“

Drango Hathaway šel za ním a přes rameno šeptl třem kovbojům: „Hoši, zůstaňte venku a mějte oči na stopkách!“

Hunter Madden a jeho předák vešli dovnitř. Trochu je oslepilo prudké světlo v saloonu.

Pak se ale rozkroukali.

Před Jakem Denverem ležela na stole tlustá kniha a malé dřevěné kladívko. Napravo od výčepního pultu seděli ve dvou řadách muži.

Nalevo od výčepu stál muž, který měl připnutou šerifskou hvězdu. Byl to Roy Behan.

Hunter Madden a jeho předák byli poněkud zaskočení.

„Co to tady děláte? Copak už soudíte...“

Jak Denver ho suše přerušil a přitom udeřil kladívkem do desky výčepního pultu.

„Soudní přelíčení je zahájeno! – Obžalován je pan Hunter Madden, majitel Maddenova ranče. Je obžalován z neustálého narušování veřejného pořádku, teroru a vraždy. Pane Maddene, toto město už dlouho přihlíželo, jak jste vyháněl z kraje postupně všechny své sousedy. Toto město už dlouho přihlíželo, jak jste za pomoci šerifa, který vám byl příznivě nakloněn, rozhodoval o životech zdejších lidí, jak jste si osoboval práva, která...“

Dál se Jak Denver nedostal.

Protože Hunter Madden konečně pochopil, oč tady vlastně jde. Vztekla zařval. A když bylo konečně jeho slovům rozumět, slyšeli všichni:

„Vy zatracení parchanti! Vy ušmudlaní, hnusní parchanti! Jestli toho okamžitě nenecháte, dám tohle město vyplnit! Poslouchejte mě, vy blázni! Město je obklíčeno. Je mi k smíchu, když poslouchám

ty vaše...“

„Šerife, odeberte tomu muži zbraně a uklidněte ho,“ zvolal Jak Denver břitce. „Uklidněte ho, protože stojí před porotou a před řádně zvoleným soudcem.“

Když pak šerif předstoupil a sáhl po zbrani, tu jako na povel vytáhli kolty i Hunter Madden a jeho předák.

Jenže proti lidem Jaka Denvera a proti zaslepeným občanům města neměli sebemenší šanci.

Anna Locková, Karen Summerová a Kirby Lamm zaslechli ze saloonu střelbu. Jen Jim Carmod poměrně klidně spal. Horečka povolila a rána už nebyla tolik zanícená.

Když se ozvaly výstřely, obě ženy i chlapec vyskočili ze židlí.

A zatímco se ještě v duchu ptali, co to má znamenat, prolétl kolem jejich domu jezdec a zařval:

„Maddenovi lidé! Kde jste? Zabili Huntera Maddena a Dranga Hathawaye. Maddenovi hoši! Zabili vám šéfa a předáka!“

Pak dusot kopyt zanikl.

Ale na ulici nastal hluk.

A za chvíli už kdosi prudce zabušil na zadní dveře módního salonu.

Obě ženy i chlapec na sebe vyděšeně pohlédli. Anna Locková pomalu zamířila k zadnímu vchodu, odkud se opět ozvalo bušení, a zeptala se: „Kdo je?“

„To jsem já, dceruško. To jsem já, Anno, pusť mě dovnitř!“

Anna zaváhala. Ale tu k ní přistoupila Karen Summerová.

„Je to tvůj táta, Anno,“ zamumlala. „Včera mě zastavil a ptal se mě, jestli by nebylo nějaké řešení, aby ses k němu vrátila. Dobře jsem si ho prohlédla – a v jeho očích jsem zahlédla něco, co vzbudilo můj soucit. – Pusť ho dovnitř, Anno.“

Anna pomalu vydechla. Pak odsunula západku.

Dovnitř vstoupil Amos Lock. Pod paží držel brokovnici s

upilovanými hlavněmi. Zavřel dveře a opřel se o ně zády.

„Dcero,“ řekl, „neudělal jsem toho na tomhle světě moc, nač bych mohl být hrdý, ale...“

„Co tady chceš, otče?“ přerušila ho ostře.

Divně na ni pohlédl.

„Jak Denver je hrozná bestie,“ řekl ztěžka. „A já jsem jen celou tu dobu přihlížel – a dokonce jsem mu i pomáhal při tom, když se krok za krokem připravoval na tenhle den. – Zlikvidoval Huntera Maddena. A má teď všechnu moc ve svých rukou. Maddenovi lidé jsou bez vůdce a nebudou bojovat. Jenže málo lidí zatím ví, jaký je Jak Denver darebák. Ví to jen Kirby a já. Mně totiž neušlo nic! Já jsem totiž pořád viděl Jaku Denverovi na prsty. Bude proto teď chtít dostat i mě a Kirbyho, protože téhle noci chce vsadit všechno na jednu kartu. A brzy zjistí i to, že je tady ukryt Jim Carmod. Dojde mu, že Kirby vám všechno řekl. A přijde. Možná si jeho lidé nasadí škrabošky, takže později bude moci tvrdit, že to byli Maddenovi jezdcí, kteří se ještě vrátili do města. – Anno, přišel jsem, abych chránil tebe i Jima Carmoda.“

Po těch slovech zmlkl.

„Jděte všichni do pokoje k Jimu Carmodovi,“ zamumlal pak klidně.

Bylo slyšet jen vzrušené oddechování žen a hocha. Udiveně pohlédli na Amose Locka. A Anna se stroze zeptala:

„Proč to děláš, otče?“

Vrhl na ni zvláštní pohled, v němž byl smutný, rezignovaný výraz.

„Co ty víš o mých mukách, dcero? A není ani třeba, aby ses o tom někdy dozvěděla. Co ty víš? – Ale jsem tvůj otec. Když už tady nebudu já, ať se vede alespoň tobě líp. Jim Carmod tě bude milovat, jako jsem miloval já tvou matku. Velice jsi na maminku podobná, Anno. Teprve když jsi ode mne odešla, pochopil jsem doopravdy, co jsem vlastně ztratil.“

Upřel pohled na Kirbyho.

„Odpusť mi i ty, hochu, byl jsem na tebe a na všechny ostatní krutý. – Ale kdybys věděl...“

Zarazil se, otřel si tvář a zamumlal:

„Byl jsem prostě blázen. Ale teď se na spoustu věcí dívám jinak. Najednou dokážu uvažovat správně a normálně. Jděte do pokoje ke Carmodovi! Jděte!“ křikl ostře a naléhavě.

Karen Summerová první pochopila, že to myslí naprosto vážně. Uvěřila, že kovář nepřehání a že jim všem hrozí nebezpečí.

A pak to přišlo.

Dveře zadního vchodu se otřásly pod prudkým nárazem.

Dovnitř vtrhli dva maskovaní muži s vytasenými kolty.

A Amos Lock vystřelil z obou hlavní brokovnice.

Jak Denver stál sám za výčepním pultem. Jeho muži se rozběhli po městě, protože Denver se neustále obával útoku Maddenových kovbojů.

Jak Denver chrлил tiché nadávky na adresu obyvatel Show Downu, kteří se najednou celí ustrašení stáhli do svých domů.

Ale hlavně myslel na ty dva muže, které poslal do módního salonu. Jedním z nich byl Roy Behan.

Denver sebou mírně škubl, když zaslechl dvě tlumené rány. Vyznal se ve zbraních velmi dobře a pochopil, že to byly výstřely z brokovnice.

Čekal se stále větší netrpělivostí.

Po chvíli zaslechl zvenčí na dřevěném chodníku pomalé kroky. Otevřely se dveře saloonu. Vešel Amos Lock a v ruce držel brokovnici. Blížil se k Jaku Denverovi, který na něj jen mlčky zíral.

„Prohrál jsi, Jaku,“ řekl kovář. „Dostal jsem ty vrahy, které jsi poslal. Jsou ještě naživu a před všemi občany Show Downu všechno potvrdí. Prohrál jsi, Jaku.“

„Vážně?“

„Jasně, Jaku! – Před pár dny jsem poslal ten svůj dopis guvernérovi. Všechno jsem v něm vypsál. Vyzpovídal jsem se. A byl jsem v zahradě, když tě tehdy přistihl šerif a odvedl tě. Má výpověď

potvrdí to, co řekne ten kluk. Je s tebou amen, Jaku.“

„Vážně?“

Kovář těžce přikývl. „Vážně jsi prohrál. A já ti taky řeknu – proč.“

„No?“

„Anna ode mne utekla – a to mě změnilo. Anna utekla, protože mnou opovrhovala. A já opovrhoval sám sebou. Byl jsem blázen. Ale teď splácím část své viny. Hunteru Maddenovi jsem sice nestačil zachránit život, seběhlo se to tu příliš rychle. Ale osvobodím tohle městečko od tebe. Guvernér sem pošle lidi zákona, kteří...“

Dál se Amos Lock nedostal. Protože zdánlivě bezvládná ruka Jaka Denvera se opět pohnula. V Denverově dlani se objevil derringer. Jenže výstřel malé dvouhlavňové zbraně zanikl v dvojím zadunění brokovnice.

Když se dva dny poté probral Jim Carmod z horečky, cítil se velmi zesláblý, ale hlavu měl jasnou. Podíval se na Annu, na níž bylo vidět, že nespala několik nocí. A musela také hodně plakat.

Sklonila se k němu a políbila jej.

„Už si nemusíš dělat starosti, Jime,“ řekla. „Bylo to tady všechno jako zlý sen.“

A pak mu vše vylíčila. Mezitím vešla Karen Summerová a za ní vstoupil i Kirby. Karen ovšem hned zase odešla, protože ji napadlo, že Jim Carmod by se měl poprvé po dlouhé době najíst.

Kirby seděl na židli a poslouchal, jak Anna končí své líčení:

„Otec vyhnal z města brokovnicí zbytek lidí Roye Behana. Pak se vrátil do saloonu, ale byl smrtelně raněn. Také Denver umíral a seběhlo se k němu pár občanů, které zburchovaly Karen a Jennifer. Z Maddenova ranče zároveň také dorazil doktor. Takže na místě bylo dost svědků, kteří slyšeli poslední slova Jaka Denvera. Ke všemu se přiznal. Zemřel ještě dříve než můj otec.“

Jim Carmod pomalu přikývl, ale nevěděl, co vhodného by měl

řici. Tak se zeptal:

„Co bude s námi, Anno? Odejdemo odtud?“

Dívka pohlédla na Kirbyho, který seděl nehnutě na židli a zíral do prázdna. Pak se zadívala na Jima, ležícího s propadlými tvářemi v polštářích.

„Jime,“ řekla, „asi to muselo být, že jsi se vrátil. Tím se rozběhlo všechno, co tak dlouho připravoval Jak Denver. Ani Hunter Madden, ani šerif Hondo Trueblood – ale ani ty, Jime, ba ani spousta dalších lidí jste nepřišli na to, jakou hru tady Jak Denver vlastně hrál. – Teď je mrtev. Hunter Madden je mrtev. – A můj otec také. Bylo zabito mnoho mužů. Jime, nechci už tady zůstat. Bylo by tady příliš mnoho mučivých vzpomínek.“

„Takže odjedeme,“ řekl hned.

„Kirby ale zůstane s námi,“ řekla.

„Samozřejmě, je to můj kamarád. Pojd' sem, kovboji!“

Kirby k němu přistoupil. „Ano, já bych chtěl taky pryč, Jime. A vážně smím zůstat s vámi?“

Anna mu položila ruku kolem ramen. „Máme tě rádi, Kirby. A tak je docela samozřejmé, že zůstaneme všichni spolu.“

„Odjedeme do Oregonu,“ zamumlal Jim Carmod. „Tenhle kraj sice skýtá spoustu půdy pro více než stovku osídlenců, ale já přece jen raději půjdu do Oregonu. S Kirbym tam vyděláme spousty peněz a vystavíme ti zámek, Anno.“

„S vyděláváním peněz můžeš začít hned, jakmile se uzdravíš. Budeš pak moci hnát stádo až ke zlatokopům do Montany. A Jennifer Maddenova chce opustit svůj ranč. Chce rozdělit pozemky mezi osadníky, kteří se sem do kraje teď jenom pohnou. Chce prodat dobytek. A na severu platí za hovězí moc dobře. V Montaně je teď padesát tisíc zlatokopů. Jennifer se dozvěděla od Alama Troopa, který leží raněný na Maddenově ranči, jaký jsi výborný honák. – Nabízí ti tři dolary jako podíl za každý kus prodaného dobytka.“

Jim zálibně odfrkl.

„Do zimy tam můžu dostat deset tisíc krav,“ řekl. „V Oregonu ti s Kirbym vážně budeme moci postavit celý palác, Anno.“

Digitalizoval Wendy
01.06.2008

Vydává Moravská Bastei (MoBa),
spol. s r. o.,
Kotlářská 53, 602 00 Bmo
Sekretariát: tel.: 7118, linka 232
Odbyt: Olga Ströbingerová
tel./fax:05/412128 50
Redakce: tel.: 71 18, linka 216,288, 245
šéfredaktorka: Eliška Nováková
Technický redaktor Jiří Kubíček
Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno

G. F. Unger – Trpká sláva

Překlad: Pavel Sychra

©MoBa, spol. sr. o., 1994 © Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH
& Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek je povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1127/93 ze dne 7.4.1993